

E.T.

EXTRATERESTRUL

20

ANIVERSAREA A 20 DE ANI
DE LA APARIŢIA FILMULUI
LUI STEVEN SPIELBERG

cartea filmului

UN ROMAN DE WILLIAM KOTZWINKLE
PE BAZA UNUI SCENARIU DE MELISSA MATHISON

WILLIAM KOTZWINKLE

E.T.
Extraterestrul

Pe baza unui scenariu de
MELISSA MATHISON

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA TURTUREA

Coperta
Cover art © 2001 Universal Studios Publishing Rights,
a division of Universal Studios

E.T. The Extra-Terrestrial
A Novel by WILLIAM KOTZWINKLE Based on a Motion Picture Screenplay by MELISSA MATHISON

RAO International Publishing Company

August 2002

1

Nava spaţială plutea uşor, ancorată parcă de pământ de o rază de lumină violet. Dacă cineva ar fi descoperit acest loc de aterizare, ar fi putut să creadă, fie şi pentru o secundă doar, că un uriaş glob de Crăciun căzuse din cerul înstelat – nava era rotundă, avea o culoare metalizată şi un desen delicat.

Părea că a fost botezată cu praf de diamant; strălucirea ei caldă te-ar fi făcut să cauţi cârligul cu care un asemenea ornament ar fi fost atârnat de cine ştie ce galaxie îndepărtată. Dar nu era nimeni primprejur, aşa că nava ateriză graţios, condusă cu precizie, fără greşeală. Totuşi o greşeală avea să fie făcută...

O uşă se deschise şi afară năvăli întregul echipaj, cercetând pământul cu tot felul de unelte ciudate, ca nişte elfi bătrâni şi grijulii în grădinile lor învăluite în abur şi lumină de lună. Aburul vaporos era mai străveziu pe alocuri, lăsând să cadă pe vizitatori lumina diafană a navei; aceştia nu erau nicidecum elfi, ci nişte creaturi cu preocupări mai ştiinţifice care, luau probe – de flori, muşchi, arbuşti şi copăcei. Capetele lor teşite, braţele lungi şi corpul scurt şi gros ar fi dus pe cineva cu gândul la ţara elfilor, iar grija înduioşătoare pe care o arătau plantelor nu făcea decât să întărească această impresie – dacă ar fi fost observaţi de vreun pământean; acum nu era nici ţipenie de om, aşa că botaniştii extratereştri îşi vedeau liniştiţi de treabă.

Chiar şi aşa, se speriau toţi când vreo bufniţă sau vreun liliac ţipa pe aproape, ori când lătra un câine în depărtare. Atunci respiraţia lor devenea accelerată şi din vârful degetelor lor lungi ieşea un abur menit să îi camufleze. Ar fi fost foarte greu de descoperit: un călător solitar prin razele lunii ar fi trecut pe lângă ei fără să ia aminte, fără să ştie vreodată că acolo era adunat un echipaj întreg, venit tocmai din străfundurile spaţiului cosmic.

Nava era cu totul altceva. Uriaşe globuri de Crăciun din epoca victoriană nu prea pică pe Pământ în fiecare noapte! Prezenţa lor

e simţită – prin radar, prin aparatură militară, prin orice alt fel de instrument de scanat – şi acest glob imens fusese într-adevăr detectat. Era mult prea mare ca să treacă neobservat; niciun fel de ceaţă nu putea să îl ascundă aici, pe Pământ, sau chiar legănându-se pe o ramură din pomul nopţii. Aşadar, o întâlnire era iminentă. Vehiculele guvernului erau pe teren, specialiştii guvernamentali îşi câştigau şi ei pâinea, hurducaţi pe drumuri de ţară, vorbind unii cu alţii prin staţie, apropiindu-se tot mai mult de marele glob de Crăciun.

Cu toate acestea, grupul de botanişti nu se alarma, deocamdată. Ştiau că mai au timp; ştiau cu exactitate cât timp mai aveau, până la ultima nanosecundă, până să audă zgomotele bruşte şi neprietenoase ale vehiculelor pământene. Mai fuseseră aici, căci Pământul este mare şi sunt atât de multe plante de adunat dacă vrei să ai o colecţie completă.

Continuau să ia probe, cu ceaţă învolburată în jurul lor atunci când intrau înapoi în navă cu premiile culese de pe solul Pământului.

Înăuntru erau înconjuraţi de lumina dulce a navei. Se mişcau fără grijă prin coridoarele ce pulsau de invenţii tehnologice şi în minunăţia aflată în centrul navei: o catedrală uriaşă pentru toată flora Pământului. Această seră imensă era sufletul navei, însuşi scopul şi specializarea ei. Aici puteai să găseşti flori de lotus aduse dintr-o lagună hindusă, ferigi din Africa, mici fructe de pădure tocmai din Tibet, arbuşti de mure de pe marginea unui drumeag din America. De fapt, aici se găsea câte un exemplar din fiecare specie de plantă de pe Pământ sau aproape din fiecare – căci botaniştii nu-şi terminaseră încă treaba.

Totul era înfloritor. Dacă un expert în grădinile botanice ale Pământului ar fi pus piciorul în această seră, ar fi găsit plante pe care nu le văzuse niciodată – decât sub formă de fosile închise în cărbune. Ochii expertului ar fi ieşit cu siguranţă din orbite găsind, vii, plante care pentru dinozauri erau masa de seară, plante din grădinile primordiale ale Pământului, din timpuri incalculabile. Expertul ar fi leşinat, numai ca să fie readus în simţiri cu ajutorul ierburilor aromatice din grădinile suspendate ale Babilonului.

Din tavan picura apă îmbogăţită cu fertilizatori care hrănea nenumăratele specii care decorau toată sera constituind cea mai diversă colecţie de vegetaţie de pe Pământ, la fel de bătrână ca

şi el, la fel de bătrână ca şi micii botanişti care tot vin şi pleacă; chiar şi ridurile din colţurile ochilor lor arată ca nişte fosile, săpate de-a lungul vremii, de când tot culeg ei plante.

Acum intră unul dintre ei, purtând o plantă locală cu frunzele deja pleoştite. O puse într-un bazin cu lichid care o învioră imediat: frunzele se ridicară, iar rădăcinile se puseră pe treabă. În acelaşi moment, printr-o fereastră în formă de rozetă aflată deasupra bazinului începu să se filtreze o lumină blândă, încălzind planta şi făcând-o să se înalţe dreaptă lângă vecina ei, o floare mititică de origine antediluviană.

Botanistul extraterestru o urmări o clipă pentru a se convinge că îi merge bine, apoi se întoarse şi traversă sera. Trecea pe sub florile de cireş japonez, printre lianele Amazonului şi pe lângă un hrean ceva mai obişnuit, care se întinse spre el cu drag. Îl mângâie şi trecu mai departe prin uşa coridorului fremătător, ieşind din nou afară din navă.

Afară, în aerul nopţii, corpul său emană din nou fuioare de abur, care îl înconjurară în timp ce el se depărta, să culeagă alte plante. Un coleg trecu pe lângă el, ţinând în mână o rădăcină de păstârnac sălbatic. Privirile nu li se încrucişară, în schimb piepturile lor străluciră simultan, scăldate de jarul unei lumini interioare, pornite din inimă. Trecură unul pe lângă celălalt, care cu un păstârnac, care fără nimic, coborând panta pietroasă, cu inima rubinie din nou întunecată. Învăluit în ceaţă, botanistul nostru păşi în iarba înaltă, cât el de înaltă, şi apăru de-abia în celălalt capăt, la marginea unei păduri de arbori sequoia. Acolo, şi mai mic în comparaţie cu uriaşii copaci, se întoarse cu faţa spre navă: iarăşi îi deveni inima rubinie, ca şi cum i-ar fi semnalizat navei înseşi – preaiubitul glob care îl purtase atâta amar de vreme. Pe coridoare, în uşă, alte inimi străluciră, ca nişte licurici zburând din loc în loc. Mulţumit că era protejat şi urmărit îndeaproape, conştient că mai avea încă timp să lucreze înainte de apariţia pericolului, se avântă în pădurea de arbori sequoia.

Se auzeau cântând păsări de noapte şi insecte ţârâind prin umbră, iar el se afunda tot mai mult; burtica lui umflată atârna aproape de pământ, făcându-l să arate ca un spiriduş al pădurii, deşi pentru el era un aranjament perfect, căci avea astfel un centru de greutate jos şi stabil. Cu toate acestea, extraterestrul

nu era o apariţie plăcută pământenilor, cu tălpile lui largi, cu degete membranate, ce se iţeau din trupul scund, cu mâinile sale lungi care atârnau pe lângă corp precum braţele maimuţelor. Din această cauză, el şi colegii săi erau foarte timizi şi de milioane de ani nu se ştia să fi avut înclinaţia spre comunicarea cu altcineva în afară de plantele de pe Pământ. Poate că era o greşeală, însă ei monitorizaseră Pământul suficient de mult timp ca să-şi dea seama că frumoasa lor navă ar fi fost pentru pământeni o ţintă, iar ei nişte trofee tocmai bune de împăiat şi de pus în vitrină.

Aşa că extraterestrul se mişca prin pădure cu prudenţă, fără zgomot, cercetând în jur cu ochii lui bulbucaţi, convecşi, ca ai unei broaşte uriaşe. Până şi el ştia care erau şansele de supravieţuire ale unei broaşte în oraş, şi le estima pe ale sale cam la acelaşi nivel. Cât despre instruirea umanităţii în cadrul cine ştie cărui guvern internaţional nici nu se punea problema: cum să le propui oamenilor asta când ai nasul ca o cireaşă tuflită şi semeni cu o pară uriaşă?

Păşea legănat, nevăzut prin pădure, târându-şi mâinile printre frunze. Lasă-i pe alţii, cu un fizic mai plăcut, să fie învăţătorii oamenilor. Singura lui preocupare era puietul de sequoia pe care îl ochise de ceva vreme.

Se opri în dreptul lui, îl examină cu atenţie, apoi săpă în jurul său şi îl scoase din pământ, alintându-l în tot acest timp în limba lui, şoptindu-i cuvinte ciudate, cu sonor nepământean pe care puietul părea că le înţelege şi care-l făcură să nu mai simtă şocul firesc în momentul când fu dezgropat din pământul lui, căci extraterestrul îi cuprinse rădăcinile în palma lui plină de riduri.

Extraterestrul se răsuci în loc şi o lumină slabă îi atrase atenţia, venind de undeva, din valea de la marginea pădurii, dintr-o suburbie. Era interesat de orăşel de ceva timp, iar seara aceasta era ultima în care ar fi putut să cerceteze zona – în seara asta se încheia o etapă din munca lor aici, pe Pământ. Nava lui urma să părăsească Pământul pentru un timp îndelungat, până la următoarea mutaţie majoră a florei pământene – asta însemna secole. În seara aceasta avea singura ocazie să tragă cu ochiul pe la ferestrele pământenilor.

Lăsă în urmă pădurea de arbori sequoia, coborând până la marginea unui drum forestier, care şerpuia pe coasta dealului. Oceanul de luminiţe galbene ale caselor sclipea ademenitor.

Traversă drumul măturând iarba cu burtica; în lungul lor drum prin neant, va putea să-i delecteze pe ai lui cu aventura sa printre lumini, o pară singuratică pe drumurile oamenilor. Ridurile din colţul ochilor zâmbiră.

Păşi în vârful picioarelor lui membranate până la marginea drumului. Pământul nu i se potrivea sub nicio formă. Fusese creat pentru o planetă unde picioarele lui erau perfect adaptate; de unde venea el, toate erau mult mai fluide şi puteai să te mişti încoace şi încolo aidoma unei raţe, şi numai arareori pe sol uscat, tare.

Luminile caselor străluceau jos, în vale, şi inima lui rubinie le răspunse, aprinsă preţ de o clipă. Era îndrăgostit de Pământ. Iubea mai ales flora lui, dar îi plăceau şi oamenii şi, ca întotdeauna când inima i se aprindea, vru să-i înveţe, să îi ajute, să le împărtăşească din cunoştinţele lui milenare.

Umbra îi cădea înainte în văpaia lunii, un cap ca o vânătă înfipt într-un gât lung ca un băţ. Urechile stăteau ascunse în pliurile capului, ca primele vrejuri de fasole. Nu, pământenii ar fi râs prea tare dacă acest personaj şi-ar fi făcut apariţia într-un guvern mondial. Nici toată cunoaşterea lumii nu era de ajuns atunci când oamenii râd de silueta ta de pară.

Aşa că îşi ascunse trupul în noapte, înconjurat de aburul străveziu şi îşi continuă drumul spre oraş. În minte îi sună alarma dinspre navă, dar ştia că este prematur să se îngrijoreze, căci aceasta era pentru membrii echipajului care erau ceva mai lenţi. Dar el – îşi aruncă un picior ca de raţă în faţă, apoi pe celălalt – el era cu adevărat rapid.

După standardele de viteză de pe Pământ, însă, era imposibil de lent, până şi un copilaş de-al nostru s-ar fi mişcat de trei ori mai repede; unul chiar era să îl calce cu bicicleta cu câtva timp în urmă, într-o seară teribilă.

Dar nu în această seară. În seara aceasta va avea grijă.

Se opri şi ascultă. Semnalul de alarmă al navei se făcu simţit din nou, ca o bătaie în inima lui de jăratic – codul de urgenţă. Nava fremăta uşor, chemându-i pe membrii echipajului, era deja al doilea mesaj de avertizare. Dar era suficient timp pentru cei rapizi ca el; se bălăngănea în stânga şi în dreapta, stânga, dreapta, cu mâinile prin frunziş, atras de oraş ca de un magnet. Era bătrân, dar se mişca repede, mai repede decât cei mai mulţi

botanişti trecuţi de zece milioane de ani, potcoviţi pe deasupra şi cu picioare ca labele de raţă.

Ochii săi mari se roteau în orbite, cercetând oraşul şi cerul, şi copacii, şi potecuţa ce se aşternea înaintea lui. Nu se vedea nimeni pe nicăieri, doar el, venind să arunce o privire la pământeni, ca apoi să îşi ia la revedere pentru câteva zboruri în draga lui navă, undeva, foarte departe de aici.

Brusc, privirea îi fu atrasă de o rază de lumină care apăruse deodată în faţa lui, urmată de o alta, lumini gemene alergând spre el de nicăieri! În acelaşi timp, inima lui dădu alarma, cod de panică: „Tot echipajul trebuie să se întoarcă la navă, pericol, pericol, pericol!”

Se dezechilibră, căzu pe spate, apoi se lăsă pe o parte, dezorientat de luminile care avansau spre el, mult mai rapide decât o bicicletă, mult mai zgomotoase, mult mai agresive. Lumina devenise orbitoare, lumină aspră, pământeană, rece şi chirurgicală. Iarăşi se împiedică şi căzu de pe drumul forestier în tufişuri, pe când lumina se strecură între el şi navă, tăindu-i calea spre pădurea de giganţi şi poieniţa aflată taman în celălalt capăt, acolo unde plutea globul de Crăciun, aşteptând.

„Pericol, pericol, pericol…”

Inima îi strălucea, roşie ca sângele. Întinse o mână spre puietul de sequoia care căzuse pe jos în panica generală, căci rădăcinile se rugau de el să le ajute.

Aproape că-l prinse, dar îşi trase repede înapoi degetele lungi, căci fu orbit de lumină şi de mugetul îngrozitor al unui motor de maşină. Se rostogoli în tufişuri, încercând disperat să îşi acopere lumina inimii cu o ramură ruptă. Ţinea ochii larg deschişi, captând toate detaliile ce i-ar fi putut folosi în vreun fel, dar niciunul nu era mai oribil decât priveliştea puietului călcat de maşini, cu frunzuliţele rupte, acea entitate mică rugându-se de el, strigându-i: „Pericol, pericol, pericol”.

Lumini şi alte lumini trecură pe drum, drum ce fusese întotdeauna neumblat, dar care acum răsuna de vuietul maşinilor şi al vocilor care strigau furioase, puse pe vânătoare.

Se opinti prin tufişuri, ascunzându-şi inima luminoasă cu palma, în timp ce lumina rece îl căuta cercetând zona dintr-o parte în alta. Toată cunoaşterea adunată din şapte galaxii nu-i era de niciun folos acum: nu putea să îl ajute să se mişte mai

repede în acest mediu străin. Tălpile ca de raţă îi erau atât de nefolositoare acum! Simţea prin pământ cât de repede alergau picioarele de om, pe propriul lor teren, împresurându-l, şi îşi dădu seama ce nebun fusese să îi provoace.

Paşii lor repezi se auzeau în urma lui şi lumini săgetau din când în când printre arbuşti, fără oprire. Limba lor străină răsuna tare, iar unul dintre ei, cu mult zgomot venind dinspre cureaua pantalonilor, era pe urmele lui. În lumina lanternelor, botanistul zări cureaua omului, de care atârna ceva ca un inel cu mulţi dinţi înşiraţi pe el, poate că erau trofee, smulse din gura cine ştie cărei creaturi de pe lumea aceasta.

„E timpul, e timpul, e timpul”, avertiza nava, adunând şi ultimii membri ai echipajului.

Se strecură pe sub fascicolele de lumină spre marginea drumului.

Vehiculele şi şoferii lor erau împrăştiate pe drum şi pe lângă drum. Extraterestrul se înconjură cu abur protector şi traversă drumul sub lumina lunii, topindu-se în fumul otrăvitor al ţevilor de eşapament – odată ajuns pe partea cealaltă, coborî într-un şanţ şi rămase acolo, ascuns.

Ca şi cum l-ar fi simţit, lanternele se întoarseră spre locul de unde el tocmai dispăruse. Se făcu una cu nisipul şi grohotişul din şanţ, pe când oamenii săreau şanţul pe deasupra. Ochii lui erau bulbucaţi de groază când peste el trecu zăngănind inelul cu dinţi, rânjind ameninţător la cureaua stăpânului lor.

Se lipi şi mai tare de piatră, înconjurat de abur, fără să poată fi deosebit de ceaţa care răsare noaptea în râpe. „Da, pământenilor, sunt doar un nor, un nor de-ai voştri, nesemnificativ, nu mă cercetaţi la lumina lanternelor, căci mi-aţi putea vedea gâtul lung, picioarele de răţuşcă cu degete prelungi şi subţiri ca lianele acvatice. Sunt sigur că nu aţi înţelege că mă aflu pe planeta voastră pentru a vă salva flora înainte ca voi să o distrugeţi în întregime.”

Ceilalţi săriră peste el, glasurile lor înnegurate şi înfierbântate de goană bucurându-se de vânătoare. Erau înarmaţi până în dinţi.

După ce trecu şi ultimul dintre ei, se ridică şi îi urmă, intrând în pădure. Singurul său avantaj era că se familiarizase cu zona prin munca lui de botanist. Ochii i se roteau rapid în orbite, localizând

cărarea, o urmă de-abia vizibilă lăsată de botanişti prin frunzişul ce împletea întunericul.

Lumina aspră, chirurgicală săgeta noaptea în diverse direcţii. Pământenii erau de-a dreptul derutaţi acum, în schimb botanistul se îndrepta sigur de el spre navă.

Apropiindu-se de colegii săi, inima îi străluci şi mai tare, întărită de câmpul lor energetic, inimile lor chemându-l în cor, lor alăturându-li-se şi chemările plantelor de la bordul navei, toţi strigând: „Pericol, pericol, pericol”.

Se grăbi să se strecoare printre lumini, de-a lungul cărării lor secrete, degetele lui ca nişte rădăcini lungi, sensibile, simţind locul pe unde păşea. Îi era cunoscută fiecare încrengătură de frunze, fiecare pânză de păianjen. Le simţea îndemnurile blânde, grăbindu-l prin pădure: „Pe aici, pe aici…”

Le urmă, târându-şi degetele pe covorul moale ca pe nişte rădăcini care trag informaţii din sufletul pădurii – în timp ce inima îi ardea, mai să îi iasă din piept şi să se alăture celorlalte inimi care aşteptau cu nava în poieniţă.

Era deja în faţa oamenilor, luminile lor încurcate în ramurile care pe el îl lăsaseră să treacă, dar care în faţa lor erau nemiloase: crăci de copac se întretăiau prin văzduh, se sudau împreună şi se ridicau stavilă împotriva lor; o rădăcină se ridică puţin din pământ, împiedicându-l pe cel cu inelul cu dinţi, şi o altă rădăcină îl prinse de picior pe subalternul lui, care căzu cu nasul în pământ, înjurând de mama focului în limba lui maternă, în timp ce toate plantele ţipau: „Fugi, fugi, fugi…”

Extraterestrul fugea prin pădure spre în poieniţă.

Uriaşul glob, giuvaerul galaxiei îl aştepta. Se legănă spre el, spre lumina lui serafică, lumină din milioane de lumini. Puterile ei minunate se uneau, emiţând valuri de radiaţii care se reflectau peste tot în jur. Îşi făcu loc prin iarba înaltă, încercând să se facă văzut de pe navă, să o atingă cu puterea inimii, dar picioarele lui ridicole se prinseră în nişte buruieni care nu-l mai slăbeau.

— Rămâi, ziceau ele, rămâi cu noi.

Se rupse din strânsoare şi se avântă înainte, ieşind la marginea ierbii, în aura navei. Strălucirea globului se spărgea în curcubeie printre tulpinile înalte. Zări uşa navei, încă deschisă, şi un coleg de echipă aşteptându-l, cu inima de jăratic, chemându-l, căutându-l cu disperare.

— Vin. Vin…

Se opinti prin iarba grasă, dar burtica modelată pentru o altă gravitaţie îl încetinea şi deodată îl inundă decizia grupului.

Uşa se trânti, petalele florilor se închiseră.

Nava se ridică exact când el se elibera din iarbă, făcând semne cu mâna, deznădăjduit. Dar nava nu mai putea să îl vadă; puterea ei era concentrată acum în întregime pentru decolare, lumini orbitoare ştergând orice detaliu din peisaj. Pluti preţ de o clipă, apoi plecă, învârtindu-se deasupra copacilor, globul uriaş din nou la locul său, printre ramurile cele mai înalte ale nopţii.

Creatura rămase în iarbă, inima sa strălucind de frică.

Era singur, la trei milioane de ani-lumină de-acasă.

2

Mary era în dormitorul ei, relaxându-se, citind ziarul, ascultând cu o ureche vocile celor doi fii ai săi şi ale prietenilor lor care jucau Dungeons & Dragons[1] în bucătăria de la parter.

— Deci, ai ajuns la marginea pădurii, dar faci o greşeală de-a dreptul stupidă, aşa că îi aduc în joc pe Monştrii Vagabonzi.

„Monştrii Vagabonzi”, gândi Mary, şi întoarse pagina ziarului.

Cum rămâne cu mamele care suferă? Divorţate, primind nişte ajutoare infime de la stat. Locuind într-o casă cu nişte copii care vorbesc în limbi străine.

— Pot să cer ca Monştrii Vagabonzi să fie scoşi din joc pentru că s-au împrietenit cu un orc?

— Orcul este doar un mercenar pe urma hoţilor, aşa că zi *merci* că trebuie să-i înfrunţi doar pe Monştrii Vagabonzi.

Mary oftă, îndoind ziarul. Orci, mercenari, monştri, zi-le cum vrei, îi avea pe toţi în bucătărie, seară de seară, pe lângă ruinele unui mic oraş din sticle de plastic, pungi de cartofi prăjiţi, cărţi, hârtii, calculatoare şi jurăminte puse pe avizier care îţi îngheţau sângele în vine. Dacă cineva ar fi ştiut dinainte ce înseamnă să ai copii, zău că nu i-ar mai fi făcut.

Grupul începu să cânte:

„Avea doisprezece când el a tras dopul.
Cincisprezece roşii şi o carafă cu vin…”

„Ce cântec minunat, se gândi Mary, scrâşnind din dinţi la gândul că unul dintre copilaşii ei ar putea lua un pumn de pilule roşii într-o seară, sau orice altceva, LSD, DMT, XYZ, cine mai ştie ce aveau să mai născocească? Poate un orc?”

— Steve este Stăpânul Castelului. El are Puterea Absolută.

Puterea absolută! Mary îşi întinse picioarele care o dureau şi se

---

[1] Dungeons & Dragons (Castele şi Balauri), joc în care jucătorii se găsesc în situaţii periculoase, fiind nevoiţi să descopere obiecte ascunse sau să distrugă inamici înspăimântători (n. tr.).

jucă cu degetele. Fiind capul casei, ea ar fi trebuit să deţină Puterea Absolută. Dar nu putea să îi facă să spele o farfurie măcar.

„Mă simt ca un orc.“

Avea o noţiune vagă despre cum arăta o asemenea creatură, dar i se părea că aşa s-ar fi simţit un orc. Monstruos.

Vocile de la parter continuară plăsmuirea lor trăznită, chiar sub dormitorul ei.

— Ce sunt Monştrii ăştia Vagabonzi?

— Oameni, zise Stăpânul Castelului.

— Ha! Cei mai răi. Ascultă ce calităţi au: megalomaniaci. Paranoici. Cleptomani. Chiţoizi.

„Schizoizi, adică, corectă Mary, vorbind de una singură cu tapetul de pe perete. Cam aşa cum mă simt eu de la o vreme. Oare chiar mi-am crescut băieţii ca să ajungă Stăpâni ai Castelelor? Pentru asta muncesc eu opt ore pe zi? Poate că n-ar fi aşa de rău dacă viaţa mea ar fi la fel de spontană pe cât este a lor. Cu vizite-surpriză de la admiratorii mei.”

Îşi trecu în revistă admiratorii, dar recunoscu şi ea că aveau cu toţii un aer cam monstruos.

— Bine, atunci alerg în faţa oamenilor şi trag spre ei numai cu săgeţile ca să-i fac să mă fugărească. Săgeţile de plumb…

„Fiul meu cel mic, se gândea Mary, ascultând vocea subţirică a lui Elliott. Băieţelul meu. Ţintind cu săgeţi de plumb!” Se simţea de parcă chiar ea fusese rănită de una, chiar în glanda tiroidă sau ce-o fi organul acela care fura toată energia în cavernele unde locuiau monştri. Doamne, avea atât de multă nevoie de un imbold…

— Deci, alerg pe drum. Sunt după mine. Exact când sunt pe punctul să mă prindă şi sunt supăraţi rău, arunc pe jos gaura mea portabilă…

„Gaură portabilă?”

Mary se lăsă pe marginea patului ca să audă mai bine ce e cu gaura asta portabilă. Părea să fie ceva vag obscen.

— Sar înăuntru şi trag capacul peste mine. Gata. Şi-am dispărut!

„Numai de-aş avea şi eu una, îşi zise Mary. Să mă ascund în ea în fiecare zi, începând cu ora 16.30.”

— Elliott, nu poţi să stai în gaura portabilă decât pentru zece

mili-runde.

„Eu nu aş avea nevoie de ea decât vreo zece minute la birou. Şi poate puţin mai târziu, în traficul de la orele de vârf.”

Îşi aruncă picioarele din pat, convinsă că va face faţă serii fără nicio simptomă de anxietate.

Dar unde era dragostea? Unde era Făt-Frumosul ei?

*

Mergea pe drumul forestier. Drumul era cufundat în tăcere, urmăritorii lui rămăseseră undeva, în urmă, dar nu putea să reziste prea mult în această atmosferă. Gravitaţia Pământului îl va copleşi până la urmă, iar rezistenţa Pământului îi va strâmba şira spinării; muşchii i se vor lăsa şi va fi găsit în cine ştie ce şanţ, arătând ca un dovleac mare şi pântecos. Ce sfârşit pentru un botanist galactic de primă mărime!

Drumul cobora şi el îl urmă spre luminile suburbiei din vale. Înjură luminile, luminile care îl atrăseseră în capcana lor fatală şi care continuau să îl atragă. De ce cobora spre ele? De ce îi palpita inima? Ce ajutor ar fi găsit el acolo, între străini?

Drumul se sfârşi brusc în nişte tufişuri joase. Se furişă înspre ele, ţinând capul în pământ, acoperindu-şi inima rubinie cu palma. Lumina roşie pâlpâia plină de entuziasm: o blestemă şi pe aceasta.

— Lumină, zise el în limba lui, locul tău este pe o bicicletă.

Formele bizare ale caselor de pe Pământ se iţeau chiar în faţa lui, ancorate în sol de gravitaţie spre deosebire de minunatele terase plutitoare de pe…

Îi era prea greu să se gândească la casa lui. Asemenea amintiri erau o adevărată tortură.

Lumina caselor deveni mai puternică, tot mai apropiată şi mai ademenitoare. Se împleticea prin tufişuri, pe o pantă de nisip, lăsând urme ciudate pe cărarea care ducea spre casele din vale.

Chiar în faţa lui se ridica un gard pe care va trebui să îl sară. Degetele sale lungi erau tocmai bune să se prindă bine şi să… treacă… obstacolele…

Se urcă binişor până în vârful gardului, dar căzu ca un bolovan pe partea cealaltă, cu burtica în sus, dând deznădăjduit din picioare. Se lovi de pământ, cu mâinile şi picioarele îndepărtate de corp, gemu de durere şi se rostogoli ca un dovleac, săltând prin gazon.

„Ce caut eu aici, sunt nebun de-a binelea…”

Se opri, împietrind pe pământul străin. Casa pământenilor se afla înspăimântător de aproape, jocul de lumini şi umbre dănţuind prin faţa ochilor săi îngroziţi. De ce îl condusese făclia inimii tocmai în locul acesta? Casele pământenilor erau groteşti, oribile.

Dar era ceva în curte care trimitea semnale spre el.

Se răsuci în loc şi dădu cu ochii de grădina de zarzavaturi.

Frunzele şi tulpinile ei se clătinau în semn de prietenie; plângând, se îndreptă spre ele şi luă în braţe o anghinare.

Ascuns în răsadurile de legume, stătea la sfat cu plantele, îndemnul lor să se ducă şi să arunce o privire prin fereastra de la bucătărie nu îi pică prea bine.

— Sunt într-un necaz aşa de mare, îi spuse el plantei, tocmai pentru că am vrut să trag cu ochiul la oameni. Nu pot să repet greşeala aceasta.

Anghinarea insistă, mormăind încet, aşa că extraterestrul se îndepărtă, ascultător, privind de frică în toate părţile.

Pătratul de lumină al ferestrei era la fel de ameninţător ca o gaură neagră în spaţiul cosmic. Fu cuprins de ameţeală, iar mădularele i se înmuiară căzând în acest vortex nemaivăzut de la cel mai îndepărtat capăt al universului. Ochii îi apărură în fereastră după o morişcă de vânt făcută din plastic, înfăţişând un şoricel şi o răţuşcă. Răţuşca ieşise la plimbare ţinând o umbrelă.

În mijlocul încăperii se afla o masă, iar în jurul acesteia stăteau cinci pământeni, absorbiţi într-un ritual. Creaturile strigau şi mişcau pe masă nişte idoli mititei. Fluturau foi de hârtie, cu inscripţii magice, secrete, căci fiecare dintre pământeni ţinea ascuns de ceilalţi ceea ce era scris pe foaie.

Apoi fu aruncat un zar înzestrat cu puteri miraculoase, toţi privindu-l cu mare atenţie cum se rostogoleşte şi se opreşte. Iarăşi strigară, citiră tăbliţele secrete şi din nou mişcară idolii pe masă, pe când văzduhul răsuna de cuvintele lor străine:

— Sufoca-te-ai în gaura ta portabilă!

— Asculta aici: Lunatic. Nebunie cu halucinaţii…

— Da, citeşte mai departe.

— Această maladie îi face pe bolnavii să vadă, să audă şi să simtă lucruri care nu există în realitate.

Coborî de la fereastră în tovărăşia întunericului.

Planeta aceasta era nemaipomenit de ciudată!

Oare va putea el vreodată să înveţe ritualul lor, să arunce şi el zarul şi să fie acceptat de ei?

Vibraţii de o monstruoasă complexitate plutiră spre el dinăuntrul casei, coduri şi semnale încurcate în toate direcţiile. Avea peste zece milioane de ani şi călătorise prin multe locuri, dar niciodată nu întâlnise ceva atât de complicat.

Copleşit, se îndepărtă, având nevoie de odihnă în răsadurile de legume. Se mai uitase el prin ferestrele pământenilor, da, însă niciodată aşa de aproape, fără să ia niciodată parte la roiala gândurilor acestor oameni.

— Dar aceştia sunt doar nişte copii! zise un castravete din apropiere.

Bătrânul botanist lăsă să îi scape un scâncet. Dacă ceea ce tocmai auzise erau gândurile unor copii, cum sunt oare adulţii? Ce dantelării impenetrabile îl aşteaptă?

Se aşeză obosit lângă o varză şi îşi coborî privirea în pământ.

Totul era dus pe copcă. Lasă-i să îl găsească dimineaţa, să-l ia cu ei şi să-l împăieze.

*

Mary făcu un duş ca să se mai revigoreze. Apoi, înfăşurându-şi capul într-un prosop, păşi pe covoraşul din baie, pe care câinele lor, Harvey, îl făcuse bucăţi.

Franjurile distruse îi intrau printre degetele de la picioare în timp ce se usca şi se îmbrăca cu chimonoul ei din imitaţie de mătase. Se întoarse cu faţa la oglindă.

Ce rid, ce eroziune cumplită avea să observe în această seară, ca să pună capac depresiei sale?

Nu părea să fie prea atinsă de trecerea anilor. Dar niciodată nu ştiai, niciodată nu puteai să anticipezi ce atrocităţi ale copilăriei vor pune stăpânire pe casă în orice moment – certuri, droguri, muzică insuportabil de tare – pentru a grăbi decăderea ei fizică şi morală. Îşi puse o cremă emolientă extravagant de scumpă şi se rugă să aibă parte de puţină pace şi de linişte.

Aceasta fu ruptă imediat de Harvey care lătra din toate puterile, exilat cum era în curtea din spate.

— Harvey! strigă la el de pe geamul de la baie. Mai taci din gură!

Animalul era ridicol de suspicios când era vorba de zgomote în

întuneric; o făcea să se simtă ca şi cum cartierul colcăia de criminali. Dacă ar fi lătrat numai la criminali, ar fi fost de un real ajutor.

Nu, el lătra la maşina pizzeriei, la avioane, la cine ştie ce sateliţi şi îi era teamă că suferă de nebunie cu halucinaţii.

Fără să mai vorbim de covoraşul de la baie!

Deschise din nou geamul de la baie:

— Harvey! Pentru numele lui Dumnezeu, mai taci din gură!

Trânti geamul şi ieşi din baie.

Ceea ce o aştepta la capătul coridorului nu era prea atrăgător, dar trebuia să facă faţă.

Deschise uşa dormitorului lui Elliott.

Era înţesat cu tot felul de obiecte care nu mai puteau fi folosite, unele dintre ele ajunse în stadiul de a fi aruncate la gunoi. Camera tipică a unui băieţel. Tare ar mai fi vrut să poată să o îndese într-o gaură portabilă.

În schimb se apucă de treabă.

Organiză, aruncă, aranjă: îi atârnă navele spaţiale de tavan, rostogoli mingea de baschet în dulap. Nu ştia ce să facă cu semnul de circulaţie furat de Elliott. Spera că puştiul nu este prea pisălog sau tocilar. Fără tată, fără bucurii şi cu înclinaţii spre a-şi petrece timpul liber cu Monştrii Vagabonzi, Mary bănuia că Elliott avea ceva probleme. Luat pe de-a întregul, nici nu era simpatic.

Poate că e doar o fază.

— Elliott… îşi strigă ea micul monstru.

Bineînţeles că nu i se răspunse.

— Elliott! ţipă după el, crescându-i tensiunea şi adâncindu-i-se ridurile din colţurile gurii.

Paşii lui Elliott bubuiră pe scări, apoi duduiră pe hol. Se iţi în uşă, ca o moluscă, adorabil în unele privinţe din care nu era vizibilă niciuna în acest moment, căci se uita suspicios la ce făcuse mama sa prin colecţia lui de gunoaie.

— Elliott, vezi cum arată camera acum?

— Mda, nu o să mai găsesc nimic.

— Fără vase murdare, toate hainele la locul lor. Patul e făcut. Biroul e ordonat…

— Bine, bine.

— Aşa trebuie să arate camera unei persoane mature, tot timpul.

— De ce?

— Ca să nu ne simţim ca şi cum am trăi într-un coş de gunoi. Bine?

— Da, bine.

— Aceea e o scrisoare de la tatăl tău? indică Mary spre birou, spre scrisul pe care îl ştia atât de bine, de pe toate facturile pe care apăruse. Ce ţi-a mai spus?

— Nimic.

— Aha. Încercă să schimbe subiectul fără să observe Elliott. Vrei să zugrăvim aici? Pereţii s-au cam murdărit.

— Sigur.

— Ce culoare vrei?

— Negru.

— Haios! O culoare foarte sănătoasă.

— Mie-mi place negrul. E culoarea mea preferată.

— Iar mijeşti ochii. Te-ai jucat fără ochelari?

— Nu.

— Mary! o chemă Stăpânul Castelului de la parter. E cântecul tău la radio!

Scoase capul pe hol:

— Eşti sigur?

— Mamă, e cântecul tău, zise Elliott. Vino!

Auzea, slab, muzica celor de la Persuasions venind din bucătărie. Urmă ritmul pe scări, cu Elliott deschizând calea.

— Ţi-a zis tatăl tău când vrea să-l vizitaţi?

— De Ziua Recunoştinţei.

— De Ziua Recunoştinţei? Dar ştie că de Ziua Recunoştinţei staţi cu mine.

Oare când a fost el constant? În afară de semnăturile pe care le trăgea pe facturile de la cartea de credit, cu care consumase mai multe pixuri. Cumpărând piese pentru motocicleta lui.

Se gândi la el, zbârnâind pe undeva, cu lumina lunii în ochii săi adânci, şi oftă. Ei, bine…

O să servească cina de Ziua Recunoştinţei la Automat. Sau, poate, la restaurantul chinezesc, că tot era ceva tradiţional american.

Elliott fugi de lângă ea, iar Harvey începu din nou să latre, de data aceasta la o maşină care se apropia.

*

Extraterestrul se ascunse printre răsadurile de legume şi se lipi de pământ, aranjând câteva frunze peste el.
— Nu ai de ce să te temi, îl linişti o pătlăgică. E numai maşina pizzeriei.
Neştiind ce este o pizzerie, extraterestrul rămase ascuns între frunze.
Maşina se opri în faţa casei. Se deschise uşa de la intrare şi un pământean ieşi afară.
Fasolea verde îl înştiinţa că acesta este Elliott:
— Locuieşte aici.
Extraterestrul se uită pe deasupra frunzelor. Pământeanul era puţin mai înalt decât el. Bineînţeles, picioarele lui erau grotesc de lungi şi burtica nu îi atârna cu eleganţă la pământ, aşa cum se întâmpla la alte fiinţe mai evoluate – dar nu era chiar aşa de înspăimântător.
Băiatul porni pe aleea din faţa casei şi ieşi din câmpul vizual al străinului.
— Du-te după colţ, îi şopti pătlăgica. O să poţi să-l vezi mai bine când se întoarce în casă.
— Dar câinele…
— Câinele e legat, zise pătlăgica. A mâncat galoşii lui Mary.
Extraterestrul ieşi cu greu dintre legume şi dădu ocol casei. Dar farurile maşinii cu pizza măturară deodată grădina când maşina întoarse, speriindu-l; opintindu-se din greu, sări pe gard şi începu să-l escaladeze. Dar cu un deget de la picior apăsă din greşeală pe mânerul porţii, căci sărise direct pe poartă, aşa că în loc să treacă gardul, se legăna pe poartă.
Pământeanul era destul de aproape şi se uita chiar în direcţia lui.
Îşi acoperi repede inima roşiatică, îşi dădu drumul de pe poartă şi fugi în şopron, unde se ghemui, înfăşurat în ceaţă.
Se aruncase singur în capcană, dar în şopron erau unelte, o furcă cu care putea să se apere. Uneltele acestea erau foarte asemănătoare cu cele de pe nava lui, căci grădinăritul e grădinărit oriunde ai fi. Apucă furca de mâner şi se pregăti să îşi întâlnească atacatorul. Nu te poţi juca cu un botanist intergalactic pus cu spatele la zid!
— Ai grijă să nu te înţepi în picior, îl povăţui o rochiţa-rândunicii dintr-un ghiveci.

Se încordă. Simţi venind din grădină gândurile unui portocal când copilul pământean culese o portocală de pe una din ramuri.

O clipă mai târziu, portocala ţopăi în şopron şi îl lovi direct în piept.

Micuţul bătrânel se dădu peste cap, căzând în fund, iar portocala ricoşă din el şi ateriză pe podeaua şopronului.

Cât de umilit era, el, un botanist de o asemenea valoare, lovit cu fructe coapte.

Supărat, luă portocala şi, întinzând braţul în spate ca să aibă avânt, o aruncă înapoi în noapte.

Pământeanul ţipă cât îl ţinea gura şi o rupse la fugă.

*

— Ajutor! Mami! Ajutor!

Mary îngheţă de spaimă. Ce se mai punea la cale?

— Mami, e ceva acolo! strigă Elliott, năvălind în bucătărie. Se întoarse pe călcâie, trânti uşa şi o închise cu cheia.

Mary se înmuie toată, privind ţintă jocul de Dungeons & Dragons, dorindu-şi cu disperare să primească o gaură portabilă în care să încapă cu toţii. Ce trebuia să facă acum? Nu i se spusese nimic despre situaţiile astea la procesul de divorţ.

— În şopron, se bâlbâi Elliott. A aruncat cu o portocală spre mine.

— Ooooooo, îl maimuţări Tyler, Stăpânul Castelului, pare periculos!

Băieţii se ridicară de la masa de joc şi se îndreptară spre uşă, dar Mary le tăie calea.

— Stop. Rămâneţi aici.

— Dar de ce?

— Pentru că aşa am zis eu.

Îşi îndreptă spatele, dădu capul pe spate, curajoasă, şi luă lanterna. Dacă era cumva vreun criminal, ea va păşi afară şi, precum o potârniche păzindu-şi puii, se va oferi pentru a-i distrage atenţia.

Spera că era un criminal cât de cât şarmant.

— Mamă, tu stai aici, zise Michael, băiatul cel mare. Vedem noi ce se petrece.

— Ia nu mă mai lua de sus, tinere.

Lângă ea, un alt membru al jocului, tânărul Greg pusese mâna pe un cuţit de bucătărie.

— Lasă cuţitul ăla, zise Mary şi le aruncă o privire ucigătoare, de Putere Absolută. O depăşiră, deschiseră uşă şi ieşiră în curte.

Îi urmă, ţinându-l din scurt pe Elliott.

— De fapt, ce ai văzut?

— Acolo, în şopron, zise el arătând locul.

Lumină cu lanterna înăuntru unde nu se vedeau decât ghivece goale, îngrăşăminte, săpăligi, sape.

— Aici nu-i nimic.

Vocea lui Michael răsună peste gazon:

— Poarta e deschisă!

— Ia uite ce urme! strigă Stăpânul Castelului, repezindu-se spre poartă.

*

Limba lor încâlcită, primitivă, nu însemna nimic pentru el, dar bătrânul călător îi vedea bine acum din ascunzătoarea lui de pe panta nisipoasă a dealului. Erau cinci copii pământeni şi…

Cine o fi creatura aceea exotică?

Inima începu să îi strălucească, dar o acoperi repede.

Cu îndemânare, se apropie de grup ca să privească mai îndeaproape fiinţa aceasta înaltă, zveltă care îi însoţea pe copii.

Nu avea un nas ca o cireaşa turtită, şi nicio ţinută ca a unui sac de cartofi, dar…

Se apropie şi mai mult.

— Bine, balul s-a terminat. Înapoi în casă. Greg! dă-mi odată cuţitul ăla.

Silabele zdruncinate una de alta ale limbajului ei nu aveau niciun înţeles pentru el, dar simţi că ea era mama cetei.

„Dar unde era tatăl, înalt şi puternic?”

— L-a dat afară cu ani în urmă, spuse fasolea verde.

— Uite şi pizza, zise Greg, luând-o de pe jos. Elliott a călcat în ea.

— Pizza? Cine v-a dat voie să comandaţi pizza? Din ascunzătoarea sa, extraterestrul o privi cum trece pe sub lumina de pe verandă, toate gândurile de scăpare date la o parte.

„Inimă nebună, îi zise el acelui organ ciudat, care acum palpita. Locul tău este pe… pe o maşină de-ale pizzeriei.”

*

Mary îi goni înapoi în casă, mulţumită că ce a fost mai greu a trecut. Iarăşi Elliott şi fanteziile lui, doar atât, dar îi mai săpase

câteva riduri pe frunte. Totuşi întâmplarea nu justifica măcinarea a câteva pastile de Valium[2] în mâncare lui, în fiecare seară. Era doar o fază prin care trecea.

— Mamă, era ceva acolo, jur.

Tyler îşi bătu joc de el:

— Elliott e un găgăuţă.

— Hei, nu-i niciun găgăuţă în casa mea. Ştiau prea multe; prindeau totul din zbor. Nu îi mai rămânea decât să spere într-un armistiţiu, dar îşi dădea seama că este imposibil.

— Toată lumea acasă!

— Bine, dar n-am mâncat pizza.

— Elliott a călcat pe ea, zise Mary, dorindu-şi cu disperare să fie din nou linişte, dar băieţii o ignorară şi începură să mănânce pizza storcoşită. De-abia se târî până la capătul scărilor, simţindu-se la capătul puterilor. O să se întindă în pat, o să-şi pună nişte comprese cu albăstrele pe ochi şi o să numere iguane.

Ajunsă sus, se întoarse:

— Când terminaţi pizza, toată lumea acasă!

Un mormăit cu clefăituri aprobă din tunelurile castelului.

„Cât de frumos trebuie să fi fost atunci când copii trebuiau să muncească în mină de la nouă ani! Dar vremurile acelea s-au dus pentru totdeauna."

Se împletici spre dormitorul ei şi căzu pe pat.

E numai o seară obişnuită din viaţa divorţatei! Fiori pe şira spinării, şoc şi Monştri Vagabonzi.

Îşi puse compresele pe ochi şi rămase cu faţa spre tavan.

Părea că ceva o priveşte.

Dar era numai imaginaţia ei suprasolicitată, era sigură.

„Şi dacă nu mai tace odată câinele ăsta nenorocit, o să-l las pe marginea autostrăzii cu un bileţel în gură."

Inspiră adânc şi începu numărătoarea iguanelor, fiecare venind spre ea ca un căţel prietenos.

*

Jocul lor de Dungeons & Dragons se mută pe furiş în camera de joacă, toată lumea luând parte la joc, mai puţin Elliott, care se duse în camera lui, îmbufnat. Adormi, somnul lui întrerupt de vise ciudate, despre orizonturi fantastice, linii drepte puse în unghi ca să formeze uşă după uşă, spre…

---

[2] Valium, un medicament calmant (n. tr.).

…spaţiu. Trecea fugind prin ele, dar înainte i se deschideau tot mai multe uşi.

Nu era singurul cu nervii întinşi ca nişte corzi: Harvey îşi roase lesa şi părăsi postul său de pe veranda din spatele casei. Urcă în vârful labelor… până în camera lui Elliott şi se întinse pe podea; contemplă silueta adormită a lui Elliott, apoi contemplă pantofii lui Elliott, dar nu îi mâncă, nu dorea să-şi ridice toată casa în cap. Era nervos, nu-şi găsea astâmpărul, avea nevoie de o distracţie ca să iasă din starea aceasta. Nu prea se bucurase de lătratul la lună în seara aceasta. Ceva ciudat intrase în grădină, iar blana lui Harvey se făcuse măciucă şi din bot îi scăpau mici scâncete, până când se adună şi începu să latre după cum era de aşteptat. Ce o fi fost în grădină? Habar nu avea.

Fără prea mare convingere, începu să-şi spele coada, omorând cu dinţii câţiva purici neatenţi. Deodată, auzi din nou acel zgomot.

Şi Elliott îl auzise, căci era ridicat pe pat în capul oaselor.

Harvey mârâi, cu blana zburlită şi ochii privind repede în toate părţile. Avea nevoie să muşte pe cineva, dar se mulţumi să meargă după Elliott, afară din dormitor, pe scări, în jos, prin casă, până în curtea din spatele casei.

*

Bătrânul extraterestru dormi pe panta de nisip, iar când se sculă din somn, reveni în curtea casei.

Ferestrele fuseseră întunecate tot acest timp. Găsi încuietoarea porţii, o deschise cu degetul de la picior şi intră în curtea aşa cum ar intra orice pământean. Dar silueta lui de cartof conturată pe iarbă în lumina lunii îi arăta clar că nu era ca ei. Din cine ştie ce motiv ciudat, burticile pământenilor nu au evoluat în stilul rubicond ce îl caracteriza, o burtică adevărată, consistentă, care să atingă solul. Pământenii sunt ca nişte păstăi de fasole lovite de ghinion, înşiraţi pe un schelet de oase şi muşchi, întinşi de stau să plesnească.

În timp ce el este o creatură confortabilă, mai aproape de pământ, mai contemplativă.

Despicând firul în patru în maniera lui obişnuită, mergea legănat prin curte spre o altă şedinţă cu legumele. Fără să observe, păşi pe o unealtă ascunsă în iarbă, iar coada acesteia se ridică în aer şi îl lovi puternic.

Îl pocni direct în cap; căzu pe spate cu un ţipăt intergalactic, apoi o tuli în parcela de porumb din apropiere; câteva momente mai târziu, uşa casei se deschise şi un pământean ieşi în mare grabă, însoţit de un câine.

Elliott se năpusti în curte şi lumină în şopron cu lanterna.

Fasciculul descoperi din nou uneltele de grădinărit şi Harvey sări la trântă, muşcând sacul cu îngrăşăminte, ceea ce-l făcu să se simtă mult mai bine, dar cu gura plină de pământ. Ţopăia în şopron, clămpănind la orice umbră.

În parcela de porumb stătea chircit extraterestrul, ţinând un castravete, gata de luptă. Scrâşnea din dinţi de frică şi tremura din toate mădularele.

Porumbii se dădură la o parte şi băiatul privi printre frunze, ţipă şi căzu la pământ.

Extraterestrul o rupse la goană prin porumb, înapoi spre poartă, chinuit pe tălpile lui mari.

— Nu fugi!

Vocea puştiului era blândă, aşa cum numai plantele tinere îi vorbiseră şi botanistul se întoarse ca să îl privească.

Privirile li se întâlniră.

Câinele, în schimb, alerga în cercuri, lătrând cât îl ţineau puterile, scuipând pământ.

„Un regim alimentar extrem de ciudat”, se gândea bătrânul om de ştiinţă, dar nu se obosi să cerceteze problema mai îndeaproape. Colţii lui Harvey străluciră în lumina lunii, dar băiatul îl puse în lesă, strigându-i vizitatorului:

— Nu pleca!

Dar extraterestrul dispăruse deja, trecuse poarta şi se topise în noapte.

*

Mary se trezi şi deschise ochii sub compresele cu albăstrele: i se părea ei sau casa era cam într-o rână, pe o coastă? Se ridică, îşi îmbrăcă halatul şi ieşi în umbra holului.

Auzea voci din camera dejoacă. De multe ori se întrebase de-a ce se joacă ei în încăperea aceea; afişele cu prinţese venite din spaţiul cosmic, pe jumătate dezbrăcate, păreau esenţiale jocului lor.

„Copilaşii mei!” oftă ea. Apoi, apropiindu-se de camera de joacă, auzi vocea lui Tyler, şi vocea lui Steve, şi Greg – castelanii

cărora le spusese clar că trebuie să se ducă pe la casele lor. Bineînţeles că au ignorat-o. Bineînţeles că rămăseseră peste noapte, iar a doua zi aveau să-şi facă apariţia în faţa mamelor lor cu ochii cârpiţi de somn, ca şi cum ar fi venit dintr-un bordel.

„Nu mai suport!”

Îşi trase halatul strâns pe trup şi se pregăti de atac, dar uşa era pe jumătate deschisă, astfel că văzu o lumină roşie care se aprindea şi se stingea în ritmul unei melodii lente – spectacolul cu lasere făcut chiar de ei.

Trebuia să admită că avea un efect calmant.

Şi nu era… creativ?

— Uită-te mai bine, arată ca un sân. Uite sfârcul.

Se lăsă moale pe perete. Nu aveai cum să câştigi. Dacă intra peste ei ca o nebună, dacă le ardea pe retină imaginea de femeie matură urlând în halat de casă în toiul nopţii, poate că i-ar fi inhibat în creşterea lor firească? Sa rămână cu sechele, complexaţi?

Oricum, pe ea ar fi lăsat-o cu o durere teribilă de cap.

Se pleoşti şi se trase îndărăt în umbră ca o cămilă rănită – exact când Elliott urca în goană scările şi năvăli în camera de joacă.

— Băieţi!

— Zi şi tu: nu-i o pereche de sâni?

— Un monstru în curte!

— Un monstru? Ce tot vorbeşti? Ia uite, eu tocmai am dat peste o marţiană dezbrăcată.

— Era… un diavol! Era înalt de un metru şi avea braţe lungi. Era în porumb.

— Taci şi-nchide uşa până nu o trezeşti pe mama.

Uşa fu închisă. Mama o luă încetişor spre dormitorul ei. Nu casa era pe-o coastă, ci Elliott. Era dus bine.

Asta, sau un criminal mai paşnic se trezise să moşmondească tocmai prin curtea ei.

„De ce? se minună ea. De ce eu?”

3

— Era chiar aici, era chiar aici…

Extraterestrul asculta ce vorbesc oamenii între ei, tot învârtindu-se la locul aterizării. Privind dintre copaci, putea să îşi dea seama ce spuneau: în locul acesta aterizase un aparat zburător nemaipomenit şi le scăpase printre degete! O navă plină de minunăţii care i-ar fi lăsat muţi de uimire pe toţi pământenii coborâse din înaltul cerului şi plecase!

— … şi mi-a scăpat printre degete.

Conducătorul, cel care purta la curea inelul cu dinţi zgomotoşi, se răsucea în loc, iar şi iar. Subalternii săi dădeau din cap ca nişte roboţei proşti. Şeful lor se urcă în maşină şi plecă, iar ei îl urmară. Era în plină zi şi locul aterizării era pustiu.

Extraterestrul se uită cu durere la urmele lăsate de navă.

„Mi-a scăpat printre degete…”

Ridică cu greu o mână. Era rupt de oboseală şi îi era foame. Tabletele concentrate pe care le primeau ca raţie el şi colegii lui de echipă, nişte mici miracole în domeniul nutriţiei, nu puteau fi găsite niciunde pe Pământ. Încercase să mestece câteva fructe de pădure, dar le găsi nesatisfăcătoare, scuipând seminţele mici şi tari. De-a lungul a zece milioane de ani de „grădinărit”, căutând mereu noi plante, nu i se păruse necesar să afle care sunt comestibile şi era cam târziu să înceapă acum.

Of, ce nu ar fi dat pentru o tabletă din raţia lui, plină de energie.

Se lăsă moale în tufişuri, slăbit, deznădăjduit, cuprins de mâncărime de la o specie de plantă agăţătoare pe care o cercetase mai devreme. Sfârşitul era aproape.

*

Elliott pedala pe stradă spre dealurile îndepărtate. Nu ştia exact de ce. Farul bicicletei era ca un magnet ce trăgea spre fierul adânc îngropat în pântecul dealurilor. Da, bicicleta părea că ştie unde se duce şi că el doar stătea în şa.

Elliott era, în general, considerat un prost. Trişa la Parcheesi. Avea o voce ascuţită, scârţâită, care funcţiona după capul ei, ca un duh închis într-o lampă fermecată, dar care întotdeauna spunea ce nu trebuie, fie că aceasta se întâmpla în clasă sau la cină, acasă.

Se ferea de tot ce ar fi putut să se ferească în viaţă, cu speranţa că Mary va rezolva problema în locul lui sau Michael. Mai erau şi alte lucruri care-i creaseră această reputaţie, lista era lungă, incluzând o pereche de ochelari cu lentile ca sticla de sifoane care îl făceau să se simtă ca o broască într-o sticlă. Toate adunate: era un nevrotic în devenire, un prost. Destinul lui nu îl ducea nicăieri, dar, dacă ar fi fost absolut necesar să fie arătat un punct pe harta sufletului său, destinaţia lui Elliott era mediocritatea, depresia şi melancolia; genul de om care cade sub roţile trenului. Un psiholog pentru copii ţi-ar fi spus că asta îl cam aşteaptă, numai că drumul lui Elliott cotise chiar astăzi – spre dealuri.

Urma îndemnurile bicicletei, tot mai sus pe drumul forestier. Se dădu jos din şa şi trecu cu bicicleta peste ramurile tăiate. Bicicleta lui era cam îndoită şi ruginită, căci o folosea de mai mult timp, trântind-o, lăsând-o în ploaie, dar astăzi părea uşoară ca un fulg. Părea ca nouă, strălucind prin rugină.

Îl conduse prin pădure, pe o cărare şerpuitoare. Elliott ajunse în poieniţă şi îşi dădu seama că ceva extraordinar se petrecuse în acel loc. Totul părea să păstrează amintirea Marii Nave. Mijindu-şi ochii prin ochelari la iarba culcată la pământ, aproape că putea să distingă forma acesteia.

Inima lui Elliott bătea repede şi, dacă ar fi putut să lumineze, ar fi luminat ca un far. Fruntea parcă îi luase foc, prinsă în strălucirea unei puteri uriaşe care încă se mai făcea simţită în poieniţă.

Bătrânul extraterestru ascuns în tufişurile din apropiere nu se arătă, deoarece câinele enervant al băiatului ar fi putut să fie prin preajmă adulmecând, cu speranţa că va muşca de picior un om de ştiinţă de primă mărime.

Dar nu: copilul era singur. Totuşi era mai bine să rămână în umbră. Un extraterestru era pe punctul de a-şi afla sfârşitul în tufişuri şi nu avea niciun sens să implice oamenii.

Cu toate acestea, băiatul execută nişte acţiuni foarte ciudate.

Scoase un obiect mic din buzunar. Puse obiectul pe jos, făcu câţiva paşi, mai puse unul, şi încă unul, apoi se făcu nevăzut, cotind pe o cărăruie ascunsă.

Bătrânul călător ieşi precaut din tufiş. Curiozitatea era cel mai mare defect al său şi era prea bătrân ca să se mai schimbe acum. Intră în poieniţă mergând de-a buşilea, să vadă ce pusese pe jos băiatul.

Era o pilulă mică, rotundă, care semăna uluitor de mult cu o tabletă nutritivă. O întoarse pe partea cealaltă în palmă. Pe pilulă era imprimat un cod indescifrabil: M&M.

O băgă în gură şi o lăsă să se dizolve.

Delicioasă!

De fapt, era excelentă. Într-adevăr, nu-i fusese dat să guste niciodată aşa ceva nicăieri în galaxie.

Se grăbi de-a lungul şirului, mâncând pilulă după pilulă, căpătând puteri, speranţa încălzindu-i din nou inima. Dar urma îl ducea spre casa băiatului.

Mary tocmai servea cina. Pregătise una dintre mâncărurile care-i ieşeau cel mai bine: grâu încolţit peste macaroane cu brânză, cu ceva alune cajun pentru nota de distincţie.

— Mănâncă, Elliott.

Ca de obicei, era aplecat deasupra farfuriei, ca şi cum se pregătea să se arunce în ea.

„Am crescut un copil trist.”

Mintea lui Mary trecea în revistă alte cine, dintr-un alt timp, când Elliott era mai mic, iar ea şi soţul ei aruncau cu cuţite unul după altul. Un pui întreg se lovise odată de un perete, piureul de cartofi atârna de tavan ca stalactitele, iar sosul picura direct în capul lui Elliott cel mititel. Nu se poate să fi fost un lucru bun pentru el. Încercă să-i înveselească masa, sporovăind.

— Oare cum o să se îmbrace toată lumea pentru Halloween? Seara cu pricina se apropia cu repeziciune; câteva sute de copii o să-i viziteze casa, cântând fals, apoi holbându-se la ea.

— Elliott se deghizează în drăcuşor, zise Michael.

— Lasă-mă naibii în pace, izbucni Elliott.

— Tinere… bătu Mary cu furculiţa în paharul lui Elliott, mănâncă-ţi macaroanele.

— Nimeni nu mă crede! spuse Elliott, apoi privi şi mai descumpănit în farfurie.

Mary îi mângâie mâna:
— Problema nu este că nu te credem, iubitule…
— Dar chiar s-a întâmplat, jur, spuse Elliott privind-o din spatele lentilelor lui groase cu ochi rugători.
Mary se întoarse spre Gertie, mezina familiei, în vârstă de cinci ani, dar care deja cerea cu tărie un apartament numai al ei.
— Gertie, tu cum te vei costuma de Halloween?
— Bo Derek.
Imaginea fetiţei ei ieşite la paradă prin cartier despuiată şi udă fleaşcă îi năvăli în minte. Îşi făcu de lucru cu macaroanele şi încercă să găsească un alt subiect de discuţie, dar Michael nu avea de gând să îl lase pe Elliott să scape aşa de uşor.
— Poate că era o iguană, zise el pe un ton superior, dându-şi aere de frate mai mare.
— Eu sunt cea cu iguanele, spuse Mary ca pentru sine.
— Nu era o iguană! se apără Elliott.
— Ei bine, zise Michael, ştii că se zice că ar fi aligatori în canalizare?
„Aligatori, gândi Mary. Aş putea să mă apuc să număr aligatori, să mai schimb şi eu.”
Închise ochii şi îi apăru în minte unul imens, cu colţi sclipitori.
Se întoarse din nou spre Elliott:
— Elliott, fratele tău vrea doar să spună că poate ţi s-a părut. Se mai întâmplă. Cu toţii ne imaginăm diverse chestii, tot timpul…
„Aşa cum îmi imaginez eu că intru într-un magazin în perioada reducerilor şi că găsesc o rochie Dior cu doi dolari. Şi că intru ca o vedetă în McDonald’s.”
— Nu puteam să-mi imaginez, zise Elliott.
— Poate că era vreun violator de copii, interveni Michael.
— Michael, te rog, spuse Mary, nu o expune pe Gertie la acest gen de limbaj.
— Mami, ce este un violator?
— E doar un bărbat în balonzaid, iubito.
— Sau, continuă Michael, un copil deformat.
— Michael! îi aruncă o privire ucigătoare. De ce sunt minţile copiilor atât de atrase de explicaţiile groteşti? De ce toate conversaţiile lor din timpul mesei erau aşa? Unde era sporovăială elegantă, rafinamentul, în timp ce servea al doilea fel de

mâncare, batoane îngheţate de peşte?

— Sau poate că era un elf sau un spiriduş, persistă Michael, ignorând ordinul ei de tăcere aşa cum ignora toate ordinele ei.

Elliott trânti furculiţa de masă:

— Nu era niciunul dintre ăştia, băi, cap de penis!

„Cap de penis? Mary se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii larg deschişi de mirare. Cum oare să fi pătruns această expresie în micul ei cerc familial?”

Analiză pe rând toate elementele expresiei şi trebui să admită că era o posibilitate organică, una care ar fi putut produce o anume dorinţă în mintea unei divorţate însingurate, dar…

— Elliott, să nu te mai aud niciodată folosind această expresie la masă. Sau oriunde altundeva în această casă.

Elliott lăsă capul pe faţa de masă:

— Tata m-ar fi crezut.

— De ce nu-i dai un telefon să-i spui?

„Dacă mai are telefonul conectat, ceea ce mă îndoiesc.”

— Nu pot, zise Elliott. E în Mexic, cu Sally.

Mary îşi păstră seninătatea, aparent, căci sufletul îi cam coborâse în batoanele de peşte la auzul numelui fostei sale prietene, acum un duşman de moarte. „Copiii pot să fie atât de cruzi! reflectă ea. Mai ales Elliott.”

— Dacă vezi chestia aia din nou, orice ar fi, nu te apropia de ea. Cheamă-mă şi aranjez eu să o ia cineva.

— Cum ar fi… hingherul? întrebă Gertie.

— Exact.

Harvey mârâi încet pe veranda din spatele casei unde tocmai se îndeletnicea cu rosul preşuleţului de la uşă.

— Dar, interveni Elliott, o să-i facă o lobotomie sau tot felul de alte experimente…

— Ei bine, spuse Mary, poate aşa învaţă să nu mai hoinărească prin castraveţii altora.

*

Cu toate acestea, „chestia” se târa printre copaci spre oraşul adormit. Nu auzise niciodată de lobotomie, dar avea motive reale să îi fie frică de împăiere.

Tălpile lui bătrâne îl purtau fără zgomot spre casa băiatului. Se rostogoli în jos pe deal, lăsând în urma lui semnele trecerii unui pepene mai mare târât de o pereche de ornitorinci. Casa

băiatului era învăluită în întuneric, cu excepţia unei ferestruici luminate.

Se iţi pe gard, cercetând curtea cu ochii lui mari, bulbucaţi, care se roteau în toate direcţiile. Nu era nici urmă de câine.

„Ia să-mi pun eu piciorul pe zăvor…

…şi apoi să mă dau huţa cu poarta.

Acele pastiluţe M&M mi-au redat puterile. O mâncare de-a dreptul miraculoasă! Nava se va întoarce peste o mie de ani; dacă pot să supravieţuiesc numai cu M&M, poate că… A, nu mai visa, bătrâne. N-ai să mai ajungi înapoi, acolo.”

Privi cerul, dar nu prea mult timp, căci tristeţea desenată în noapte era prea mult pentru el. Niciun fel de pilule nu or să îl ţină în viaţă dacă prietenii lui nu mai erau cu el.

De ce oare l-au părăsit?

Nu ar fi putut să-l aştepte mai mult?

Închise uşa după el cu piciorul, aşa cum îl văzuse făcând pe băiat. Trebuia neapărat să înveţe obiceiurile de pe Pământ dacă voia să reuşească.

Traversă curtea în vârful picioarelor. Spre marea lui surpriză, dădu peste băiat, dormind buştean în sacul de dormit, lângă parcela de legume.

Copilul respira uşor. Un abur abia zărit i se desprindea de pe buze, căci noaptea era foarte rece.

Extraterestrul tremură şi el, iar din degete se învălătuciră fuioare subţiri de abur, de grijă şi frică, de confuzie.

Deodată, băiatul deschise ochii.

Elliott se uită direct în ochii aceia mari, ca nişte meduze străbătute de vinişoare subţiri, dar puternice, ochi încărcaţi de cunoaştere – cunoaştere din timpuri străvechi, periculoasă, ochi ce păreau să pătrundă prin fiecare por al pielii, cercetând fiecare atom din corpul său.

Extraterestrul îl privea, oripilat de nasul ascuţit al băiatului şi de urechile mari, desprinse de cap. Şi – ceea ce era încă şi mai rău! – ochii mici, negri, ca mărgelele.

Dar ochişorii băiatului clipiră, teroarea de sub pleoape înduioşând inima omului de ştiinţă. Întinse un deget lung spre fruntea puştiului.

Elliott ţipă în gura mare şi se trase îndărăt, strângând sacul de dormit în jurul lui; extraterestrul sări în direcţia opusă, se

împiedică în propriile-i picioare şi emise un ţipăt ultrasonic, trezind din somn un liliac care se pogorî din întuneric, dar numai pe moment, căci, trecând pe lângă extraterestru, se pomeni aruncat în noapte, clănţănind din dinţi.

Şi dinţii lui Elliott clănţăneau ca un săculeţ plin cu pietre, în timp ce genunchii i se loveau unul de altul cu un zgomot sec, iar părul i se făcuse măciucă.

Unde era Harvey Apărătorul, câinele familiei?

Pe veranda din spatele casei, clămpănindu-şi maxilarele, cu picioarele tremurând, cu blana ridicată pe spate. Animalul îngrozit se lăsă pe podea, se avântă spre uşă şi, ricoşând din tăblia de lemn, ajunse să alerge în jurul cozii; mirosul care îi intrase în nări era cu totul necunoscut, cu aromele unor lumi unde niciun câine în toate minţile nu ar fi vrut măcar să facă o mică investigaţie. Se lăsă din nou la pământ, numai vârful nasului îi ieşea pe sub uşă; mirosul îl lovi din nou şi câinele se încrâncenă şi începu să mestece capătul unei cozi de mătură.

Creatura venită hăt, din cosmos, făcu un pas temător spre Elliott. Ochii lui Elliott se măriră de spaimă, iar băiatul păşi îndărăt. Avea curaj zero, avea treburi de făcut, teme de scris, avea de făcut mici daraveli prin casă, o mie de lucruri, orice numai asta nu…

Ochii monstruoşi îl cercetară; putea să simtă privirile curioase furnicându-i tot corpul, energie pură săgetându-l, punând întrebări, calculând, analizând. Buzele hidoase ale creaturii trasau o grimasă înfiorătoare, dinţi mici şi ascuţiţi scrâşnind sub ele. Ce voia de la el? Elliott simţea că încerca să comunice cu el.

Călătorul îi întinse mâna şi deschise pumnul. În palma uriaşă, cu piele de reptilă, se topea ultimul M&M.

Elliott privi bombonica, apoi ridică ochii spre monstru. Acesta împunse pastila cu degetul, apoi făcu semn spre gură.

— Bine, zise Elliott mai liniştit. Deschise jacheta, scoase punguţa cu M&M şi se dădu încet înapoi, continuând şirul de bombonele lăsat prin curte. Genunchii încă îi mai tremurau, iar dinţii încă îi clănţăneau violent, stricând ceva plombe destul de costisitoare.

Călătorul îl urmă, culegând de pe jos fiecare bombonică şi înghiţind-o cu poftă. Aceasta era hrana zeilor, a regilor, a marilor cuceritori. Dacă îi era scris să supravieţuiască caznelor de pe

Pământ, cu siguranţă va aduce Căpitanului său o mostră din această mâncare miraculoasă, căci se puteau traversa multe universuri cu câteva asemenea pilule.

Se mânjise cu ciocolată la colţurile gurii, iar degetele îi erau cleioase de ciocolată. Lingea ciocolata ca un apucat, căpătând putere; simţea substanţa miraculoasă scurgându-i-se prin vene, purtându-şi formula secretă spre creier, unde licăreau semnale de plăcere şi de bucurie. De-abia acum înţelegea viaţa pe Pământ: zece miliarde de ani de evoluţie pentru a produce – bombonicile M&M.

Ce puteai să-ţi doreşti mai mult de la o planetă?

Apucând pilulele gustoase, trecea cu repeziciune prin curte şi, înainte să-şi dea seama, era deja în casa pământeanului.

Ochii i se rotiră în găvanele ochilor cu spaimă. Lumea străină îl înconjura din toate părţile: fiecare colţ, fiecare obiect, fiecare umbră – un şoc devastator pentru sistemul său. Dar trebuia să o îndure pentru a pune mâna pe miraculoasele M&M.

Urmări şirul în sus, pe scări, de-a lungul unui coridor, până în camera băiatului.

Odată ajuns acolo, băiatul îl răsplăti cu un pumn de bomboane. Le devoră dintr-o singură înghiţitură. Părea o acţiune necugetată, dar cine putea şti ce va aduce ziua de mâine?

Deodată se auzi vocea băiatului:

— Eu sunt Elliott.

Cuvintele erau indescifrabile, un amestec de nedescris. Dar oricine era gata să împartă M&M cu altcineva era demn de încredere. Extraterestrul se lăsă pe podea, frânt de oboseală. O pătură îl înveli ca prin minune, iar călătorul adormi.

*

Elliott rămase treaz mult timp, neîndrăznind să adoarmă. Monstruozitatea era pe podea, lângă pat, forma grotescă abia schiţată sub greutatea păturii. De unde venise? Tot ce ştia era că nu este de pe Pământ.

Se luptă să înţeleagă, dar era ca şi cum ar fi încercat să culeagă un pumn de ceaţă. Valuri de energie umpleau camera, vizibile precum căldura deşertului: un dans tremurat, transparent. În valurile de energie, Elliott simţea mişcările unei conştiinţe strălucite; chiar şi când creatura dormea, părea că o santinelă stă de pază în razele tremurânde, cercetând încăperea,

ferestrele şi noaptea.

Un scâncet de bas din hol îl avertiză pe Elliott că Harvey reuşise să scape de pe verandă, ajungând la uşa lui, unde stătea acum culcat. Îl auzi zgâriind uşa, dând din coadă cu un sunet înfundat.

„Ce e acolo?” se întreba câinele mirat, rozând lemnul uşii. Energia pe care o zărea Elliott atinsese şi conştiinţa câinelui, cercetând gândurile lui încurcate de căţel. Harvey scânci şi lovi podeaua eu laba, apoi se lăsă la loc, fără să vrea prea tare să fie lăsat în cameră şi să ajungă prea aproape de valurile de energie care pulsau ca un os vechi – un os ales, din antichitate, dar unul îngrozitor, cu tunet în loc de măduvă.

Elliott se întoarse pe o parte şi aduse o mână sub pernă. Somnul îl pândea, deşi el ar fi vrut să stea de veghe. Dar pleoapele îi erau din ce în ce mai grele, iar el aluneca din ce în ce mai jos, mai adânc, mai adânc.

Ateriză pe planşa de Parcheesi, cea pe care trişase: picioarele parcă îi erau cimentate în ea. Văzu însă un şir de bombonele, strălucind ca aurul în soare, şirul de M&M pe care îl pusese pentru prietenul său monstruos, apoi şirul deveni o cărare frumoasă mergând prin lume, iar el o luă pe cărarea aceasta.

4

Extraterestrul se trezi a doua zi de dimineaţă fără să aibă habar pe ce planetă se află.

— Haide, trebuie să te ascunzi.

Creatura fu împinsă într-un dulap aflat în cealaltă parte a încăperii şi închisă acolo.

Peste câteva minute, toată casa era în picioare. Creatura auzi vocea unui băiat mai mare, apoi pe cea a mamei lor.

Se ghemui în dulap, căci mama intră şi începu să trâmbiţeze scularea.

— La şcoală cu tine, Elliott.

— Mamă, nu mi-e bine…

Extraterestrul trase cu ochiul prin crăpătura dintre uşile dulapului. Băiatul era din nou în pat şi părea că se roagă de creatura înaltă şi zveltă. Femeia îi vârî un tub în gură şi părăsi camera. Băiatul scoase repede tubul din gură şi îl ţinu lângă lampa de deasupra patului, încălzind fluidul din el, apoi îl băgă la loc în gură, căci mama lui tocmai se întorcea.

Bătrânul om de ştiinţă aprobă din cap. Era un truc bine ştiut în toată galaxia.

— Ai temperatură.

— Tot ce se poate.

— Ai stat afară aseară, ca să aştepţi chestia aia, ce-o fi fost, doar-doar s-o mai întoarce, nu-i aşa?

Băiatul încuviinţă.

Femeia se întoarse spre dulap. Extraterestrul se ascunse şi mai adânc în dulap, dar numai mâna femeii pătrunse înăuntru, mergând la sigur spre o pătură de pe un raft, undeva, deasupra lui. Înveli băiatul cu grijă.

— N-ai să mori în timp ce eu sunt la serviciu, nu?

Îi trecu prin minte că poate puştiul o păcălea, aşa cum mai făcuse, dar adevărul era că avusese nişte nopţi cam grele în ultimul timp; spera din toată inima ei de mamă să nu fie ceva

legat de cine ştie ce droguri. Ochii băiatului erau puţin ciudaţi, dar ochii tatălui său erau mai tot timpul dilataţi, plini de tot felul de visuri şi iluzii. Poate că era ceva ereditar.

— Bine, zise ea, poţi să rămâi acasă. Dar să nu te prind că te uiţi la televizor, ai înţeles? Nu te-am adus pe lume ca să te dezintegrezi stând toată ziua în faţa televizorului

Se îndreptă şi ieşi pe hol unde se opri o clipă, privind tocul uşii.

— Iar a intrat în casă potaia asta nenorocită şi mi-a ros lemnăria? O să-i acopăr dinţii cu cauciuc!

Se depărta soldăţeşte de-a lungul coridorului, dar după numai câţiva paşi se clătină, ca şi cum ar fi fost dezechilibrată de un val; îşi reveni şi îşi duse mâna la frunte. Era foarte vag vălurită, de parcă ar fi atins-o o zână pe frunte. O clipă mai târziu dispăru.

Deschise uşa de la camera lui Gertie:

— Bună dimineaţa, soare…

Fetiţa se ridică în capul oaselor, clipind ca să alunge ultimele rămăşiţe de somn, apoi îşi aruncă picioarele jos din pat plină de veselie.

— Mami, l-am visat pe violator.

— Zău?

— Avea un gât lung, tare caraghios şi ochii mari şi bulbucaţi…

— Şi era îmbrăcat cu un balonzaid…

— Nu era îmbrăcat.

„Cu siguranţă că era un violator”, se gândea Mary, dar nu se concentra asupra acestei probleme.

— Hai să iei micul dejun. Fugi şi ajută-l pe Michael în bucătărie.

Îşi continuă traseul spre baie pentru un duş rapid cu un săpun ridicol de scump care se topea mai repede decât o îngheţată în iulie; deşi îl cumpărase de numai două zile, săpunul era mic-mititel, o cojiţă transparentă care nici nu mai făcea spumă. Dar îl cumpărase la sfatul unei prietene, căci se pare că avea efecte antirid, anti-pete, anti-coşuri, anti-negi.

Se săpuni, iar bucăţica de săpun dispăru cu desăvârşire şi uite aşa se mai duseră şase dolari pe apa sâmbetei.

Se uscă cu un prosop – visul nopţii trecute deveni brusc clar în toată aiureala sculatului de dimineaţă: visase un bărbat, dar un bărbat foarte scund, cu o burtă imensă şi un mers legănat, tare comic.

Probabil că era violatorul.

Îşi continuă obişnuitul program, la masa de dimineaţă, care, ca de obicei, devenea doar o amintire nedesluşită, apoi afară, în maşină, unde Michael exersa şofatul, scoţând maşina în stradă în marşarier.

— La scară, zise el ieşind din maşină.

— Mulţumesc, dragule, îi răspunse ea trecând la volan şi prinzându-se de acesta cu o hotărâre acerbă; călcă pedala ambreiajului, acceleră prea mult şi plecă în trombă, încurajată de strigătele lui Michael.

*

Auzind maşina plecând, Elliott sări din pat şi deschise uşa dulapului. Extraterestrul se retrase cu teamă.

— Hei, ieşi de-acolo! Elliott îi întinse mâna.

Monstruozitatea ieşi din dulap fără tragere de inimă şi privi în jur. O varietate imensă de obiecte îi atrase atenţia, care mai de care mai ciudate ca formă, majoritatea făcute din plastic. Singurul familiar lui era biroul, deşi era mult prea înalt pentru el. Îi fulgeră prin minte gândul să scrie o scrisoare către Lună – oare cum ar fi?

— Acum, cum să-ţi zic? Elliott privi monstrul drept în ochi, fascinat de sclipirile care se aprindeau şi se stingeau ca nişte artificii, numai ca să fie înlocuite cu altele. Creatura se obişnuia cu locul, aşa că Elliott se dădu puţin în spate ca să îi facă loc.

— Eşti un extraterestru, nu-i aşa?

Extraterestrul clipi şi Elliott simţi cum îi răspunde; mesajul călătorului era ca un bâzâit în mintea lui, ca şi cum o muscă ar fi intrat în capul lui şi se zbătea să iasă.

Elliott deschise uşa dormitorului. Monstrul sări în lături fiindcă Harvey păzea plin de bale de partea cealaltă a uşii, cu o curiozitate tâmpă în ochi şi cu lătrături duşmănoase pe limbă.

— Harvey! Stai cuminte! Să nu-l muşti! Cuminte, Harvey, cuminte…

— Mârrrrr… mârrrrrr…

Limbajul câinelui era cu un ton mai jos în lanţul comunicării decât limbajul băiatului, aducând cu zgomotul făcut de o navetă spaţială înţepenită în marşarier.

— Vezi, Harvey? E un tip de treabă. N-o să-ţi facă niciun rău, vezi?

Un firicel de abur ieşi dintr-un deget de la piciorul

extraterestrului. Harvey adulmecă imediat piciorul şi fu copleşit de nişte dimensiuni care îl luară pe nepregătite: o rază de lumină scrijelind noaptea, strălucind intermitent, coborând cu un urlet înfiorător prin spaţii străvechi.

Câinele se chirci, gândurile lui porniseră toate să îl doboare, îi scăpă un geamăt plin de groază. Se trase înapoi, cu nasul în pământ.

Monstrul înaintă.

— Vorbeşti? Elliott schiţă cu degetele o gură care nu mai tace.

Omul de ştiinţă clipi din nou, apoi îşi mişcă şi el degetele, trasând prin aer arabescuri ce închideau în ele inteligenţa lui de proporţii galactice, zece milioane de ani de super-coduri ale supravieţuirii în cosmos.

Elliott clipi nedumerit în timp ce degetele delicate descriau orbite, spirale, unghiuri ale legilor naturii.

Bătrânelul coborî mâinile frustrat, înţelegând că nimic nu trecea spre interlocutorul său, apoi se reculese spunându-şi că acesta este doar un copil de zece ani.

„Ei bine, acum ce mă fac?” Monstrul analiză situaţia. Creierul său era atât de evoluat în comparaţie cu puterile de înţelegere ale băiatului, încât niciun ştia de unde să înceapă.

„Sunt mult prea specializat, îşi zise el. Ia să vedem, ia să vedem…”

Încercă să se coboare la gângăveala grosolană a gândirii umane, dar nu făcu altceva decât să-şi fluture degetele. Cum ar fi putut oare să îi transmită prin semne aceste mari ecuaţii, aceste revelaţii supreme născute în segmentele rătăcitoare de timp? De-abia putea să îi ceară o bombonică.

Elliott porni aparatul de radio.

— Îţi place melodia asta? îţi place muzica rock’n’roll?

O hărmălaie cum nu îi mai fusese dat călătorului să audă vreodată ţâşni din aparat; telepatic, primi în minte imaginea unor bolovani ce se rostogoleau pe coasta unui deal. Îşi acoperi urechile minuscule cu mâinile şi se aşeză pe podea.

Elliott căuta cu disperare în jurul său, încercând să se gândească la alte lucruri importante despre care un vizitator ca acela din faţa lui ar fi trebuit să ştie. Pescui o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi din puşculiţă.

— Aşa arată banii noştri.

Călătorul se zgâi la băiat fără să înţeleagă o boabă din ce îi spunea acesta, limba pământenilor fiind un vârtej de articulări neinteresante.

— Uite, vezi, asta e o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

Obiectul care îi fusese oferit era mic, plat şi rotund, acoperit cu un metal strălucitor, de un colorit diferit de cel al pastiluţelor M&M: poate că e o hrană şi mai săţioasă.

Muşcă cu sete din monedă.

O tinichea!

— Nu, asta nu e de mâncare, zise Elliott. Hei, iar ţi-e foame? Şi mie mi-e foame, hai să mâncăm ceva. Harvey… Elliott dojeni câinele… dă-te din drum.

Harvey scânci, dar se feri din calea lor, apoi îi urmă pe Elliott şi pe monstru la parter, în bucătărie. Se ghemui lângă castronul lui şi se uită rugător la Elliott, indicându-i că ar dori nişte Pedigree ca să se calmeze, o conservă întreagă, pe care ar înfuleca-o dintr-o înghiţitură. Elliott ignoră cererea lui mută aşa că Harvey se mulţumi să ronţăie marginea castronului.

Elliott deschidea acum sertarele, scoţând din ele ingredientele pentru un mic dejun săţios.

— Vafe, anunţă el şi începu să amestece toate ingredientele, bătându-le într-o farfurie. Sunt specialitatea mea. Ai mâncat vreodată?

Bătrânul botanist urmări cu interes cum apărură diverse obiecte, niciunul dintre ele neavând nimic de-a face cu călătoria prin spaţiul cosmic. Privea totul, rotindu-şi ochii în cap, asimilând acţiunile în segmente de neînţeles pentru noi: un „tentacul” de aluat căzu de pe masă jos, pe podea.

Asumându-şi rolul de cârpă de curăţat, Harvey linse aluatul cu viteza luminii, în timp ce Elliott reuşi să pună restul în forma specială.

— Ei, vezi? Acum le coace.

Nasul extraterestrului căpătă o viaţă proprie, strâmbându-se după miros; monstrul se trase mai aproape de formă. Mirosea delicios, ca o imensă bombonică M&M.

Elliott puse vafa în farfurie şi deschise alte câteva dulapuri şi sertare.

— … Sirop, unt, fructe din compot, şi ce zici şi de niscaiva frişcă, să-i punem capac?

Monstrul sări în sus când auzi zgomotul făcut de tubul de frişcă, urmat de spirala de spumă albă ce creştea văzând cu ochii.

— Să nu-ţi fie frică, ăsta e un desert nemaipomenit!

Elliott întregi opera de artă punând o bombonică în vârful mormanului de chestii dulci şi îi oferi vafa călătorului.

— Ia şi o furculiţă. Ştii cum s-o foloseşti?

Bătrânelul cercetă cu mare atenţie dinţii furculiţei. Până în acest moment, era cea mai bună maşinărie pe care o văzuse prin casă. Lumini calde i se aprinseră în minte. „Da, da, un obiect cu patru dinţi… ataşaţi… la ce?” Simţi pentru o clipă cum mecanismul său de salvare se activează, undeva, adânc, în minte, unde căpăta contur imaginea obiectului.

— Hei, cu asta se mănâncă, vezi? Uite aşa, cum fac eu…

Cosmonautul se fâstâci şi se tot încurcă, dar reuşi într-un târziu să ia cu furculiţa o înghiţitură de frişcă, cu tot cu M&M. O mâncă şi continuă cu restul de frişcă pufoasă ca un nor, gustând uluitoare aranjamente chimice, formulele lor materializându-se în mintea lui de om de ştiinţă. „O chestie excelentă, de-a dreptul excelentă…”

— Ce ai zice de puţin lapte? Poftim un pahar.

Fluidul se agită în pahar, stropi de lapte căzând pe degetele lui lungi; buzele lui nu erau tocmai potrivite cu paharul, aşa că mai tot laptele îi curse pe piept şuvoi, peste inima lui, întunecată acum.

— Aoleu, dar chiar nu ştii nimic!

Călătorul privi din nou furculiţa, înţepând vafa crocantă cu ea. Patru dinţi de metal lovind în farfurie, clic, clic, clic…

— Ce ai păţit? Deodată mă simt aşa de trist din pricina ta.

Trupul lui Elliott se legănă prins în valul de energie care îl atinsese; emoţii pe care nu putea să le înţeleagă îi umplură sufletul, ca şi cum ar fi pierdut ceva nemaipomenit de minunat care ar fi trebuit să fie numai al său, pentru totdeauna.

Clic, clic, clic…

Creatura avea ochii închişi, contemplând înălţimile sunetului. Să fie o ureche undeva, în imensitatea spaţiului, ascultând muzica celor patru dinţi de metal? Dar cum oare? Cum ar putea universul să fie traversat de sunetul acesta mic, produs de instrumentul cu dinţi? Botanistul îşi dori să fi fost mai atent la

conversaţiile dintre navigatori şi echipajul de comunicaţii, care ştiau mai multe despre acest lucru decât el.

— O să ne distrăm pe cinste, zise Elliott, trezindu-se din melancolie şi luându-l de mână pe extraterestru. Haide…

Degetele lungi, ca nişte rădăcini, se împletiră cu degetele băiatului: Elliott se simţi ca şi cum ar fi condus un copil mai mic decât el, dar iarăşi fu mângâiat de valul de energie, care purta secretele stelelor şi legile cosmice, şi ştiu instantaneu că fiinţa aceasta era mult, mult mai în vârstă decât el. Ceva se schimbă în Elliott, ceva se răsuci infinitezimal, ca un giroscop care s-ar fi îndreptat singur în mod misterios; clipi, surprins de sentimentul acesta, sentimetul că şi el este un copil al stelelor şi că nu a făcut niciodată nimic rău, nimănui.

Îl conduse pe călător până la piciorul scărilor. Harvey îi urmă, ţinând castronul în gură, în caz că s-o nimeri să găsească ceva de mâncare pe drum.

Elliott conduse micul grup în baie, în faţa oglinzii, fiindcă era curios dacă fiinţa se văzuse vreodată în acest fel, într-o oglindă.

— Vezi? Ăsta eşti tu.

Venerabilul cosmonaut îşi privi propria imagine reflectată în sticla grosolană a pământenilor. Arabescurile de comunicaţie nu erau vizibile, nu puteau fi văzute arcuind un curcubeu deasupra capului său în delicate linii luminoase. Cea mai frumoasă parte a chipului său era inexistentă pentru aceşti barbari.

— Bun, asta este o mână… Elliott ridică membrul cu pricina. Călătorul îi urmă exemplul, ridicându-şi mâna într-o mişcare elementară cu degetele sclipitoare care puteau trasa formule de aeronautică la viteze înalte, scurtături stelare şi profeţii cosmice.

— Dar ştiu că ai degete ciudate… Copilul clipi, în maniera înceată, proprie copiilor pământeni cuprinşi de uimire, privind degetele în sine şi nu semnalele lor subtile. „Of, oftă magicianul stelelor, e mai prost decât noaptea”.

— De aici vine apa noastră, explică Elliott deschizând robinetele. Vezi, asta e caldă. Şi asta e rece. Ce zici de asta? Acolo de unde vii ai apă la robinet?

Bătrânul luă apă în pumni şi apropie de faţă căuşul palmelor. Din obişnuită, ochii i se focalizară pe microorganismele care îşi trăiau în apă propriile lor aventuri.

— Îţi place apa, nu? Ia uite-te la asta, e ca lumea!

Elliott deschise robinetele de la cadă şi îi făcu semn extraterestrului să intre în apă.

— Hai, doar n-o să te omoare!

Pribeagul se aplecă peste marginea căzii, care aducea cu acvariile de cercetare aflate pe nava lui, unde cercetătorii lor explorau universul acvatic pe scară micro. Cuprins de melancolie, se urcă în cadă.

Se auzi un ţârâit. Extraterestrul sări speriat din cadă, împrăştiind apă în toate direcţiile. Era cumva monitorizat de apă în secret? Era acesta un laborator până la urmă, în care să-i fie măsurate propriile energii?

— Linişteşte-te, e doar telefonul…

Elliott părăsi baia, iar creatura se scufundă din cadă, calmat de şipotul apei, distrat de dansul microorganismelor. Îşi trecu sistemul respirator pe *stand-by* şi se întinse sub apă cât era de lung, ceea ce nu însemna prea mult. Îşi focaliză privirea pe moleculele de apă, privind energia lor latentă. Putea să se folosească de ea?

Harvey se apropie prudent de cadă. Aici se petrecuseră unele dintre cele mai urâte întâmplări din viaţa lui, în timpul băii anuale împotriva puricilor; se zgâi peste marginea căzii la ocupantul actual, care chiar părea că se bucură. Îi amintea de o broască ţestoasă uriaşă pe care încercase odată să o necăjească; înfruntarea ieşise prost pentru el, rezultatul final: îl muşcase de nas. De aceea era câinele foarte circumspect şi nu îndrăznea să facă mai mult decât să-l privească pe invitat. Se întrebă dacă Elliott îl va şampona şi pe acesta.

Elliott se întoarse şi, dând cu ochii de aparentul sinucigaş, îl smuci afară din apă.

— Hei, poţi să te îneci aşa!

Harvey se lămuri că nimeni nu va fi şamponat. În concluzie, invitatul nu avea purici.

— Ai ceva dintr-un elf de apă? îl întrebă Elliott.

„Atât timp cât nu are ceva dintr-o broască ţestoasă…” se gândi Harvey şi îşi acoperi nasul cu laba. Pentru orice eventualitate.

— Poftim un prosop, ştii cum să-l foloseşti, da? Prosop?

Veteranul supernovelor se uita la obiect ca un prost; pielea sa avea calitatea proprie vidrelor sau lebedelor: apa se scurgea imediat de pe corpul său. Luă prosopul, îl privi, iar apoi îşi mută

privirile spre băiat.

— Of, lasă-mă să-ţi arăt, aşa te usuci, blegule…

Mâinile băiatului îl atinseră uşor. Degetele lui telurice îi transmiseră energii vindecătoare care îşi găsiră drumul spre spatele care îl durea. „Îţi mulţumesc, tinere, eşti foarte drăguţ!”

— Uite, vezi, fiecare dintre noi are prosopul lui. Ăsta e al meu, arătă prosopul lui, ăsta e al lui Michael, Gertie, ăsta e al mamei. Ăsta a fost al tatei. Tata e în Mexic acum. Ai zburat pe-acolo vreodată?

Monstrul clipi, primind un val de tristeţe dinspre băiat. Puştiul păşi mai aproape de el şi întinse braţele ca nişte aripi.

— Zbori spre tot felul de locuri cu nava ta, nu? Ai o navă, nu-i aşa?

Nava, strălucind delicat, apăru în mintea cosmonautului, cu inscripţiile ei străvechi, luminând violet. Lumina inimii lui îi răspunse, iar tristeţea băiatului era acum şi a lui.

— Păstrează tu prosopul ăsta, zise Elliott. E al tău. O să-l însemnăm E.T., de la extraterestru.

Îl atinse încă o dată, fascinat de textura pielii sale. Un alt val îl năpădi şi Elliott fu conştient că fiinţa aceasta este mai bătrână decât însuşi Matusalem, mai bătrână decât cei mai bătrâni.

— Şi dintr-un şarpe ai ceva… Chiar că eşti ciudat rău!

Botanistul simţi energia băiatului coborând pum! pum! pum! prin canalele lui secrete; erau tare interesante aceste forţe telurice, cam barbare, dar totuşi blânde dacă le acordai o şansă.

Monstrul îi răspunse din degete, explicându-i structura atomului, dragostea lui pentru stele şi originea universului dintr-o singură mişcare.

— Iar ţi-e foame? Ce zici de nişte prăjiturele Oreo[3]?

Harvey aprobă dând din coadă. Se mulţumea cu Oreo, deşi nu erau mâncarea lui favorită, însă un câine care roade capătul măturii nu este pretenţios. Apucă din nou castronul şi i-l întinse lui Elliott, dar acesta trecu pe lângă el fără să îl ia în seamă, conducând monstrul afară din baie.

„Ei, ce să fac acum, mă ţin după ei.”

Se luă după ei pe coridor, spre camera lui Elliott, unde spiriduşul fu hrănit cu prăjiturele. Harvey mârâi şi trânti castronul de podea.

---

[3] Oreo, o prăjiturică făcută din doi biscuiţi negri cu cremă albă la mijloc (n.tr.).

— Harvey, eşti prea gras.

Gras? Câinele se întoarse în profil, ca să i se vadă coastele. Dar talentul lui de a-l păcăli pe Elliott secase; monstrul îi luase locul ca animal de casă. Harvey căută într-un bocanc de-al lui Elliott după chestii comestibile ce rămăseseră uitate acolo.

În celălalt capăt al încăperii, Elliott deschidea uşa dulapului, vorbind cu monstrul:

— Trebuie să-ţi facem un locşor în dulap. O să-l aranjez ca pe nava ta, bine? Cu tot ce-ţi trebuie.

Dar interstelarul călător era cu ochii pe sus, uitându-se la luminatorul camerei. Pe sticlă era pictat un dragon, cu aripile întinse, luminat de razele calde ale soarelui de dimineaţă.

— Îţi place? Uite, am mai mulţi.

Elliott deschise o carte pe podea, amândoi urmărind desenele de pe pagini.

— Ăştia sunt orci… ăştia sunt pitici…

Ochii monstrului trecură printr-o serie de focalizări diferite, printre care şi una cu ajutorul căreia află originea fibrelor din care era compusă hârtia cărţii, apoi iarăşi la nivelul desenului, concentrându-se asupra unei creaturi mărunţele, dar burtoase care nu era tocmai diferită de el.

Să mai fi fost şi alţii ca el, naufragiaţi pe planeta aceasta?

Elliott îl lăsă privind desenele şi se apucă să aranjeze un culcuş în dulap, făcut din perne şi pături. Nici nu îi trecuse prin cap să se întrebe de ce îl adăpostea pe acest monstru, sau ce însemnau toate acestea; era pe pilot automat, fără să-şi pună întrebări, fără să încerce să se ferească din calea vârtejului acesta. Ştia, în sufletul său ştia că fiinţa aceasta îi fusese hărăzită de stele şi că trebuia să o urmeze sau… sau să moară.

— O să-ţi placă aici, zise prin uşă. Mintea şi trupul i se mişcau aproape fără niciun efort, animate de semnale ce pulsau înlăuntrul său. Nu avea cum să ştie dacă fusese atins de o lege cosmică, care-l îndreptase într-o direcţie nouă; ştia doar că se simte mai bine decât oricând altcândva.

Harvey, în schimb, nu era pătruns de aceeaşi metamorfoză; rumegatul tălpii de bocanc nu îl ajuta cu nimic în ce priveşte spiritul, cu atât mai puţin din punctul de vedere al stomacului. Se mulţumi însă cu gândul că îl va muşca pe poştaş de gleznă, un eveniment programat mai către prânz.

Elliott ieşi pe hol şi se întoarse cu o străchinuţă cu apă, fapt ce îi redă speranţa lui Harvey, dar numai pe moment, căci străchinuţa fu pusă în dulap, cu instrucţiunile de rigoare, adresate spiriduşului:

— Asta e pentru tine. De acum, dulapul va fi modulul tău de control.

Elliott alinie câteva jucării de pluş în pragul uşii de la dulap.

— Astea sunt pentru camuflaj. Tu stai ascuns printre ele, nimeni nu o să-şi dea seama că eşti viu.

Extraterestrul privi mirat aranjamentele făcute de Elliott.

Harvey privea şi el scena, o dorinţă vagă învolburându-se în el: dorinţa să muşte capul unui ursuleţ.

Elliott veni spre botanist cu veioza pe care o luase de pe birou.

— Lumină. Vezi?

Aprinse veioza, lumina dură asaltând ochii mult prea sensibili ai extraterestrului. Spiriduşul se feri, călcând în spate, direct pe un pick-up, iar acul zgârie placa. În ciuda sunetului neplăcut, luminiţe calde se aprinseră înăuntrul lui, şi din nou fu cuprins de acel sentiment straniu ce aducea cu el posibilitatea salvării – folosind o furculiţă, şi… şi ceva care se învârte, ca treaba asta peste care tocmai a dat adineaori. Se va învârti, va zgâria… un mesaj…

Privi pick-up-ul, căutând acolo soluţia pe care o dorea, rotiţele creierului învârtindu-se, angrenând tot ce ştia în materie de aparate de comunicaţie.

Bâjbâi, căutând celelalte piese. Deschise un sertar şi aruncă întregul conţinut pe jos.

— Hei, sări Elliott, nu face aşa! Trebuie să menţin ordinea pe aici.

Călătorul exploră alte cotloane ale camerei, aruncând, trântind, căutând. Trebuia să examineze totul, şi toate erau atât de ciudate, făurite de creativitatea planetei acesteia primitive. Unde să-şi găsească inspiraţia?

Deodată, dădu cu ochii de un afiş lipit pe perete, înfăţişând o prinţesă marţiană pe jumătate dezbrăcată, înveşmântată în nişte bucăţi de tablă.

Hmm!…

O contemplă câteva momente, cu arma ei, cu casca şi bocancii electrici.

— Îţi place? îl întrebă Elliott.

Pribeagul îşi coborî mâinile încet, descriind o formă de o frumuseţe clasică: o pară mălăiaţă asemenea lui.

— Nu prea avem fete ca astea pe aici, îl lămuri Elliott. Apoi îl luă de braţ şi îl duse spre dulap.

— Tu stai aici, cuminte, da? Stai aici…

Călătorul ros de vreme îşi târâi picioarele spre în dulap. El, care pe vremuri supraveghea flora în cele mai măreţe spaţii din cosmos, ajunsese să fie înghesuit la un loc cu un skateboard.

Se aşeză fără tragere de inimă. Unde era nava lui, Minunea Universului, acum, când avea nevoie de ea?

Brusc, primi lumina unui far de departe, hăt, departe în neant, căutându-l printre stele, aici, pe Pământ.

— Vezi? Ai şi o ferestruică.

Băiatul arătă pătratul de sticlă de deasupra monstrului.

— Iată şi veioza. O aprinse.

— Bine, ne vedem mai târziu. Mă duc să cumpăr nişte prăjituri şi ce-oi mai găsi.

Uşa dulapului se închise. Călătorul miji ochii din cauza luminii prea puternice a veiozei, apoi luă un batic roşu şi acoperi pălăria becului. Lumina se îndulci, trandafirie, amintindu-i de strălucirea navei.

Trebuia să îi trimită un semnal, trebuia să îi anunţe pe colegii săi că era în viaţă.

Îl zgândări din nou imaginea furculiţei, patru dinţi învârtiţi în cercuri, clic, clic, clic.

5

Mary intră cu maşina pe aleea din faţa casei, ştergând cu bara din faţă tomberoanele de gunoi, dărâmându-le. Ce mai conta, era acasă! Opri motorul, dar mai rămase un moment la volan, obosită atât fizic, cât şi psihic. Poate că i-ar fi prins bine nişte ginseng. Sau poate doar un gin.

Deschise portiera şi se trase cu greu afară. Privirea ei fugi spre ferestruica din dulapul lui Elliott, acolo unde îşi pusese el unul dintre spiriduşi.

Jucăriile din ziua de azi sunt de-a dreptul înspăimântătoare; îţi dau coşmaruri, nu alta.

Merse pe alee până la intrare. Harvey o aştepta în uşă cu castronul în gură.

— Harvey, nu te uita aşa la mine, mă simt destul de vinovată şi aşa.

Îşi făcu loc pe lângă animalul hămesit, spre măsuţa din hol, pe care puneau scrisorile.

Vreo scrisorică de la vreun admirator secret? Monştrii Vagabonzi?

Nimic, doar gunoaie: facturi, facturi restante, facturi de multă vreme neplătite şi o scrisoare de la o agenţie de colectare. Eh, lasă-i pe ei să-şi rupă picioarele!

Aruncă toată corespondenţa în coşul de gunoi care era plasat foarte aproape şi se descălţă.

Strigă spre trib:

— E cineva acasă?

Nu primi niciun răspuns, asta dacă nu-l punea la socoteală pe Harvey.

— Scoate castronul din gură!

Rămase aşezată pe scaunul din hol, prea obosită pentru a merge mai departe. O muscă bâzâia pe lângă fruntea ei, aşa că o alungă cu mâna, o dată şi încă o dată şi realiză că nu era o muscă, bâzâitul venea… chiar din capul ei.

Urmează să audă clopoţei şi mai apoi voci!

— Ei bine, azi n-am timp de depresii nervoase.

Se ridică şi merse spre bucătărie, unde văzu că Elliott îşi gătise un mic dejun teribil de sănătos, mai mult pe jos decât prin farfurii şi cratiţe. Curăţă dulapurile şi uşile, apoi îşi făcu o cană de cafea tare.

Rămase aşa o vreme, descântând cafeaua, contemplându-şi picioarele. Picioare obosite. Picioare care vroiau să intre în grevă.

— Hei, e cineva acasă?

Bineînţeles că nu îi răspunseră. Erau adânciţi în proiecte secrete; poate că tocmai plănuiau să dărâme guvernul.

„Ei, era în regulă, atât timp cât o fac în linişte."

Uşa din spate se trânti cu un pocnet de tun şi Michael intră în bucătărie, de parcă era cocoţat pe un elefant.

— Bună, mamă, cum a fost ziua de azi?

— Bună, dar a ta cum a fost?

Michael ridică din umerii, indicând ceva ce ei îi scăpă.

— Mă duc să joc fotbal[4], adăugă el, arătând că nimic, dar nimic, nu ar trebui să îi stea în cale.

— Bine. Distrează-te. Omoară-i.

Flutură mâna în semn că îi dă permisiunea să se ducă la joacă, permisiune pe care el nici nu o ceruse. Îşi reluă ocupaţia, privind în cana de cafea, regrupându-şi energiile. Dacă o aşteaptă cineva sus, în dormitor, în pat, lasă-l să-şi facă de lucru până se va simţi ea în stare să urce scările.

*

Michael îşi puse apărătoarele pe umeri şi îşi luă casca; astăzi se simţea dur, se simţea plin de viaţă. Din două salturi fu pe coridorul de la etaj, dar acolo era postat Elliott, ca un baraj.

— Michael…

— Ce mai faci, băi, papă-lapte… trecu Michael în viteză pe lângă el.

— Am să-ţi spun ceva foarte important.

— Nu zău. Ce?

— Ţii minte spiriduşul acela?

— Spiriduş? Hei, ia lasă-mă să trec…

— Stai puţin, Michael, asta chiar e pe bune. S-a întors.

— Elliott… Michael nu prea trăgea foloase de pe urma fratelui

---

[4] Este vorba de fotbal american (n.tr.).

său mai mic. Elliott era un fel de nevăstuică enervantă, cu gesturi iritante. Dă-te la o parte!

— O să ţi-l arăt, dar să ştii că e al meu!

Michael ezită:

— Bine, dar repede.

— Jură mai întâi. Cel mai frumos jurământ pe care-l poţi face.

— Bine, bine, stai să văd. Ce este, un sconcs? Îl ţii în camera ta? Să ştii că mama o să te omoare.

Elliott îl conduse pe Michael de-a lungul coridorului.

— Scoate-ţi apărătoarele, zise el intrând în cameră, să nu îl sperii.

— Elliott, nu întinde coarda prea tare…

Elliott îl aduse în faţa dulapului:

— Închide ochii.

— Da’ de ce?

— Închide-i odată, Michael!

În dulap, extraterestrul recapitula tot ce ştia despre aparate de comunicaţie, căci trebuia să construiască şi el unul. Auzi cele două capete seci intrând pe uşă, dar îi ignoră cu desăvârşire, fiind captivat de căutarea informaţiilor despre transmiţătoare. Uşa dulapului se deschise brusc.

Elliott îl luă de umeri cu o mână şi îi zâmbi ca să îl liniştească.

— Hai să-l cunoşti pe fratele meu.

Ieşiră din dulap exact în momentul în care Gertie, de curând venită de la grădiniţă, intra alergând pe uşă. Dând cu ochii de monstru, începu să ţipe cât o ţinea gura, iar monstrul ţipă şi el la rândul său, pe când Michael deschise ochii şi începu să urle de frica celor pe care le vedea. Glasurile amestecate ajunseră până la stăpâna casei, care în acel moment stătea liniştită încercând să se reculeagă după o zi de muncă.

— O, Doamne…

Se ridică de la masa din bucătărie. La ce ritual sălbatic mai luau parte? Parcă i-ar fi dat jos pantalonaşii lui Gertie. Peste douăzeci de ani, Gertie va încerca să îşi amintească acest eveniment, întinsă pe canapeaua unui psihiatru.

Mary urcă scările, gata să ia notiţe pentru Gertie, pentru când va începe aceasta şedinţele la psihiatru.

Merse obosită pe coridor spre camera lui Elliott. O zi de muncă la serviciu, urmată de traume infantile acasă – doar una dintre

provocările vieţii.

Se opri un moment la uşa lui Elliott. Toate ca toate, dar camera ar fi trebuit să fie curată şi ordonată. Măcar atât!

Deschise larg uşa. Toate obiectele care îi aparţineau lui Elliott fuseseră aruncate grămadă pe podea. Mary se uită la Elliott. Cum oare putea să aibă o moacă atât de inocentă?

— Ce s-a întâmplat aici?

— Unde?

— Cum unde? Ce e cu mizeria asta? Cum e posibil?

— A, camera mea…

— Asta nu e o cameră, e locul unde a avut loc un accident. Ai angajat cumva un derviş?

În dulap, cosmologul era făcut sandviş între Gertie şi Michael. Fetiţa părea gata să îl muşte; băiatul, în schimb, rămăsese cu gura căscată de uimire, apărătoarele uriaşe ocupând mai tot spaţiul din dulap. Musafirul cosmic spera că acest aranjament nu era permanent, căci locul lui era şi aşa destul de mic.

Trase cu ochiul prin crăpătura uşilor la mama copiilor, care tocmai arăta spre gunoaiele pe care le împrăştiase prin toată camera în căutarea lui de piese pentru transmiţător.

Încercă să estimeze cât de prietenoasă putea fi pământeanca. Nu purta lanţuri de metal, nu părea să fie înarmată şi era cel puţin la fel de atrăgătoare ca prinţesa marţiană de pe afiş, deşi, bineînţeles, nu avea farmecul siluetei de pară a rasei sale şi nici degetele lungi.

— Elliott, am auzit-o pe Gertie ţipând. Îi făceaţi ceva, tu şi Michael?

— Mamă…

— Nu trebuie să faceţi lucruri de acest fel, Elliott. E costisitor până la urmă, cam nouăzeci de dolari pe oră, mai exact.

— Mamă, n-am făcut nimic.

— Atunci ce era cu urletele alea?

— Nu ştiu. Doar a intrat, a ţipat şi a fugit din nou afară din cameră.

Mary rumegă puţin explicaţia lui Elliott. Când era ea mică, avea obiceiul să fugă în camere, să ţipe fără niciun motiv şi apoi să iasă fugind? Ei da, frecvent. Simţea nevoia să o facă chiar acum. Dacă se gândea mai bine, tocmai ţipase. Poate că o să mai ţipe niţel la Elliott şi apoi o să plece.

— Îmi pare rău, mami.

— N-am vrut să ţip la tine, Elliott. Şi mie îmi pare rău, dar te rog să-ţi cureţi camera, altfel te omor.

— Sigur, mami.

Mary îl lăsă şi părăsi încăperea. Când auziră paşii ei pe scări, copii deschiseră uşa dulapului: Michael, Gertie şi monstrul ieşiră la lumină.

Michael suferise transformări profunde în cele câteva minute cât stătuse închis în dulap; se simţea de parcă ar fi fost barat la fotbal de o batoză; trupul îi amorţise şi i se tot părea că visează, că de fapt s-a dus la antrenament, s-a lovit cap în cap cu cineva şi a căzut lat, fără cunoştinţă. Dar mai era şi Gertie, enervanta asta mică; mai era şi Elliott, în carne şi oase. Şi mai era şi monstrul!

— Elliott, trebuie să-i spunem mamei.

— Nu putem, Michael. O să vrea să vrea să facă ce trebuie şi ştii ce înseamnă asta, nu?

Elliott îl arătă pe musafir în toată splendoarea lui.

— O să ajungă mâncare pentru câini.

Harvey dădu din coadă.

— Vorbeşte măcar?

— Nu.

— Păi atunci ce caută aici?

— Habar n-am.

Cei doi băieţi se uitară la surioara lor de cinci ani, care se holba la creatură.

— Gertie, n-o să-ţi facă niciun rău. Poţi să pui mâna pe el, dacă vrei.

Naufragiatul se lăsă pipăit şi împuns, degetele copiilor trimiţând mesajele lor subtile spre receptorii săi cei mai ascunşi şi, deşi mesajele erau haotice şi confuze, nucile astea mici de cocos nu erau chiar aşa de proaste pe cât păreau. Dar puteau ei să-l ridice spre Marea Nebuloasă?

— Nu ai să spui nimănui, nu-i aşa, Gertie? Nici măcar mamei.

— Da’ de ce nu?

— Pentru că… oamenii mari nu pot să-l vadă. Numai copiii îl văd.

— Nu te cred.

Elliott îi luă păpuşa din mână:

— Ştii ce o să se întâmple dacă spui?
Întoarse mâna păpuşii la spate.
— Opreşte-te! Opreşte-te!
— Promiţi să nu spui?
— Vine de pe Lună?
— Da, vine de pe Lună…

*

Mary era întinsă pe podeaua dormitorului ei, făcând gimnastică după emisiunea de la televizor. Gazdele emisiunii erau o doamnă din Suedia, în vârstă de cincizeci de ani şi fără niciun rid şi prietenul ei, un tâmpit de cea mai joasă speţă, care făcea să îi danseze muşchii abdominali.

— … şi unu… doi… trei…

Mary se chinuia să ţină pasul cu ei, dar se încurcă, aşa că închise sonorul televizorului şi râmase întinsă pe covor, în poziţia ei preferată, cea în care părea că a fost lovită de o săgeată în stomac.

Auzea vag glasurile copiilor venind din camera lui Elliott. Ştia că puneau ceva la cale; aerul era încărcat. Şi de ce îi bâzâia din nou capul? Sau poate că era din cauza exerciţiilor pe care tocmai le încercase, cu piciorul după cap? Doamne, nu o să mai încerce asta niciodată; muşchii coapsei încă îi mai tremurau, şi nu din cauza pasiunii.

Privi bărbatul de pe ecran, care încă îi mai dădea instrucţiuni, dar fără sonor. În ciuda coeficientului său scăzut de inteligenţă, bărbatul o atrăgea; visa să sară cu el în piscina de pe ecran, în timp ce suedeza îşi rotea un deget de la picior cu mâna.

„Destul, destul…”

Închise aparatul. Era timpul să îi hrănească pe hămesiţi.

— Veniţi să mă ajutaţi să pregătesc cina, le strigă ea ieşind pe coridor.

Bineînţeles că nu primi niciun răspuns, astfel că o luă singură pe scări, în jos.

În seara asta vor servi plăcintă, curcan şi – ia să vedem – piure de cartofi instant ar fi o garnitură nemaipomenită, cu nişte covrigei săraţi pe lângă.

Se chinui cu cina, privind fugar pe fereastra bucătăriei spre curtea de alături, unde vecinul ei conducea maşina de tuns iarba ca un uriaş dement călare pe o tricicletă cu motor. Propria ei

curtea era deja tunsă „chilug”, căci Harvey insista să sape după oase inexistente. O privea chiar acum, cu moaca lui de cerşetor: o ureche ridicată şi cealaltă căzută.

— Oare cine a mâncat coada de la mătură, Harvey?

Harvey îşi linse colţii, limba ieşind mult afară, până peste trufă.

— De ce, Harvey? Oare ce oi fi văzut de te-ai ambalat aşa? Iar a trecut pudelul ăla francez, cu funduliţele şi cârlionţii ei? De-asta te-ai agitat aşa?

Harvey aprobă din cap, mârâind încet, apoi scânci. Nu mâncase toată ziua. Toată lumea îl lăsase baltă. Ce naiba se petrece? Era din cauza monstrului de la etaj?

„Ei bine, tot o să-l mănânc până la urmă”, îşi zise Harvey în sinea lui.

Mary merse până la capătul scărilor ca să îi anunţe graţios:

— Veniţi la masă sau o încurcaţi!

După un răstimp se auziră tropotele rinocerilor care coborau scările şi turma îşi făcu apariţia, cu mutre care de care mai secretoase.

— Ce mai puneţi la cale? Hai, spuneţi tot, vă citesc ca pe o carte deschisă.

— Nimic, mamă. Michael se aşeză la masă, iar Gertie se aşeză lângă el.

Gertie se strâmbă la plăcintă:

— Câh!

— Taci, draga mea. Elliott, dă-mi, te rog, sarea.

— Am făcut o căsuţă în dulapul meu astăzi, zise Elliott privind-o strâmb.

— Ce fel de căsuţă?

— Un fel de ascunzătoare.

— Nu zău, dar cum de ai avut timp cu tot deranjul pe care l-ai făcut la tine în cameră?

— Pot să o păstrez aşa?

— Nu te vei folosi de ea ca să scapi de răspunderile tale, nu, Elliott? Băieţii de vârsta ta nu ar trebui să-şi petreacă tot timpul în dulap.

— Ei, nu tot timpul, doar puţin, aşa…

— Am să mă gândesc bine la asta, zise Mary, de unde ei înţeleseră că nu are de ales: Elliott o va tortura zi şi noapte până când, săraca de ea, va capitula. Încercă să schimbe subiectul cu

îndemânare: Nu-i aşa că aceşti cartofi sunt delicioşi?

— Câh!

— Gertie, mai ia, văd că îţi plac foarte tare.

— Şi la grădiniţă mănânc mai bine, răspunse Gertie. Ne dau gogoşi cu ciocolată.

— Serios? Trebuie să vorbesc cu directorul grădiniţei despre asta.

— E un violator.

— Gertie, nu folosi cuvinte pe care nu le înţelegi.

— ... un violator, un violator… intonă Gertie în şoaptă peste cartofii din farfurie, în timp ce Mary se luă cu mâinile de cap.

*

La etaj, naufragiatul se furişă din dulap.

Camera stătea în faţa lui în toată splendoarea ei, o grămadă de lucruri aruncate la nimereală, grămadă pe care chiar el o crease căutând piese pentru transmiţător, o căutare pe care imediat o reluă.

Aruncă o privire prin toată camera, focalizată la cel mai fin nivel. Electronii camerei apărură sub ochii lui, dansând obişnuitul lor dans circular; dar viitoarea microscopică nu îi era de ajutor. Avea nevoie de obiecte solide ca – pick-up-ul!

Îşi transformă din nou privirea în focalizare normală şi se bălăbăni spre aparat. Pick-up-ul era gol, fără niciun disc. Îl împinse cu un deget.

„Cum se combină o furculiţă cu chestia asta?”

Răspunsul pe care îl aştepta, peste…

Dădu din cap. Avea să se salveze emiţând semnale rotite în noapte ca nişte sârme de speranţă, sute de milioane, serafice ca părul mătăsos al creaturii zvelte.

De la parter se auzi sunet de furculiţe, îi era mult prea cunoscut acum, de pahare, farfurii şi ciripeala distorsionată care îi tot zumzăia în urechi:

— Mami, de ce văd copiii lucruri pe care tu nu poţi să le vezi?

— Ce ai mai văzut, Gertie? Spiriduşul lui Elliott?

— Mami, ce sunt oamenii care nu sunt oameni?

Omul care nu era om simţi că puştimea nu avea să îl trădeze fiindcă nu dorea asta, dar că fetiţa putea să îi creeze mari probleme, căci ea nu înţelegea nevoia de a ţine totul secret.

Cu toate acestea, pe moment părea să fie în siguranţă. Cina

era pe sfârşite, probabil că pământenii devoraseră o cantitate mare de M&M. Spera că or să li aducă şi lui câteva, cât de curând.

— Acum cine spală vasele?

Glasul fiinţei zvelte îl ajunse, cu tot cu imaginea ei telepatică, cu capul încoronat de fibre radioase, mai fine decât mătasea. Dacă ar fi avut nasul…

…ca o cireaşă turtită…

*

Mai învârti o dată placa de pick-up.

Pe scări se auziră paşii lui Elliott, apoi băiatul intră în cameră, purtând o tavă.

— Ţi-am adus cina, îi şopti şi îi înmână tava.

Pe farfurie se odihneau câteva frunze de salată, un măr şi o portocală. Botanistul puse mâna pe portocală, pe care o mâncă cu coajă cu tot.

— Aşa o mănânci tu?

Călătorul se încruntă; sistemul său intern de analiză îl sfătui ca data viitoare să o spele mai întâi.

— Cum o mai duci? Ţi-e bine aici? Elliott observă placa pick-up-ului care se mai învârtea încă. Vrei să asculţi ceva?

Monstrul îi făcu semn că da. Elliott puse un disc şi coborî acul.

„Accidente se mai întâmplă,
Dar e numai rock’n’roll…”

Bătrânul călător ascultă acest zgomot ciudat, privind tot timpul cum se învârte discul cel negru, cu mintea pierdută în gânduri despre transmiţătorul său. Nava nopţii minunate nu va răspunde unor bolovani rostogoliţi de pe un deal. Trebuia să transmită mesajul în limba lor cea adevărată. Cum putea să modifice acest sunet? Cum putea să multiplice frecvenţa lui în regiunea ultrasunetelor?

Urechea prinse din nou glasul fiinţei celei zvelte, afară, pe coridor:

— Gertie, ce faci, scumpo?

— Mă duc să mă joc în camera lui Elliott.

— Să nu-l laşi să-ţi facă vreun rău.

Copiliţa intră în cameră, trăgând după ea o maşinuţă plină cu jucării. În maşinuţă pusese şi o muşcată, cu tot cu ghiveci, pe

care o lăsă la picioarele botanistului.

Spiriduşul privi darul fetiţei. Inima îi străluci, lumina roşiatică scuturându-se ca un fluture de rouă dimineţii.

„Îţi mulţumesc, fetiţă mică, eşti tare drăguţă.” îşi făcu apariţia şi Harvey. Mirosi monstrul, apoi îşi îndreptă atenţia către muşcată. Avea nevoie de apă?

— Harvey, fii cuminte.

Intră şi Michael, sperând că monstrul deja dispăruse, dar spiriduşul era încă acolo şi el trebuia să accepte chestia asta. Îl studie un moment, apoi se întoarse spre Elliott:

— Poate că e doar un animal care nu ar fi trebuit să fie lăsat în viaţă.

— Michael, nu fi tâmpit.

— Dar eu nu cred în chestii din-astea…

— Ba eu cred. Acum. De fapt, am crezut din totdeauna. Gertie scotea din maşinuţă toate celelalte cadouri şi le punea în faţa monstrului.

— Uite şi nişte plastilină. Te joci vreodată cu plastilină? Extraterestrul luă batonul moale şi îl duse la gură, pregătindu-se să muşte o bucată considerabilă.

— Nu, prostuţule, o modelezi… Gertie îi arătă cum se face, apoi extraterestrul începu să modeleze o mingiuţă în palme.

— Am o idee, spuse Elliott. Unde este globul pământesc? I-l dădu Michael. Elliott îl roti sub ochii călătorului până ajunse la America de Nord.

— Uite, aici suntem noi…

Călătorul îi dădu dreptate, recunoscând terenul pe care îl văzuse de atâtea ori, zburând spre planetă în nava lui străveche. Da, ştia bine planeta, mult prea bine…

— Da, zise Elliott, noi suntem de aici. Dar tu de unde eşti? Bătrânul navigator se răsuci spre fereastră, privind miriadele de stele care spuzeau cerul de smoală.

Elliott deschise un atlas şi arătă spre o poză a sistemului solar.

— Eşti de prin părţile astea ale universului?

Monstrul separă plastilina în cinci mingiuţe pe care le aranjă pe harta sistemului solar, în jurul uneia mai mari care reprezenta Soarele.

— Cinci? Vii de pe Jupiter?

Nu putea să priceapă ciripeala lor. Arătă spre cele cinci

mingiuţe şi lansă un elevator electronic din vârfurile degetelor. Mingiile se ridicară în aer şi plutiră acolo, deasupra capetelor copiilor.

Mingiuţele orbitau acolo, dar copiii se speriară, iar picioarele li se muiară.

— Ooo… nu…

Îi supărase cu ceva?

Opri planşa electronică şi mingiile căzură pe podea.

Apoi se retrase în dulap, împreună cu muşcata lui.

6

— Mami, strigă Gertie, Elliot are un monstru în dulap!

— Foarte frumos, dragule… Mary stătea în sufragerie cu picioarele pe canapea şi încerca să nu-i asculte pe copii, lucru foarte dificil, căci Elliott tocmai o lovise pe Gertie cu un ziar.

— Auuuu! strigă Gertie. Te urăsc, Elliott.

— Terminaţi! Mary se întoarse spre ei cu faţa acoperită de un strat de cremă, simţindu-se ca şi cum tenul i-ar fi fost scufundat în răşină, sub care spera că ridurile îi vor dispărea în mod miraculos. Elliott, poartă-te frumos cu Gertie.

— De ce?

— Pentru că este sora ta.

— Haide, Gertie, spuse Elliott, schimbându-şi subit starea. Mă joc cu tine în curte.

— Aşa este mai bine, spuse Mary şi se întoarse pe pernele de pe canapea. Se uita fix prin stratul de cremă, simţindu-se ca şi cum ar fi fost lovită în faţă cu o plăcintă. Dar, când o să o dea jos, va apărea… Noul Eu. Dacă în casă ar fi fost cât de cât linişte! îl ascultă pe Elliott în timp ce o conducea pe Gertie pe uşa din spate. Când vroia, putea fi atât de iubitor şi de drăguţ cu ea…

— Dacă mai spui un singur cuvânt despre monstru, îi şopti Elliott în timp ce ieşeau în curte, o să smulg tot părul păpuşilor tale. Gertie, monstrul este… un dar minunat pentru noi. Elliott se lupta cu gândurile sale, încercând să exprime ceea ce simţea şi anume că în viaţa lor a apărut ceva minunat, că este cel mai bun lucru care li se putea întâmpla. Trebuie să-l ajut.

— Păi, mie mi se pare că arată ca o jucărie mai mare, spuse Gertie.

— Nu este o jucărie. Este o creatură minunată de… acolo. Şi arătă spre cer.

— Dar tot arată ca o jucărie, se bosumflă Gertie. Şi mami ne-a spus că trebuie să împărţim jucăriile.

— O să-l împart cu tine. Dar trebuie să nu mai spunem nimănui

despre el.

— Un secret, un secret, cânta Gertie, ştiu un secret… Se uită la Elliott, cu o putere răutăcioasă în ochi: Ce îmi dai ca să nu mai spun?

— Ce vrei?

— Staţiile tale. Gertie zâmbea triumfător. Acesta era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla, să-şi facă fratele să cedeze.

— OK, poţi să le iei.

— Şi trebuie să te joci cu mine şi cu păpuşile.

În ochii lui Elliott se putea citi durerea.

*

— … deci toate păpuşile beau ceai…

Gertie era în camera ei, aşezând măsuţa de jucărie. Păpuşile stăteau în jurul mesei, vorbind: „… şi păpuşa mea îi zice păpuşii tale.”

— Nu-i aşa că băieţii sunt groaznici? Păpuşa ta zice…

Elliott ascultă ceea ce trebuia să spună păpuşa lui şi apoi repetă, mişcând capul păpuşii şi făcând ca mâna acesteia să se întindă după ceaşca cu ceai. Îşi aminti cu bucurie de momentele în care se plimba cu rolele în timpul petrecerilor lui Gertie, lovind păpuşile, scaunele şi masa şi apoi fugind râzând. Unde s-au dus acele momente minunate?

Mary intră şi se uită la ei:

— Vai, Elliott, ce frumos din partea ta!

— Elliott o să se joace cu păpuşile în fiecare seară, spuse Gertie, fericită.

Păpuşa lui Elliott alunecă sub masă.

*

Când Tyler se întoarse de la Dungeons & Dragons, fu întâmpinat de o imagine ciudată: Elliott, în bucătărie, cu Gertie, slugărind deasupra aragazului de jucărie Betty Crocker. Elliott purta un şorţ şi avea în mână o tavă mică de prăjituri.

— Hei, gătiţi? Tyler se rezemă de uşă cu corpul lui anormal de lung. Era numai picioare şi mâini. Elliott îl numea „Omul de Plastic”, un nume pe care Tyler îl ura, căci îi reflecta cea mai mare teamă, aceea că va creşte până la doi metri.

— Ce pregăteşti, Elliott? Tyler se aplecă peste micul aragaz, unde Gertie era absolut extaziată în timp ce Elliott amesteca nisip cu apă. Arată ca o brioşă.

— Dispari, Tyler! Elliot se şterse pe şorţul înflorat.

— Da, dar ai uitat că diseară jucăm D&D?

— Se joacă cu mine, spuse Gertie, pentru tot restul vieţii lui.

Uşa din spate se deschise, iar Greg „Monstrul” îşi făcu apariţia, îmbrăcat cu bluza fosforescentă care îl făcea să arate ca o acadea topită, impresie întărită şi de faptul că saliva când vorbea.

— Hei, ce se întâmplă aici?

— Nimic „Buze Curgătoare”, spuse Elliott printre dinţi, mestecând brioşele.

— Elliott şi cu mine, cântă Gertie, facem plăcinte în formă de dragon.

Greg îşi luă un scaun şi se aşeză, zâmbind răutăcios, împrăştiind salivă în timp ce vorbea:

— Ce, râzi de ea sau ce faci?

Se uită la Elliott, care, după câte îl ştia, era ca orice alt frate din lume: se juca cu sora lui numai când i se părea interesant, de exemplu, o gâdila până când ceda nervos, un joc care îi plăcea tare mult. Sau să o lege de un copac şi apoi să o gâdile. Sau să dea buzna în baie cu alţi patru sau cinci băieţi când aceasta se spăla şi apoi să se prăpădească de râs în timp ce ea ţipa. Acestea era jocurile adevărate. Dar acum? Picături mici de salivă i se scurseră de pe buza de jos pe bluza în culori fluorescente.

Ultimul membru al echipei Dungeons & Dragons apăru la fereastra bucătăriei: Steve, purtând o şapcă de baseball cu aripi mari şi fluturătoare. Îşi puse degetele în spatele aripilor, şi le flutură. După ce îi salută, intră.

— Nu spune un cuvânt, mârâi Elliott, în timp ce punea prăjiturile în micul cuptor.

— Ce pot să zic? îşi flutură Steve aripile. Se mai întâmplă. Sora lui îl şantajază. Trebuie să te aperi singur, să încui uşile, să stingi luminile. Trebuie să fii precaut.

— Elliott şi cu mine avem o patiserie, spuse Gertie, cântând deasupra prăjiturilor murdare. Şi toată lumea cumpără prăjiturile noastre, chiar şi Moş Crăciun.

Întoarse mânerul cuptorului şi închise uşa. Apoi se uită la Elliott, ochii ei exprimând parcă secretul despre monstrul de la etaj. Elliott tresări şi începu o altă serie de prăjituri de noroi.

7

Noaptea, extraterestrul se ridică de pe pernă şi îl văzu pe Elliott ieşind pe fereastra dormitorului, pe acoperiş.

Ce făcea băiatul?

Călătorul spaţial se uită de la micuţa sa fereastră cum Elliott traversează acoperişul înclinat şi apoi cum coboară treptele spre grădină. În următoarea clipă, se făcu nevăzut.

Îl urmări telepatic: Elliott urca dealul din spatele casei. Se ducea să ia de mâncare pentru prietenul lui din dulap?

Nu, băiatul se strecura pe drumul înfricoşător, de unde începuseră toate necazurile.

Antena delicată a extraterestrului se mişca spasmodic, căci în întunericul nopţii simţea clănţănitul dinţilor de pe inelul cu teribilele trofee.

Elliott nu era singur.

Mai era şi altcineva acolo, căutând prin umbre. Pe cine căuta?

Mai era vreo îndoială?

Simţi paşii grei, simţi privirea rece şi fixă a pământeanului, o privire care străpungea noaptea cu propria telepatie.

Călătorul spaţial îşi dezactiva radarul mintal şi se ascunse în dulap. Îl urmăreau cu luminile lor orbitoare. Erau acolo, pe deal, cercetând atent fiecare centimetru, propriul lor radar mintal spunându-le că extraterestrul este aproape şi că îl vor găsi curând.

Şi îl vor îngropa.

În sticlă.

Luă o prăjitură Oreo şi o mestecă nervos. Nu trebuie să-l găsească niciodată. Dar erau atât de aproape! Şi Elliott era acolo, spionându-i. Dacă îl prindeau? Puteau să-l facă să spună ce ştia despre un anumit oaspete ciudat din dulapul lui?

Se uită rugător la muşcata lui. Floarea se întoarse spre el. Bobocii se desfăcură şi înfloriră dintr-o dată, într-o explozie de flori roşii, strălucitoare.

Apoi oftă, aproape terminată de teribilul efort, dar botanistul o alintă, mângâind-o cu degetele sale lungi, murmurându-i cuvinte de alinare. Vorbirea lui plămădită în negura cosmosului, chintesenţa experienţei nenumăratelor planete, dădu vigoare plantei şi o ajută să rămână în înflorirea ei plină de glorie.

— Glasul tău este cea mai pură formă de hrană, Stăpâne Străvechi, zise muşcata.

— Da, dar nu este engleza!

Bătrânul călător se scărpină în cap. Engleza era exact lucrul de care avea nevoie ca să se mişte mai uşor în lumea aceasta şi ca să-şi anunţe dorinţele.

Gertie îi adusese abecedarul ei. Luă cartea în poală şi urmări conturul literei M… şi iarăşi M.

Elliott era ascuns în tufişurile de pe marginea drumului forestier şi privea cum treceau agenţii guvernamentali, luminând în toate direcţiile cu lanternele lor. Dacă o să-l zărească, o să le spună că se plimba cu câinele.

Harvey era ghemuit lângă el, tremurând de nervozitate. Animalul simţea dorinţa necontrolată de a sări din ascunzătoare ca să îl muşte de picior pe bărbatul cu chei la brâu. Oricine cară atâtea chei după el, aşa credea Harvey, trebuie să fie muşcat.

— Nu e nicio mişcare pe aici în astă-seară, zise unul dintre agenţi.

— Ştiu. Dar tot am sentimentul că suntem observaţi.

Bărbatul cu cheile lumină marginea drumului.

— Problema e: de către cine?

„De un câine pe jumătate mort de foame”, îşi zise Harvey şi se întrebă dacă nu cumva existau ceva raţii de Milk-Bone[5] în vreunul dintre vehiculele parcate pe drum. Încercă să ajungă mai în faţă, dar Elliott îl ţinu pe loc.

— Harvey, stai cuminte… şopti Elliott, şi se retrase şi mai bine în umbră. Un minut mai târziu, Elliott aluneca fără zgomot pe panta nisipoasă a dealului, Harvey rostogolindu-se pe lângă el.

Noaptea era luminată de un miliard de stele, iar Elliott ştia că el păstra ascuns în dulapul din camera lui unul dintre cele mai mari secrete ale nopţii. Nu ar vinde acest secret niciodată, nu l-ar preda, nici dacă l-ar prinde şi l-ar tortura.

În ceea ce-l privea, Harvey ar fi vândut tot pentru un singur

[5] Milk-Bone, mâncare pentru câini (n.tr.).

Milk-Bone, dar, surprinzător, nimeni nu-i cerea asta. Tropăia la picioarele lui Elliott, încercând să formuleze un plan.

— Harvey, îl interpelă Elliott cu voce joasă, avem o mare comoară. Ştii asta?

Harvey rămase cu ochii în pământ. Tot ce ştia era că, în mod clar, nu era suficientă mâncare pentru câini pe lumea asta.

— Ţin la el, Harvey. E cea mai simpatică gâgâlice pe care am întâlnit-o vreodată. Elliott privi stelele şi încercă să-şi imagineze care dintre ele era casa noului său prieten.

— Toate erau ale lui, şopti Luna.

Harvey ciuli urechile.

„Am auzit pe cineva? Foşneşte o pungă de mâncare?"

Privi în jur, dar strada era pustie.

*

Mary se trezi din cauza unui zgomot pe acoperiş. Îşi luă compresele cu ierburi aromatice de pe ochi şi se ridică în capul oaselor.

Dar sunetul deja dispăruse şi casa era din nou învăluită în tăcere. Se duse la fereastră şi privi afară. Grădina era pustie, exceptându-l pe Harvey care săpa furios o groapă.

Trase jaluzeaua peste imaginea câinelui dement şi se duse la loc în pat. Se petrecea ceva straniu de tot, simţea ea. Dar ce? Ce plănuiau copiii ei?

Netezi perna şi o luă în braţe, somnoroasă. Visul întrerupt îşi reluă firul. Dansa, ce frumos…

…cu cineva care de-abia îi ajungea până la mijloc.

Pleopele îi căzură grele de somn; reîncepu muzica aceea ciudată – un sunet vechi, străin, cu triluri şi bipuri – şi se simţi învârtită încă o dată de partenerul ei nevăzut, cu nasul înfipt în stomacul ei.

*

— Elliott, trebuie să spunem cuiva. E ceva grav.

— Nu, el vrea să stea cu noi.

Cei doi fraţi mergeau alături spre locul unde oprea autobuzul şcolii. Michael era supărat. Lumea lui fusese întoarsă cu susul în jos. Idei ciudate i se plimbau prin cap, despre orbitele sateliţilor şi despre suprafaţa lui Mercur, în loc de goluri şi furişări pe lângă fundaş, lucruri cu adevărat importante în viaţă.

— Elliott, e un omuleţ venit din spaţiul cosmic. Nu ştim ce are

de gând să facă sau de ce a venit aici. Am putea să ne trezim într-o bună zi şi să fim cu toţii pe Marte sau pe altă planetă, înconjuraţi de milioane de ţipi d-ăştia mititei.

Elliott nu-l mai asculta; o nouă apariţie pe strada lor îi atrase atenţia.

— Ăsta nu e lăptarul nostru obişnuit, nu?

— Poate că omul e în concediu, ăsta e alt tip.

— Michael, ascultă-mă, au apărut în cartier tot felul de indivizi care acum câteva zile nu erau pe-aici. Uită-te la maşina de-acolo, în care stă un bărbat citind ziarul. Îl caută.

— Îl caută? Cine-l caută?

— Sunt peste tot. Până şi sus, pe deal.

— Elliott, trebuie să găseşti o soluţie până nu dau de noi.

— Are nevoie de timp ca să-şi facă o strategie.

— Poate că nu e chiar aşa de deştept, poate că e ca o albină lucrătoare care nu ştie decât să apese pe butoane sau aşa ceva.

— Michael, el este… el e cu mult înaintea noastră, nici nu poţi să-ţi imaginezi.

— Da? Şi atunci de ce stă la tine în dulap?

— A avut ghinion. Dar întoarcem noi roata norocului din nou în favoarea lui!

— Elliott, tu şi cu mine nu suntem decât nişte puşti care habar n-au de nimic, nu înţelegi?! Dacă există cineva care poate să-l ajute, aceştia sunt oamenii de ştiinţă sau specialiştii ăştia. Ţipi cu… cu creier! L-ar supune unor teste, l-ar hrăni mai bine.

— Şi noi îl hrănim bine.

— Da, cu prăjituri Oreo! Elliott, ce fel de regim alimentar e ăsta? Poate că îl omori şi nici nu-ţi dai seama.

Faţa lui Elliott se crispă, iar vocea îi era sugrumată când vorbi din nou:

— Michael, dacă îl dăm pe mâna oricui altcuiva, nu o să ajungă niciodată acasă la el. Sunt sigur de asta!

— Cum? Cum ştii tu asta?

— O simt, ca şi cum ar fi pecetluită în mine. Îmi revine mereu în minte. Ne-a ales pentru că noi suntem singurii care pot să-l ajute.

— Dar de ce noi? Suntem nişte nimeni. Nu avem niciun ban, nu avem idei. Nici măcar nu avem un tată.

— Astea nu contează. El ştie. Noi suntem cei care… care

trebuie să construim totul pentru el.

— Ce să construim?

— Ceva. Ceva… Elliott nu-şi găsea cuvintele, ca şi cum tocmai se trezise dintr-un vis pe care ar fi trebuit să şi-l aducă aminte, dar pe care nu putea să şi-l amintească, un vis pe care i-l trimisese cosmonautul, o imagine cu ceea ce avea el nevoie. Dar imaginea se ştersese deja, pe când locul de oprire al autobuzului era chiar în faţa lor.

Tyler, Steve şi Greg erau acolo, înţepându-se unul pe altul şi aşteptând autobuzul, luându-se de Elliott care tocmai se apropia de ei:

— Hei, Elliott, cum mai merge patiseria? Ai făcut ceva plăcinte cu fructe?

— Ia mai du-te naibii, Tyler!

Greg îi aruncă câteva sfaturi despre Gertie, cu buza de jos umedă ca de obicei. Erau sfaturi pline de grijă pentru Gertie:

— Bag-o în coşul cu rufe murdare!

Steve dădu din aripi:

— Hei, Elliott, am uitat să te întreb ce s-a ales de spiriduşul ăla al tău? S-a mai întors?

Spiritul lui Elliott era extenuat de jocurile cu păpuşi ale lui Gertie, de jocurile de-a v-aţi ascunselea, de nenumăratele turtițe de pământ pe care le coceau împreună. Explodă:

— Da, s-a întors. Şi nu era un spiriduş, ci un extraterestru.

— Ce, cine e extraterestru? Un băiat mărunţel cu părul morcoviu ieşi imediat în faţă, vorbind tare şi cam pe nas. Ştii cât timp ţi-ar lua ca să mergi de pe Pământ pe Uranus?

— Lance, lasă-mă în pace, se răsti Elliott, regretându-şi scăparea. Privirea de şobolan a lui Lance era pătrunzătoare şi părea că băiatul simte că se petrece ceva important.

Autobuzul şcolii se apropie de trotuar şi copiii urcară în autobuz, trecând pe lângă şoferul cel nou.

— Hei, ce-i cu George?

— E bolnav, zise noul şofer, pe care niciunul dintre băieţi nu-l mai văzuse vreodată.

*

Gertie nu plecă la grădiniţă. Ar fi trebuit să se ducă, dar se prefăcuse bolnavă şi omul de serviciu o adusese acasă, unde putea să se joace în pace cu monstrişorul.

Pentru că Elliott îl ţinea în rest numai pentru el.
Îşi luă maşinuţa şi începu să o umple cu jucării, căci ştia că monstruleţului îi plac tare mult. Spera din tot sufletul că o să stea cu ei pentru totdeauna şi că o să se căsătorească cu Mami.
Trase maşinuţa după ea pe coridor până în camera lui Elliott, deschise dulapul şi intră înăuntru. Monstrişorul ridică privirile spre ea şi dădu ochii peste cap. Gertie dădu şi ea ochii peste cap, chicotind şi se aşeză lângă el, cu tot cu maşinuţă.
— Eşti cumva o jucărie mare? zise ea, privindu-l din cap până în picioare. Ei, dacă nu eşti o jucărie mare, atunci ce eşti?
Spiriduşul se ascunse într-un colţ al dulapului, părând speriat. Fetiţei nu îi era deloc frică, fiindcă noaptea trecută visase că monstrişorul o dusese într-un loc foarte frumos, undeva, departe, printre aştri. O luase de mână şi îi arătase flori minunate şi păsărele tare ciudate care aterizau pe capul lui, cântându-i; erau înconjuraţi de o lumina tare blândă.
Acum îl luă ea de mână:
— Să nu-ţi fie frică, îi zise. E ca într-un vis. Îi mângâie mâna, aşa cum îl mângâia pe Harvey: Elliott şi cu mine o să avem grijă de tine, aşa că nu trebuie să te îngrijorezi, chiar dacă eşti doar o jucărie mai mare. Vezi, am adus în maşinuţă toate păpuşile mele! Nu-i aşa că au păr frumos? Tu nu ai păr, ştiai?
Extraterestrul privi făptura guralivă şi, deşi era o companie mai plăcută decât Harvey, nu se lămurea cum îl vor ajuta aceşti copii să ajungă acasă? într-adevăr, puteau să-l ascundă o vreme. Dar el avea nevoie de tehnologii avansate, nu de o maşinuţă burduşită cu păpuşi.
— … ăsta e făcăleţul meu, iar asta e vesta mea de cow-boy, nu-i aşa că e drăguţă? Şi ăsta este jocul meu, „Zi pe litere!”. Te-ai jucat vreodată cu unul din astea?
Bătrânul navigator luă din mâinile fetiţei cutia viu colorată. Mintea îi deveni brusc atentă, iar inima îi străluci de emoţie.
— Te învaţă cum să spui pe litere, explică Gertie. Vezi…
Apăsă un buton de pe cutie, un buton marcat cu A. Cutia prinse viaţă. Vorbi foarte clar cu o voce de bărbat:
— A…
Fetiţa apăsă butonul pentru B şi cutia zise:
— B…
Navigatorul apăsă pe M şi se auzi:

— M…

— Acum, ia priveşte! îl îndemnă Gertie, şi apăsă un buton marcat „Start”.

Cutia vorbi din nou:

— Zi „mecanic”.

Gertie apăsă mai multe butoane, dar nu ştia prea multe la vârsta ei. Cutia zise:

— Nu. Greşit. Mai încearcă o dată.

Fetiţa încercă din nou. Dar cutia nu se lăsă bătută:

— Răspuns incorect. Corect este: M-E-C-A-N-I-C.

Extraterestrul se holbă la instrument cu sclipiri în ochi. Da, acesta avea să-l înveţe cum să vorbească limba pământenilor. Dar şi mai important, mult mai important – de fapt, cel mai important lucru dintre toate lucrurile importante din univers – era un computer.

Mintea lui deja pătrunsese în interiorul maşinăriei, alergând pe microprocesor, peste sintetizatorul de voce, peste cipurile de memorie.

— Hei, ţi-e bine? zise Gertie şi îl atinse, căci extraterestrului îi tremurau mâinile.

Dădu din cap spre fetiţă, ca să o liniştească, dar rămase cu privirile pironite asupra preţiosului instrument, în timp ce mintea îi lucra cu febrilitate, trimiţând soluţii, soluţii alternative, căi şi circuite spre libertate, toate născute din cutia asta colorata.

Gertie apăsă din nou butoanele:

— Zi „pacoste”.

Se implică într-o scriere pe litere ce era vădit incorectă, iar botanistul o privi jucându-se şi aşteptă până când fetiţa obosi.

— Ei bine, domnule Monstruleţ, gata cu lecţia pe ziua de azi. O să mă întorc.

Fetiţa ieşi ţopăind pe uşă. Monstrul luă cutia în poală şi o întoarse pe dos, apoi îi deşurubă capacul.

Minunea minunilor…

Îi mângâie circuitele.

Aici era inima transmiţătorului său.

Molfăi un Oreo şi se apucă de treabă. O schemă a circuitelor aparatului apăru în mintea sa în timp ce-i cerceta conţinutul, secretele cutiei devenind secretele lui. Informaţia stocată, cât şi metodele de stocare a informaţiei erau o nimica toată pentru un

om de ştiinţă de renume, ca el. Computerele erau prietenii săi cei mai buni. Imaginează-ţi: să găseşti unul care mai şi vorbeşte!

— Zi „mecanic”.

Urechea externă i se deschise şi ascultă cu atenţie glasul maşinii, mintea lui prinzând fonetica limbii.

— Zi „pacoste”.

Circuitele lui zumzăiau asimilând şi sintetizând informaţiile. Ochii îi deveniră sticloşi, căci extraterestrul se cufundase în alte sfere, mintea lui fiind obişnuită cu nivele mult mai înalte de învăţare. Pe alte planete – planete moarte, planete pierdute – studiase plăcuţele limbilor străvechi, reuşind să le stăpânească până la urmă. Aici, la el în braţe, acum, stătea o asemenea tăbliţă: „Zi pe litere” al Pământului, piatra electronică prin care putea să pună stăpânire pe semnele şi sunetele acestei planete.

— Zi „frigider”.

Radiaţia subtilă a cuvântului apăru în mintea sa şi văzu obiectul menţionat, văzu cu ochii minţii un frigider, locul unde se ţin laptele şi prăjiturile.

— Fri-jjjii-derrrr… Gura i se rotunji simultan în jurul sunetelor şi al conceptului. Stomacul părea că vorbeşte şi el, că înţelege, toate măruntaiele participând.

Inspirat, centrul limbajului din creierul său minunat se aprinse la maximum, o mie de limbi păstrate acolo reapărând, în timp ce conexiuni se formau şi se rupeau, ca limba pământenilor să fie cercetată din toate unghiurile. Deja îi prinsese ideile de bază, apoi subtilităţile.

— Bom-boană… pră-jjitură…

În curând va avea un vocabular uzual complet, unul care îi va permite să funcţioneze în societatea umană şi să exprime toate lucrurile importante.

— Îngheţatăă…

Apăsă de mai multe ori butonul maşinăriei. Acesta era un instrument cu adevărat prietenos, un profesor şi un bun tovarăş. Dar era mai mult decât atât.

Vorbind limba pământenilor, această maşinărie cu computerul ei cu tot putea să fie făcută să vorbească o altă limbă. Propria lui limbă, pe care o va trimite spre constelaţii.

*

Singura lui greşeală pe ziua de azi fusese menţinerea

contactului telepatic cu Elliott. Toată atenţia lui era concentrată asupra maşinăriei de vorbit, aşa că uitase cu desăvârşire de Elliott, dar conexiunile telepatice se păstraseră, astfel că Elliott intră în tot felul de încurcături la şcoală. Acum puştiul trebuia să disece o broască la ora de biologie.

Profesorul era pe punctul de a începe lecţia, iar unul dintre elevii săi tocmai primea mesaje despre schema aparatului „Zi pe litere!”.

— Vom da pielea la o parte… Profesorul indică o căditţă în care forfoteau broaşte vii… şi vom privi înăuntru. Luă o broască în mână şi desenă o linie roşie pe burta broaştei. Vom face incizia… Elliott, ce naiba crezi că faci acolo?

Profesorul privi raportul de laborator al lui Elliott pe care acesta îl umplea cu diagrame de circuite electronice extrem de sofisticate, scriind automat, ca şi cum ar fi fost controlat de o fantomă.

Bineînţeles, fantoma nu era altul decât extraterestrul din dulapul lui Elliott, mintea acestuia trecând prin gândurile băiatului, împuindu-i capul cu misterele vorbirii digitale şi memoriei sale programabile.

Dar profesorul nu avea de unde să ştie toate acestea. Elevul său, întotdeauna cam problematic, îi ignora complet lecţia, scriind cu atâta febrilitate, încât fruntea îi era îmbrobonată de sudoare, iar toţi copiii din laborator observară şi ei acest lucru şi brusc începură să îl privească fără ca el să îi ia în seamă.

— Elliott…

Băiatul scria şi nu ţinea cont de marginea hârtiei, scria şi pe masă. Braţul îi scria prin aer. Merse spre tablă, dădu la o parte diagrama cu anatomia broaştei şi începu să scrie cu creta pe tablă.

Tyler, Greg şi Steve îl priveau înmărmuriţi. Tyler îşi întinse picioarele lungi sub masa de laborator şi îl atenţionă pe Greg, lovindu-l uşor peste gleznă. Apoi arătă spre Elliott şi făcu un semn, adică: „E dus rău de tot”.

Greg dădu din cap aprobator, muşcându-şi buzele excitat, privindu-l pe Elliott cum scrie pe tablă ca un maniac, diagrame ciudate ieşind din cretă ca măruntaiele unui radio sau al unui alt aparat. Un balonaş de salivă apăru pe buza lui Greg; tocmai de aceea colecta Greg saliva. Nu reuşise până acum decât să le

facă, dar, dacă vroia să le sufle în aer, se spărgeau în clipa în care se desprindeau de buza băiatului. Dar acum un specimen perfect de balonaş se desprinse de buza lui Greg şi pluti prin aer, spărgându-se de ceafa profesorului.

Profesorul nu observă toate acestea; era prea ocupat să ţipe la Elliott:

— Tinere, te poftesc să iei loc imediat!

Îl luă pe Elliott de o aripă, dar braţul băiatului era mai puternic decât al oricui altcuiva; părea că este făcut din vâne de oţel, iar creaţia codificată a braţului umplea tabla cu repeziciune, creând haos în clasă.

— Ora s-a terminat! Continuăm săptămâna viitoare. Elliott!

Creta se rupse în mâna lui Elliott şi căzu pe podea. Băiatul se întoarse cu faţa spre profesor, cu ochii înceţoşaţi, cu mintea îngreunată de expertiza adunată laolaltă a întregului personal IT al unei corporaţii, toată informaţia coborâtă din senin, deodată, chiar în capul lui.

— … analog la digital… îngână el, şi profesorul îl trase pe coridor. Băiatului începu să îi curgă sânge din nas.

Steve scoase din buzunar cipilica lui cu urechi şi şi-o puse pe cap; scutură din cap ca să netezească urechile căciulii, privindu-l pe Elliott cum este dus pe sus spre biroul directorului.

— O să cureţe gume de şters o lună.

— A luat-o razna, zise Tyler.

— Poate că a dat peste hapurile de slăbit ale lui Mary, adăugă Greg. N-are nişte balcoane mişto?

— Uite cum e, spuse Steve, a luat-o razna pentru că tot coace turtiţe de noroi. Ştiu ce înseamnă să ai o surioară mai mică. Netezi urechile căciulii: O surioară poate să-ţi vină de hac, pe bune!

*

Gertie se ridică de deasupra cărţii de colorat, întrebându-se de ce colora acum, când avea monstrişorul şi putea să se joace cu el. Dar ceva o scosese afară din dulap şi o trimisese afară pe hol, în camera ei. Acum se trezise la realitate şi vroia să se joace cu extraterestrul.

Se îndreptă spre camera lui Elliott şi intră. Îşi aduse aminte visul pe care îl avusese cu o noapte mai înainte: ea şi monstrul fuseseră într-un loc foarte îndepărtat, alunecând pe o cascadă,

mână în mână.

Deschise uşa dulapului. Monstrul se juca cu jocul ei de vorbit corect. Îl privi direct în ochi, în ochii lui mari şi caraghioşi, care ascundeau în ei cascada din vis şi un curcubeu care tremura deasupra dansului de ape.

Călătorul lăsă jocul deoparte. Mintea lui era complet satisfăcută, înghiţind toate circuitele complicate ale jocului, cea mai bună masă mintală pe care o avusese de când aterizase aici.

Însă uitase cu totul de copii şi nu ar fi trebuit să o facă, pentru că ei îi erau absolut necesari. Fără ei, munca lui nu ar fi avut niciun rezultat. Din minutele fetiţei primise atotputernicul „Zi pe litere!”. Ce alte daruri minunate avea pentru el puştoaica?

— Haide, Monstrişorule. Drumul e liber…

Gertie îl luă de mână, cu degeţelele ei mititele pierdute în palma extraterestrului, palmă pe care era scrisă soarta unui om al stelelor – că trei copii pământeni îl vor ajuta să ajungă înapoi la nava şi la planeta lui. Dar linia vieţii era cea mai greu de citit, iar a lui era brăzdată de multe liniuţe, care duceau în sus sau în jos.

Gertie ţopăi voioasă înaintea lui, traversând camera şi ieşind pe coridor.

— Vino, o să-ţi placă la nebunie…

Putea să o înţeleagă aproape în întregime, căci îşi petrecuse întreaga după-amiază printre undele sonore ale vorbirii pământene. Da, era şi timpul să încerce să boscorodească niţel…

— Zi „mecanic”.

Gertie îl privi deodată:

— M-E-C-A-N-E-C…

— Răspuns incorect!

— Ştii să vorbeşti! îl smuci după ea în dormitorul mamei ei, unde extraterestrul prinse unda fiinţei zvelte. Era atât de frumos la mijloc, dar totul era înconjurat de singurătate.

„Tânără fiinţă zveltă, Mexico nu-i decât un punct pe un radar mult mai mare… şi ai un admirator frumos chiar lângă tine…

Bip-bip…”

Se uită pe fereastră şi o zări venind pe aleea din faţa casei, parcând maşina lângă parcela de zarzavaturi. Era un spirit geamăn, nu? Iubea plantele ca şi el. Nu putea fi aceasta baza unei relaţii mai profunde, mai intime? Să încerce să îşi arate chipul de vânătă?

Nu, ar fi fost o nebunie. Femeia nu ar fi putut să înţeleagă prezenţa lui în dulapul fiului ei. Ar fi fost prea greu de explicat, chiar dacă acum era stăpân pe limba lor.

— Răspuns corect. Acum zi: „pacoste”.

— Mami e în grădină, anunţă Gertie. Nu poate să ne audă de acolo.

Gertie merse în vârful picioarelor spre televizor şi deschise aparatul. Pe ecran apăru una din păpuşile Muppets, cu ochii ieşiţi din orbite precum cei ai extraterestrului.

Acesta se apropie de ecran.

— Poţi să numeri până la zece? întrebă păpuşa cu ochi de muscă.

— Da, răspunse Gertie.

— Unu… zise păpuşa.

— Unu, zise extraterestrul.

— Doi! cântă Gertie, luând-o înaintea lor. Douăzeci, treizeci, patruzeci, cin’zeci!

— Cin’zeci, repetă monstrul.

Păpuşa dansa, dând din picioarele ei mari. Gertie privi picioarele intergalactice.

— Eşti unul dintre Muppets? îl întrebă ea.

— Nu.

— Măr, zise păpuşa din televizor.

— Măr, zise Gertie.

Monstrul se chinuia să treacă în spatele televizorului, ca să arunce o privire asupra pieselor componente. Scanner-ul lui cerceta: avea nevoie de receptorul UHF ca să multiplice semnalul de pe cutia colorată de vorbit pe frecvenţă de microunde.

— Răspuns corect. Acum zi „transmiţător de alertă”.

Era chiar sub nasul lui, nu avea decât să-l scoată din televizor. Dar aparţinea femeii celei zvelte. Simţea ataşamentul ei faţă de aparat, un program anume cu un bărbat ce îşi tot flexa muşchii şi sărea încoace şi-ncolo cu un zâmbet idiot pe faţă.

„Cu toate astea, trebuie să-l împrumut, doar un pic.”

Gertie ţipa jucăuş, aşa că genialul extraterestru nu apucă să sustragă receptorul, că fetiţa îi şi trânti o pălărioară de cow-boy pe cap, ca să se potrivească cu sombreroul ei.

— Acum suntem amândoi cow-boy.

— F, zise păpuşa Muppet.

— F, zise şi monstrul.
— După haine, văd că eşti un cow-boy, cântă fals fetiţa.
— Fii cuminte, zise monstrul.
Veselia fetiţei mai mult ca sigur că atrage atenţia mamei! Monstrul se duse la fereastră şi privi afară. Grădina era pustie.
Îşi dădu pălăria mai pe spate ca să poată să vadă mai bine şi arătă spre hol, spre camera lui Elliott:
— Acasă.
— Mai zi o dată, ceru Gertie.
— Acasă.
Gertie izbucni în hohote de râs:
Vocea femeii se auzi de la parter.
— Gertie, vrei să vezi cel mai mare dovleac din viaţa ta?
— Mami, mă joc. Mă joc cu… cu…
— Fii cuminte. Fii cuminte, zise monstrul.
Îi luă păpuşa preferată şi îi răsuci mâna la spate. Era ca un fel de buton ca să o facă să tacă.
Fetiţa se cuminţi instantaneu.
O conduse în linişte pe hol, dar se opri să arunce o privire peste balustrada scării la femeia de la parter, care stătea la masa din holul de la intrare, sortându-şi corespondenţa.
Aura ei în culorile curcubeului lumina în toate direcţiile şi extraterestrul se scălda în căldura ei.
— Vino, monstruleţule! şopti Gertie.
Mai mult îl târî restul drumului până în camera lui Elliott. Uşa dulapului era deschisă şi Gertie îl împinse înăuntru, exact în momentul când vocea lui Elliott răsună la parter:
— Bună, m-am întors!
Gertie se băgă şi ea în dulap, lângă extraterestru. Luă de pe jos cutia colorată şi apăsă litera B. Pe ecran apăru o literă ce nu semăna cu nicio literă de pe Pământ. Iar vocea din cutie nu mai spuse B. Ci „bip”.
Sau ceva de genul ăsta, în orice caz ceva tare ciudat. Bătrânul cosmonaut zâmbi cu zâmbetul său de ţestoasă.
— Oare ce s-o fi întâmplat cu jocul meu? se încruntă Gertie.
— Nimic, îi răspunse navigatorul. Semnalul era aşa cum trebuia să fie; tăiase conexiunile dintre cipuri şi le reprogramase cu un nou vocabular.
Uşa dulapului se deschise şi Elliott intră.

— Elliott, i se adresă monstrul din pernele lui.
Elliott rămase cu gura căscată.
— L-am învăţat să vorbească, se lăudă Gertie.
— Mi-ai vorbit! exclamă Elliott. Mai zi o dată…
— Elliott…
— E.T. Poţi să spui asta? Tu eşti E.T.
— E.T., zise extraterestrul.
Cineva ciocăni de trei ori în uşa camerei.
— Ăsta e Michael, Elliott deschise dulapul. Ieşiră cu toţii din ascunzătoare, iar Michael intră în încăpere.
Monstrul se uită direct la el:
— Zi „mecanic”.
— Ce să fac?!
Elliott zâmbi:
— L-am învăţat să vorbească.
— Eu l-am învăţat, zise Gertie.
Michael păşi mai aproape:
— Ce mai poţi să spui?
— Zi „pacoste”.
— Doar atât? Atât ştie să zică?
Bătrânul călător ridică din umeri cu modestie. Încă nu putea să înţeleagă tot ce spuneau copiii, dar ştia să le comunice esenţialul. Vor trebui să fure receptorul UHF al mamei lor şi să continue să îi dea prăjituri.
Ţârâitul telefonului întrerupse convorbirea lor şi vocea lui Mary se făcu auzită pe scări:
— Elliott, e pentru tine.
Elliott ieşi pe coridor, luă telefonul şi îl aduse până în cameră, căci firul lung îi permitea asta.
— Bună, Elliott. Tonuri ascuţite, nazale ţâşneau din receptorul telefonului. Sunt eu, Lance.
Elliott simţi pericolul, curiozitatea din vocea lui Lance, care nu îl suna aproape niciodată, decât ca să se dea mare cu scorul său uriaş în „Asteroizi”[6]; Lance, care deodată începuse să vorbească despre Saturn, despre Muntele Olimp de pe Marte şi despre o mulţime de alte chestii spaţiale.

---

[6] „Asteroizi”, joc pe computer în care jucătorul aflat într-o navetă spaţială trebuie să doboare navetele extratereștrilor, ferindu-se din calea asteroizilor (n.tr.).

— … da, Elliott, cosmos, cosmos şi iar cosmos. Numai asta am în cap. Nu e ciudat? Nu simţi şi tu că se întâmplă ceva straniu? Eu da…

— Hei, trebuie să închid… Elliott puse receptorul în furcă şi se şterse pe frunte. Lance era pe urmele lor, simţea el.

Şi botanistul telepat simţea acest lucru – tocmai monitorizase convorbirea telefonică. Vibraţia era încătuşată în mintea lui: un copil din cale afară de curios, unul care ar putea să le creeze mari necazuri.

Aşa că nu avea timp de pierdut. Arătă spre telefon şi apoi spre fereastră.

— Ha? Ce vrei să spui cu E.T.?

Arătă din nou spre telefon şi spre fereastră, apoi spre imensitatea cerului.

— Sun acasă.

— Vrei… să suni acasă?!

Dădu din cap în semn că da.

— E.T. Sun acasă.

8

— Nu, Elliott, să spui că profesorul tău este ţăcănit nu este un răspuns îndeajuns de bun.

— Nu ştiu de ce s-a supărat aşa de tare. Mă prosteam şi eu.

— Ce naiba e cu tine în ultimul timp?

— Mami, n-am nimic. E doar o fază prin care trec.

— Te rog să nu-mi vorbeşti ca un psihiatru acum. Mary alese un biscuit dietetic şi ronţăi forma fără niciun gust. Era vremea mesei, o nebunie, dacă şi-ar fi dat frâu liber, ar fi mâncat o pâine întreagă, unsă cu unt şi cu gem de zmeură, ca să uite de toate problemele fără număr, ca şi de cele cu număr, de exemplu, una, Elliott.

— Mami, ai întâlnit vreodată monştri? întrebă Gertie.

— Adeseori. „Ba şi mai mult, m-am măritat cu unul”, continuă ea în gând.

— Am un prieten care este monstru, zise Gertie, dar Elliott apucă păpuşa şi îi răsuci gâtul.

— Elliott! ţipă fetiţa. Îmi pare rău, am uitat…

— Elliott, te rog, îl puse Mary la punct. Nu fi sadic!

Gertie îşi smârcâi năsucul şi alintă păpuşa. Elliott îi aruncă o privire mai-mai să o omoare. Mary luă o felie de pâine, o unse din greu cu unt şi puse câteva linguriţe de gem. Câteva clipe mai târziu, cu asta în stomac, se simţi umflată şi urâtă, aşa că îşi mai făcu o tartină, ca să se consoleze.

— Mamă, interveni Michael, iar mănânci ca sparta.

— Taci din gură, zise Mary încet şi încercă să înfulece în continuare, dar Michael îi luă pâinea, Gertie îi luă gemul, iar Elliott ascunse untul.

Îi privi pe toţi:

— Mulţumesc.

— V-o prezentăm pe mama care a mâncat lumea întreagă! se hlizi Michael.

— Da, da, zise Mary şi se năpusti asupra vaselor murdare ca să

uite vraja gemului şi a untului. Să nu mă mai lăsaţi să mă îndop. Ascundeţi mâncarea cât mai bine.

Aşa au şi făcut Au luat mâncarea pe furiş şi i-au dat-o lui E.T.

*

Măruntaiele maşinăriei de vorbit erau pe afară, reconectate, câteva fire purtând urme de gem de zmeură. În loc să zică „mecanic”, „pacoste” şi alte cuvinte pământeşti, maşina turuia acum *dup-dup, skigle şi zlok,* cu aproximaţie, şi multe alte sunete pe care urechea umană nu le pricepea.

Băieţii stăteau lângă el. Le demonstră capacităţile maşinăriei, apăsând fericit butoanele.

— E.T., asta e limba ta?

— E.T. Sun acasă. Indică spre fereastra dulapului.

— Şi ei o să vină?

Dădu din cap în semn că da.

Dar aceasta era numai o parte din transmiţătorul său, era numai partea care concepea mesajul. Trebuia să îl pună în funcţiune afară, sub lumina stelelor, mergând constant, zi şi noapte, automat, fără ca să fie nevoit cineva să tot apese butoane. De aceea avea nevoie de o forţă motrice, ceva care să producă această repetiţie, mereu, tot mereu.

Îi scoase din dulap şi îi aduse lângă pick-up. Prin semne, mormăituri şi jumătăţi de frază reuşi să le facă cunoscută dorinţa sa.

Îl priviră ca nişte tonţi.

Le arătă pick-up-ul şi mimă punerea unui disc.

Continuară să-l privească total pierduţi.

Frustrat, extraterestrul se fâţâia de la un capăt la celălalt al camerei, apoi se întoarse pe călcâi, deschise gura şi încercă să cânte:

„E nuuumaaaaaaiiiiii
Rock’n’rollliiiiiiiiiii…”

Vocea sa, deşi melodioasă în anumite sfere ale universului, părea să producă numai râsete şi chicoteli din partea copiilor. Se uită urât la ei:

— E.T. fac un cântec.

Îl priviră deconcertaţi.

— Cântec, cântec, E.T. fac un cântec. Ridică un disc şi îl flutură

prin aer.

— Vrei să înregistrezi un cântec?

— Da, da.

— Cu ce?

— Cu… cu… Nu ştia cu ce. Nu putea decât să descrie ceva rotund, o formă circulară pe care o desenă în aer cu mâna.

— Vrei ceva rotund?

— Da, da.

— Şi vrei să înregistrezi un cântec pe chestia asta?

Michael înaintă, lămurindu-l:

— Ăsta nu-i un studio de înregistrări. Ne-ar lua o avere să scoatem un disc.

E.T. Se lovi cu degetul în cap:

— Zi „mecanic”.

— M-E-C… ia stai puţin, ce vrei să spui? Elliott, ce vrea să spună?

Elliott privi monstrul.

— Vrei să spui că eşti mecanic?

— Da, da, zi „mecanic”. Întoarse pick-up-ul cu faţa în jos şi scoase un mănunchi de sârme.

— Eh, zise Michael, s-a zis şi cu pick-up-ul nostru.

E.T. ţinu firele sus:

— Mai mult.

— Vrei mai multă sârmă?

Aprobă din cap.

— Vrea mai multă sârmă. Se priviră unii pe alţii, nu prea siguri cum să trateze pretenţiile oaspetelui lor, dar acesta se plimba nervos prin cameră, sigur în privinţa acestei soluţii.

Avea nevoie de atât de multe lucruri pentru discul său de rock’n’roll!

Vârtejul său mintal îi arăta instrumentul, în secvenţe şi cu fiecare nouă secvenţă o altă piesă era adăugată spre finalizarea aparatului. Avea nevoie de…

…o haină.

Se duse până la dulap, scoase o haină şi se îmbrăcă.

Îi venea destul de bine, pentru unul cu umeri de găină şi burtă ca o ghiulea. Nasturele stătea să plesnească. Totuşi…

Se învârti cu haina pe el, întrebându-se ce avea aceasta de-a face cu transmiţătorul său de alertă. „Nu, măi blegule, nu haina.

Umeraşul pentru haină!”

Rămase cu ochii pe umeraş, mintea îi lucra cu repeziciune. Umeraşul de lemn părea că străluceşte şi se leagănă, forma lui îl hipnotiza cu totul. O să-l înşurubeze pe pick-up şi apoi…

„… zi «braţ»!”

Apucă umeraşul şi arse cu degetul nişte găuri în cadru, câte una pentru fiecare conexiune de sârmă pe maşina vorbitoare.

— Hei, E.T., ai un deget ca un laser.

Îmbrăcat cu noua sa haină, se grăbi spre cutia colorată, înapoi în dulap. Degetul său laser topi lipiturile de pe contactele *keyboard*-ului şi astfel lipi sârmele pe care le avea.

— Mai mult… mai mult…

Băieţii îl priviră din uşa dulapului. Le făcu semn cu umeraşul:

— Mai mult… mai mult…

*

Îi aduseră mai multă sârmă, o cutie de metal în care fuseseră plăcinte, o oglindă şi un capac de roată de maşină.

Păstră sârmă şi refuză celelalte obiecte. Nu îi erau de folos pentru discul său de rock’n’roll. Trebuia să fie tare, plat şi rotund. Chiar nu puteau să înţeleagă?

Se întoarse spre muşcata sa.

— Nu sunt decât nişte copii pământeni, îl calmă floarea. Copii buni, dar mai înceţi la minte.

— Bine E.T., mai găsim şi alte chestii.

— Da, sunt o grămada de chestii pe-aici…

Îi privi plecând. Nu trebuia să-şi piardă răbdarea cu ei. Trebuia să fie un M-E-C-A-N-I-C, lipind toate sârmele la locul lor pe maşina de vorbit, întinzându-le până la cadrul umeraşului, în care arsese găurile. Prin aceste găuri trebuia să treacă nişte ace mici de metal, foarte elastice.

Văzuse asemenea ace pe undeva prin casă, dar unde?

Undele radioase ale fiinţei celei zvelte, mama copiilor, îi năvăliră în minte. Închise ochii şi se concentra pe imaginea ei.

Da, ea avea acele ace metalice în păr. Cum le spunea? Se avântă în memorie, căutând, găsind:

— Gertie…

Complicele său veni în goană. Întinse un deget spre ea.

— Zi „agrafe”.

— A-G-A-F…

— Răspuns greşit. Arătă spre capul său chel şi lucios.
— A, vrei nişte agrafe?
Îi făcu semn că da.
Gertie îl luă de mână.
Se furişară împreună în hol până în dormitorul lui Mary. Extraterestrul se uită pe fereastră. Femeia era din nou în grădină, opintindu-se cu cele mai uriaşe legume din tot statul. O atmosferă de totală uimire îi înconjura capul, căci tocmai se chinuia să mute un dovleac gigantic, atât de mare, încât părea că fusese hrănit cu linguriţa.
Florile din ghivecele de pe pervazul ferestrei, gătite cu boboci, deşi sezonul lor trecuse deja, se aplecară spre el.
— Bună, Stăpâne străvechi. Ce cauţi? În ce misiune minunată ai venit aici?
— Agrafe.
— Poftim, zise Gertie, deschizând o cutie de porţelan în formă de puişor.
Extraterestrul scoase agrafele şi îşi văzu reflecţia în oglinda de pe măsuţa de toaletă a lui Mary. Dacă pe lângă haină ar mai purta şi pantaloni, oare Mary ar putea să treacă peste şocul iniţial produs de vederea lui?
Ai fi trebuit să scurteze pantalonii şi să-şi pună pungi de hârtie în picioare. Dar atunci…
— Hai, E.T., zise Gertie, trăgându-l de mână. Îl scoase din dormitor, pe hol. O urmă înapoi în camera lui Elliott, în dulap.
— Ce-o să faci cu agrafele mamei?
Se lăsă pe perne şi prinse agrafele de rama umeraşului. Acum avea un şir de contacte metalice care atârnau în jos şi astfel puteau să zgârie suprafaţa discului său rock’n’roll. Conecta agrafele la stanele care veneau de la cutia vorbitoare.
— Arată tare caraghios chestia asta, se hlizi Gertie. Întotdeauna faci chestii din astea caraghioase?
— Da.
— De ce?
— E.T. sun acasă.
— Unde e casa ta?
Extraterestrul arătă spre cer. Gertie se uită pe ferestruică:
— Acolo mă iei cu tine când visăm? Acolo, departe?
— Departe.

— O să te audă cei de acasă?

„Copiii pământeni îţi pot pune un număr uluitor de mare de întrebări!”

— O să ridice receptorul şi o să zică: „Bună, E.T.”?

— Zi „pacoste”.

— P-A-C…

— Răspuns greşit!

— Ei, motivul pentru care nu zic aşa de bine e că mi-ai luat jocul şi l-ai făcut să zică numai *glipl dipl.*

— *Glipl dupl.*

— Oricum, nu zice „pacoste”.

Gertie îl lăsă în pace şi începu să se joace cu aragazul ei, pe care îl adusese cu ea în dulap. Cocea o prăjitură nouă, făcută din crema de faţă a lui Mami amestecată cu noroi. Bătrânul mecanic de computere lucra de unul singur, îngânând o amestecătură confuză de melodii din top pe care le auzise la radioul lui Elliott. Era atât de cufundat în munca lui, iar Gertie, la rândul ei, în treburile ei casnice, încât nu o auziră pe Mary urcând scările. Nu o auziră venind pe hol. Îşi dădură seama de-abia când femeia deschise uşa camerei lui Elliott.

Monstrul sări de un cot şi se alinie rapid cu celelalte jucării de pluş, păpuşile Muppets cu ochii bulbucaţi şi roboţeii spaţiali din uşa dulapului. Trupul îi înţepeni, mereu în alertă, iar ochii săi interplanetari, mult mai dezvoltaţi decât cele mai sofisticate instrumente optice de pe Pământ, deveniră morţi ca aceia ai lui Kermit Broscoiul. Sticloşi, priveau în spaţiu, iar corpul lui părea la fel de lipsit de viaţă ca şi cel al a robotului de lângă el.

Mary deschise uşa dulapului. Privirea ei trecu repede peste armata de jucării, se încrucişă cu privirea extraterestrului ca să treacă peste şi să rămână pironită pe muşcata înflorită în dulap.

— Gertie, tu ai adus floarea aici?

— Omului de pe Lună îi plac florile. Le face să crească.

Mary mângâie frunzele grase ale muşcatei şi scutură din cap de mirare:

— Toate cresc ca nişte apucate. Nu-mi dau seama ce se întâmplă!

— Mami, poftim o prăjiturică.

— Ei, ce bine arată, zise Mary, uitându-se în forma de prăjitură. Mult prea bine pentru ceva făcut din noroi, realiză ea. Aroma îi

era familiară…

— O, Doamne, Gertie, ai pus crema mea aici?

— E cremă de banane.

Mary se uită nevenindu-i să creadă când văzu ce se alesese din crema ei revitalizantă extraordinar de scumpă.

— Gertie, nu o să-mi pierd cumpătul, iubito. Ştiu că nu ai avut de unde să ştii, dar Mami dă douăzeci şi cinci de dolari pe un borcănel de cremă ca asta şi acum nu i-a mai rămas decât să şi-o pună pe faţă amestecată cu noroi, nisip şi pietricele.

— Îmi pare rău, Mami!

— Ştiu că îţi pare rău, iubito. Într-o zi o să mă prăpădesc de râs amintindu-mi faza asta, dar nu azi.

Iar îşi plimbă privirea peste extraterestrul înlemnit în rând cu păpuşile, dar nici nu clipi, atât de supărată era că i se prăpădise crema. Se întoarse cu spatele la el, iar extraterestrul răsuflă uşurat, dacă nu şi puţin cam melancolic. Cum putea ea oare să-l iubească dacă pentru ea el nu era decât un Kermit Broscoiul?

O privi cu inima grea cum părăseşte camera, apoi se desprinse din sforile unei păpuşi. Pentru Mary el nu era decât o jucărie azvârlită la un loc cu ceilalţi monştri de pluş.

„Extraterestru trist, zi «singurătate». Zi «respins».”

Se ghemui lângă transmiţător şi mai lipi nişte fire cu degetul-laser.

„Ce ironie! Femeia, frumoasa Mary, plângea după soţul ei dispărut, când în dulap, atât de aproape, se găsea una dintre cele mai luminate minţi ale cosmosului. Îşi privi burtica asemănătoare cu un dovleac, atârnând până la podea, şi pentru prima oară în toată lungă lui viaţă o văzu grotescă. Chiar dacă se oprea din mâncat Oreo, nu avea să dispară. Ăsta era el!

— De ce eşti trist, E.T.? îl întrebă Gertie. Îl privi direct în ochi şi văzu cascada transformată în deşert, străbătut în lung şi-n lat de crăpături adânci, cel mai singuratic loc pe care îl văzuse vreodată.

Extraterestrul clipi şi deşertul dispăru. Apoi ridică maşinăria vorbitoare şi îi atinse butoanele din nou.

…glipl dupl zwak-zwak snaf ol g mmmmmnnnnip…

Tonurile liniştitoare ale inteligenţei superioare îl reconfortară. Ăsta da limbaj! Puteai să vorbeşti direct din inimă. O să-i vorbească nopţii, la nesfârşit, imediat ce băieţii se vor întoarce

de la furat din magazinul de scule.

Când o să părăsească Pământul, măcar o să aibă satisfacţia că i-a instruit pe aceşti micuţi în spiritul unei inteligenţe superioare.

Asta dacă şi numai dacă va reuşi vreodată să părăsească Pământul!

Privind transmiţătorul pe care-l făcuse din agrafe şi un umeraş de haine, fu cuprins de îndoială. Dar conştiinţa sa cea mai adâncă îl asigură că se află pe calea cea bună. Nu putea decât să-i urmeze directivele şi să spere.

Dar dacă băieţii nu reuşiseră să fure o lamă circulară…

Se auziră bocănituri pe scări şi o clipă mai târziu, Michael şi Elliott îşi făcură apariţia în cameră. Îşi descheiară jachetele şi scoaseră la iveală lama cerută, precum şi un pumn de şuruburi şi alţi conectori.

— Poftim, E.T. E tot ce ai cerut?

— Zi „rock'n'roll"… Degetele lui E.T. se mişcară entuziasmate pe suprafaţa lamei. O puse pe pick-up şi o învârti cu degetul. Marginea dinţată se rotea, sclipind în lumina soarelui ce se revărsa prin ferestruica dulapului.

— Dar cum ai să faci un disc dintr-o lamă de tăiat?

— Zi „vopsea". Le explică cum suprafaţa avea să fie vopsită.

— Ce fel de vopsea?

Arătă spre cer.

— Albastră?

Confirmă.

— Mami a venit în dulap, îi informă Gertie. Şi nici măcar nu l-a observat pe E.T.

— Da? A mers chestia cu jucăriile? zise Elliott şi arătă şirul de păpuşi de pluş.

— Afară, afară, îi goni E.T. Până şi ei îl umileau în felul acesta. Pe el, marele cosmolog.

*

Mary se privi în oglindă peste măsuţa de toaletă şi căută în puiul de porţelan o agrafă.

Degetele i se mişcau în interiorul gol al figurinei.

— Unde…?

Dar ştia prea bine unde. Bineînţeles, Gertie le luase. Deja folosea produse de machiaj. Iar agrafele erau un obiect strict necesar.

— Gertie!

Fetiţa veni în fugă:

— Da, Mami?

— Dă-mi înapoi agrafele, te rog.

— Nu pot, le foloseşte monstrişorul.

— Zău? Şi ce face cu ele?

— O maşinărie.

O maşinărie! Mary contemplă această veste. Oare avea rost să descâlcească poveştile fetiţei ca să găsească agrafele? Era evident că nu. „Mai bine îmi las părul să-mi cadă pe faţă, o alură modernă: pe marginea prăpastiei.”

— Mulţumesc, Gertie, atât vroiam să aflu.

— O să-i spun monstrului că i-ai zis „Bună!”

— Sigur, transmite-i cele mai bune urări din partea mea.

*

Monstrul stătea pe jos în dulap, lucrând cu spor. Lama fusese vopsită şi uscată, iar acum mecanicul începu să ardă găurelele din suprafaţa proaspăt vopsită.

— Hei, zise Elliott, m-am prins. O să fie ca o cutie muzicală.

Michael trase şi el cu ochiul peste umărul lui Elliott la găurelele din disc.

— E o pianină mecanică, realiză Michael, urmărind degetul-laser al lui E.T. arzând găurelele din lamă. E.T. puse lama programată pe pick-up, o învârti cu degetul şi cobori braţul făcut din umeraş; şirul de agrafe zgâria lama ce se rotea, intrând şi ieşind din găurele.

— Hei, E.T., eşti beton…

Lama se rotea şi agrafele zgâriau placa, iar sârmuliţele lor activară *keyboard*-ul maşinăriei vorbitoare, care umplu camera de limbajul stelelor, repetat la nesfârşit.

…glipl dupl zwak-zwak snaf olg mmmmmnnnnip…

— E.T., ai reuşit! Ai înregistrat propriul tău disc!

Gertie intră pe uşă, purtând noua ei staţie prin care vorbea cu păpuşile din camera ei.

— Dolly, aici Gertie…

Braţul lung al lui E.T. se întinse spre fetiţă, luă staţia din mâna ei şi în mai puţin de două secunde îi scoase microfonul şi îl puse pe maşina vorbitoare.

— E.T., îmi strici toate jucăriile! ţipă fetiţa, zguduind casa.

Fraţii ei încercară, răbdători, să-i explice că trebui să fie generoasă cu alţii, folosind, pentru a se face mai bine înţeleşi, păpuşă ale cărei braţe erau îndoite în cele mai imposibile unghiuri.

— Bine, îşi trase Gertie năsucul, da’ să nu mai strice nimic altceva.

Botanistul o asigură că nu îi va mai strica nicio jucărie. Nu mai avea nevoie decât de cablul coaxial de la televizorul mamei ei. Şi de receptorul UHF, căruia i se apropia sfârşitul.

Se furişară cu toţii pe hol.

*

Mai târziu în acea seară, Mary intră în dormitorul ei, deschise televizorul din obişnuinţă, îşi aruncă papucii din picioare şi se aşeză în pat. Deschise obosită un ziar şi începu să citească. Până la urmă observă că televizorul nu se deschisese.

— Michael!

Casa era tăcută.

— Elliott…

Se gândi o clipă, intuiţia ei maternă indicându-i clar că cei doi băieţi sunt răspunzători de boroboaţa asta. Dar această intuiţie, la un nivel mai rafinat, produse imaginea lui Gertie.

— Gertie? întrebă uşor. A făcut Gertie ceva?

Închise ochii şi se încruntă nedumerită, căci avea în minte imaginea lui Gertie furişându-se în dormitorul ei împreună cu o păpuşă Muppet uriaşă.

— Cred că am muncit prea mult zilele astea, oftă Mary, şi se întinse pe pat cu ziarul pe faţă.

După un pui de somn, întrerupt de spaimă, se trezi înfometată. Venise timpul să mănânce o felie de pâine cu unt şi gem de căpşune? Venise din nou Ora Delăsării?

Se ridică din pat fără zgomot şi merse în hol în vârful picioarelor. Nu trebuie să o vadă copiii; nu vroia să le dea un exemplu negativ, o mamă care nu-şi poate controla apetitul şi care, chiar în acest moment, este cuprinsă de viziuni apetisante cu căpşune şi unt.

Auzindu-i din hol pe Michael şi Elliott în camera de joacă, se opri. Ce bine, nu aveau cum să o vadă mâncând ca un porc, dar şi mai important: nu o vor împiedica să facă aceasta.

— Fiii mei grijulii nu vor să ajung să mă înghesui de-a latul prin

uşa vieţii. Dar nu mă pot abţine! Mor de foame. Am poftă de gogoşi cu jeleu. Castroane de cremă de vanilie. Orez cu lapte şi scorţişoară. Ce să mai zic de îngheţată de banane? mormăi ea pofticioasă.

Coborî scările în vârful degetelor şi se opri în holul de la parter ca să vadă dacă drumul e liber.

Camera de zi era goală. Arcada sufrageriei era în întuneric.

Mary merse tiptil spre bucătărie. Dând colţul, zări o luminiţă, apoi o zări pe Gertie la masă, mâncând prăjiturele cu lapte. Nu-l văzu însă pe E.T., aşezat pe un taburet lângă frigider. Săracul cosmonaut se ghemuise acolo, neavând altă ascunzătoare, aşteptându-se la tot ce poate fi mai rău.

Dar Mary vorbea cu Gertie arătând spre cele două farfurii de pe masă.

— Pentru cine e farfuria aia? întrebă ea, mâncând din ochi prăjiturile de pe farfurie.

— Pentru cosmonaut, zise Gertie. Îi plac prăjiturile.

— Crezi că s-ar supăra dacă aş gusta şi eu una?

— O, nu, răspunse Gertie. El te iubeşte.

— Ce cosmonaut drăguţ, zise Mary şi puse mâna pe prăjituri.

„O, Doamne, zahăr!”

Delicioasa monstruozitate îi înnebuni papilele gustative: ştia că e pierdută. „Trebuie să mănânc nişte gem.”

Se vântură spre frigider deschizând uşa. Uşa, îl dărâmă pe E.T. De pe taburetul său în coşul cu gunoi. Căzu până la fund şi doar picioarele mai rămaseră afară, dar Mary tot nu-l vedea.

— … pastă de mere… marmeladă… hmm, cum ar fi plăcintele astea cu coacăze, aş putea să mănânc patru…

— Mami, iar ai probleme?

— Da, iubito… caramel… un ecler…

Deodată o cuprinseră din spate nişte braţe puternice.

— Mamă, controlează-te!

— Elliott… Michael… daţi-mi pace!

— Mamă, te rog. Michael o întoarse cu spatele la festinul din frigider. Ne-ai spus să nu te lăsăm să faci asta niciodată.

— Uitaţi ce v-am spus. Se întinse spre prăjiturelele din farfuria lui Gertie.

— Mamă, nu te lăsa, zise Elliott, aşezându-se în faţa coşului de gunoi, cu E.T. cu tot. Jucăm Monopoly cu tine.

Mary îl privi pe Elliott în ochi şi văzu că este nervos, ţopăind în faţa ei ca să o distragă de la frigider.

— Eşti un copil minunat, Elliott!

— Ne-ai spus să-ţi aducem aminte, zise el, că dacă vei mai mânca dulciuri, o să arăţi ca un cârnat îndopat în costumul de baie.

Cei doi băieţi o conduseră de lângă extraterestru, afară din bucătărie, în hol, Mary mergând fără tragere de inimă între cei doi fii ai săi.

— Sunteţi băieţi buni… cam severi, dar buni…

Au reuşit să o aducă pe scări.

— Nu privi înapoi, mamă! Ştii ce se întâmplă dacă priveşti înapoi.

— Departamentul de cucoane grase mă paşte, zise Mary spăşită şi continuă să urce spre etaj.

*

A doua zi ploua. Mary se duse la coşuleţul cu umbrele după umbrela ei. Nu era acolo şi nu o găsi nicăieri altundeva, pentru că era sus, în dulap, pe post de reflector parabolic.

— Hei, zise Elliott, e marfă…

Umbrela fusese acoperită cu folie de aluminiu. De mâner avea agăţată o cană de cafea, în care se găsea receptorul UHF, de la care pornea cablul coaxial spre microfonul din staţia lui Gertie; microfonul era conectat la maşinăria vorbitoare, şi *glipl dupl zwak-zwak-ul* era multiplicat pe frecvenţa microundelor. Bătrânul mecanic explică puştimii că are nevoie de ceva de sub capota maşinii lui Mary.

— Chestia aia? Vrei *scanner*-ul de trafic al mamei? Michael clătină din cap, iar Elliott fu de aceeaşi părere.

— Este singurul lucru care i-a mai rămas de la tata. E foarte ataşată de el.

Călătorul desenă nişte diagrame şi le arătă băieţilor cum trebuie montat *scanner*-ul în cana de cafea pentru ca microundele să fie transmise spre stele.

În acea seară, pe când Mary gonea spre casă, sistemul ei de avertizare nu îi arătă că este un radar pe şosea, aşa că primi o amendă de douăzeci şi cinci de dolari.

Dar transmiţătorul era aproape gata.

— Bine, bine, zise Michael, dar cu ce-o să meargă? Ce o să-l

facă să funcţioneze? Învârti demonstrativ lama pe pick-up. Dacă îl ducem pe deal, arătă el pe fereastră, nu o să avem electricitate.

Extraterestrul tocmai terminase cina. Arzând cuţitul, scoase lama, apoi o îndoi şi o montă pe umeraş, la fel făcu şi cu furculiţa: cuţitul şi furculiţa se mişcau printre dinţii discului, rotindu-l dinte cu dinte.

— Da, nu se lăsă mai prejos Michael, dar noi nu putem să stăm afară toată noaptea, trăgând de cuţit.

Extraterestrul continua să zâmbească. Acum înţelegea tot procesul, imaginile pe care le primise iniţial – o furculiţă dansând pe o farfurie. Era exact ceea ce făcuse el şi avea să funcţioneze, sus pe dealuri, fără mâini de om sau de extraterestru care să-l activeze.

*

— Atunci ăsta cine e?

— Noul meu personaj.

— Ce tip e?

— Magician, primul nivel. Uite-i datele.

— S-auzim.

— Înţelepciune: douăzeci; şarm: douăzeci; inteligenţă: optsprezece; putere: paisprezece.

— Numele?

— E.T.

E.T. Auzea cum se desfăşoară jocul „Dangeons & Dragons” care se ţinea în bucătărie, la parter, dar era prea ocupat să asculte cu totul altceva. Seară de seară îşi lipea urechea de uşa lui Gertie. Se ghemui şi lăsă bărbia în piept, ascultând în continuare istoria Pământului. Glasul lui Mary era blând:

— Şi Peter spuse: „Au fost învinse pieile-roşii? Wendy şi băieţii au fost capturaţi de piraţi? O voi salva! O voi salva! Tink sună din clopoţel un semnal de alarmă. O, nu, ăsta este medicamentul meu. Otrăvită? Cine ar fi putut s-o otrăvească? I-am promis lui Wendy că-mi voi lua medicamentul şi o voi face, dar mai întâi să-mi ascut pumnalul. Tink înghiţi cu demnitate licoarea exact când mâna lui Peter se întinse spre ea”.

— O, nu! se înfioră Gertie.

— O, nu! şopti şi călătorul doar pentru el.

— „Tink, mi-ai băut medicamentul! Era otrăvit şi l-ai băut ca să

mă salvezi! Tink, draga mea Tink, eşti pe moarte? Lumina ei devine tot mai slabă, încetul cu încetul, şi dacă dispare cu totul înseamnă că Tink a murit! Glasul ei este atât de încet, încât de-abia aud ce-mi spune…”

Bătrânul călător era descurajat. Era într-adevăr o întâmplare nefericită!

— „… îmi spune că s-ar putea să-şi revină dacă toţi copiii ar crede în zâne! Tu crezi în zâne? Zi-mi repede dacă tu crezi!”

— Cred, zise Gertie.

— Cred, zise bătrânul călător cu ochii în lacrimi.

În acest moment, Elliott apăru la etaj în căutarea unui leucoplast, pentru că îşi tăiase degetul pe răzătoarea de brânză. Vraciul plantelor se întoarse spre el, observă rana şi arătă spre ea cu degetul. Vârful degetului străluci roz. Elliott se dădu un pas îndărăt, speriat de asemenea apariţie, ştiind mai ales că E.T. poate să ardă găuri în oţel dacă dorea. Dar degetul lui E.T. continuă să strălucească cu o lumină roz, caldă, în timp ce îl puse pe rana lui Elliott. Opri sângerarea şi rana se vindecă instantaneu, ca şi cum nici nu ar fi existat.

Elliott se holbă la degetul său, plin de uimire. Începu să zică ceva, pentru a-i mulţumi lui E.T., dar venerabilul doctor îl rugă să tacă, lipindu-şi urechea de uşa lui Gertie.

— „Dacă tu crezi în zâne, bate din palme…”

Călătorul schiţă numai gestul.

Mai târziu, în toiul nopţii, aşteptă la ferestruica sa din dulap. Luna îi trezea un dor sfâşietor, iar Calea Lactee îşi şoptea lumina stelelor direct în inima lui. Radiaţiile, materiale şi subtile, străluceau toate doar pentru ochii săi atemporali; din mişcarea marilor roţi stelare auzea muzica ascunsă a stelelor şi a planetelor în plin zbor, conversaţiile pe întuneric, vocile solemne ale uriaşilor ajungând până la el de la distanţe imense.

Puse capul pe pervazul ferestrei, cu inima şi mintea cuprinse de tristeţe. Odată, demult, fusese şi el o părticică din Uriaşa Roată, îi fusese îngăduit să asiste la miracolele universului, văzuse naşterea unei stele. Acum stătea într-un dulap minuscul, cu o umbrelă furată şi o păpuşă Muppets de pluş.

Se răsuci spre creatură, dar păpuşa privea în noapte cu ochi goi, sticloşi, pierdută în propriile ei gânduri.

O singurătate cosmică îi îngreuna trupul. Fiecare por ardea de

dorinţa de a revedea lumina stelelor de sus, de la acelaşi nivel cu ele, unde frumuseţea lui Orion îţi tăia răsuflarea cu nemaipomenitele lui culori difuzate în nebuloasă. Şi în Pleiade, unde haloul albastru al unei stele noi îţi străluceşte direct în inimă. Şi Nebuloasa Vălului, mereu rotindu-se spre marginea universului, şopteşte secretul ei maiestuos celor care se pierd cu ea în neant.

Sfâşiat de aceste amintiri şi de multe altele, se depărtă de la fereastră şi deschise încet uşa de la dulap.

Păşi tiptil pe lângă silueta adormită a lui Elliott şi ieşi pe hol. Se mişcă fără niciun zgomot, ca un dovleac turtit, un pepene ieşit la plimbare, o figură ciudată într-o ţară străină. Ochii săi erau ochii Pământului acum – absorbise ideile lor de frumuseţe şi formă, iar acum se vedea grotesc şi caraghios, strigător la cer pentru ochi şi minte, un cretin de o urâţenie imposibilă.

Trase cu ochiul în camera lui Gertie, privind-o pe fetiţă cum doarme. Ea îl credea frumos, dar pentru ea până şi Kermit Broscoiul era un fel de Don Juan.

Merse mai departe pe hol şi aruncă o privire şi în dormitorul lui Mary.

Femeia dormea, iar el o privi multă vreme. Era ca o zeiţă, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Părul ei radios, împrăştiat pe pernă, era însăşi lumina Lunii; trăsăturile ei fine, atât de subtile în frumuseţea lor, erau tot ce putea fi mai minunat în natură – ochii ei închişi erau ca nişte fluturi adormiţi pe narcise înflorite în miez de noapte, buzele ei erau ca petalele de căldăruşă.

„Mary”, şopti inima lui bătrână.

Apoi, pe picioarele lui de raţă, merse pâş-pâş până la pat şi privi mai de aproape.

Era cea mai frumoasă fiinţă din tot universul, iar el ce îi dăruise?

Nimic.

Îi furase *scanner*-ul de trafic.

O privi duios cum se întoarce în somn, visând cine ştie ce visuri, din care niciunul un era despre un botanist bătrân cu burtică, venit hăt, din spaţiul cosmic.

Puse un M&M pe perna ei şi ieşi din nou în hol.

În capătul coridorului aştepta Harvey.

Harvey se holba la extraterestru cu limba scoasă.

E.T. îl mângâie pe cap. Un curent de bipuri traversă coloana câinelui şi coada lui Harvey se strânse colac. Se uită spre ea, apoi se uită la E.T.

— Poţi să-mi îndrepţi coada, te rog?

Extraterestrul îi dădu un bobârnac pe nas şi coada îi reveni la normal.

Merseră împreună prin casă, în obişnuita lor plimbare pe care o făceau în fiecare noapte după ce toată lumea adormea, Harvey mergând pe urmele oaspetelui lor în jos pe scări, spre încăperile de la parter. E.T. se opri în alcovul unde se afla telefonul şi ridică receptorul. Ascultă tonul, apoi puse receptorul la urechea lui Harvey. Câinele ascultă cu mare atenţie. Îl văzuse pe Elliott învârtind cu degetul discul chestiei ăsteia, apoi vorbind în receptor, apoi, câteva minute mai târziu văzuse cum, miraculos, apare pizza.

Harvey puse nasul pe disc şi împinse o dată, sperând că va apărea o friptură în sânge. E.T. adăugă mai multe rotiri ale discului şi, în final, le răspunse o voce adormită.

— … alo?… alo?

— O friptură în sânge şi o garnitură de Milk-Bone.

E.T. puse receptorul în furcă şi porniră mai departe, în camera de zi.

O fotografie color a lui Mary stătea pe televizor. E.T. o ridică şi sărută chipul nemişcat.

Apoi îi arătă portretul şi lui Harvey.

Câinele se zgâi la poză fără să nutrească vreun sentiment. Sticla se murdărise şi, din moment ce el plătea pentru toate lucrurile fleşcăite de prin casă, va fi pedepsit şi pentru asta. Ridică o labă şi-l îndemnă pe E.T. să pună la loc fotografia. Dar E.T. o puse sub braţ şi plecă mai departe.

„O să creadă că am mâncat-o eu”, gândi Harvey.

Îi părea rău că mâncase covoraşul din baie, mătura, una dintre pălăriile lui Mary şi o pereche de mănuşi foarte gustoase. Pentru că astfel ajungeau oamenii să tragă tot felul de concluzii greşite.

E.T. exploră apoi camera de zi. Pe o masă se găsea o vază cu flori. Le mângâie şi le murmură ceva pe limba lui.

Harvey mişcă nasul plin de speranţă. Într-unul din visurile lui de câine, găsise un tufiş cu hamburgheri şi de atunci îl tot căuta

prin cartier.

E.T. îi aduse un trandafir, în care Harvey îşi îngropă imediat nasul, dar nu era o floare din tufişul lui de hamburgheri, era doar una obişnuită.

E.T. lipi floarea de fotografia lui Mary, împletindu-i tulpina în rama filigranată, ca Mary şi trandafirul să fie uniţi – cele mai frumoase lucruri de pe Pământ.

Apoi se duse în bucătărie.

Harvey începu să dea din coadă şi-şi trecu limba peste nas, căci această încăpere era centrul tuturor visurilor sale.

E.T. arătă:

— Fri-ji-der.

Harvey fu încântat de idee, scâncind de bucurie. De ani de zile tot încerca să deschidă cutia asta mare, dar evoluţia îl lipsise de un deget mare, opozabil.

E.T. Deschise frigiderul, scoase laptele şi un tort de ciocolată. Harvey miorlăi patetic, salivând, dând din coadă, pe când E.T. îi întinse o costiţă de purcel, rămasă de la cină.

Harvey se năpusti pe mâncare, mârâind de plăcere. Se opri o clipă ca să-l privească pe E.T.

— Sunt câinele tău pe veci! îi jură Harvey, plin de recunoştinţă.

„Dacă apare vreo problemă, el o să-mi dea de ştire.”

9

Pe înserate, pe lângă obişnuita maşină a pizzeriei mai trecea pe stradă o dubiţă, dar fără cutii mirosind a brânză şi a ketchup. Era burduşită cu instrumente de urmărire audio, suficient de sensibile pentru a impresiona şi un musafir intergalactic. Iar operatorul care stătea la panoul iluminat avea un inel de chei la brâu. Spre el pluteau vocile cartierului, deja familiare nouă.

— Mami, ca să facem prăjiturele, o cană de lapte e la fel cu o cană de făină?

Şi:

— Dispari din viaţa mea!

Şi:

— Astă-seară stau cu puştoaica, Jack, trebuie să fac pe dădaca, aşa că, dacă vrei să treci pe aici…

Dubiţa trecea încet prin cartier, cercetând fiecare voce, fiecare conversaţie care se petrecea în acest mozaic al nopţii de cartier.

— „Peter spune: «Au fost învinse pieile-roşii? Wendy şi băieţii capturaţi…?»”

Şi:

— Transmiţătorul lui e gata, Michael. Putem să-l ducem afară şi să-l montăm…

Bărbatul cu cheile făcu semn cu mâna şi dubiţa se opri.

— Ştii, Elliott, nu prea arată bine în ultima vreme.

— Nu începe cu asta, Michael. Ne e bine!

— Ce e cu acest „ne”? în ultimul timp vorbeşti numai la plural.

— E telepatie. Sunt… atât de aproape de el, mă simt de parcă aş fi el…

Pentru un curios obişnuit, această conversaţie ar fi fost luată drept frânturi izvorâte din imaginaţia, din lumea fantastică în care-şi găsise refugiul un copil; dar pentru acest ascultător ea era la fel de plină de înţelesuri ca un semnal venit de pe Marte. Harta străzii fu scoasă la iveală şi casa lui Mary fu însemnată cu un cerc roşu. Dubiţa ieşi din stradă, căci maşina pizzeriei tocmai dăduse

colţul şi intrase pe stradă…

*

Elliott îi explică lui E.T. ce este Halloween-ul cât putu el de bine, subliniind faptul că această sărbătoare era singura lui ocazie să se plimbe prin cartier în văzul tuturor.

— … pentru că toată lumea o să arate ciudat. Vezi? Hei, îmi pare rău, E.T. N-am vrut să spun că tu eşti ciudat, doar… diferit.

— Zi diferit, spuse E.T., în timp ce Elliott îi puse un cearşaf în cap şi papuci uriaşi, pufoşi în picioare. Costumul fu completat cu o pălărie de cow-boy.

— Arată bine, zise Elliott. Putem să mergem oriunde aşa.

Costumul lui Elliott îl transforma pe băieţel într-un cocoşat, ca să se potrivească cu E.T. şi să-l facă pe spiriduş să pară mai puţin ciudat Michael, care era la parter cu Mary, avea ceva probleme cu costumul său.

— Nu, se răsti Mary, şi ăsta e răspunsul meu final. Nu o să te duci îmbrăcat în terorist.

— Dar toţi băieţii se duc aşa.

— Nu o să poţi face nici doi paşi îmbrăcat aşa prin cartier.

— Te rog.

— Nu. Unde-i Gertie?

— E sus, cu Elliott, se găteşte.

Dar Gertie nu era cu Elliott. Gertie tocmai ieşea pe fereastră.

Elliott se întoarse spre E.T.

— Mama n-o să-şi dea seama dacă-ţi ţii gura. Bine? Tu eşti Gertie, ai înţeles?

— Gertie, zise monstrul şi lipăi în cearşaful lui, coborând scările cu Elliott.

Mary îi aştepta jos. Într-un act de nebunie sărbătorească de Halloween, se costumase şi ea, purtând o rochie cu un imprimeu ce imita blana de leopard şi cu o mască; avea şi o baghetă magică de zână, cu steluţă în vârf, cu care să admonesteze neastâmpăraţii ieşiţi la colindat pentru covrigi şi bomboane.

— Ooo, mamă, arăţi minunat.

— Mulţumesc de compliment, Elliott.

Dar nu o admira numai Elliott. Monstrul, deghizat ca Gertie şi ascuns sub cearşaf, se holba la Mary minunat, pentru că arăta ca o fiinţă venită din stele, ireală, mai frumoasă ca niciodată.

— Gertie, i se adresă ea apropiindu-se, ai un costum minunat.

Cum de ţi-ai făcut burta asta?

Îl lovi peste burtică, iar călătorul oftă pe tăcute, doar pentru el.

— I-am pus perne, zise Elliott, nervos.

— E de efect, zise Mary. Dar hai să-i punem pălăria pe o ureche, mai şmechereşte.

Mâinile ei se coborâră duioase spre capul de ţestoasă al extraterestrului. Sub cearşaf, monstrul roşi când îl atinse. Şuvoaie de energie veneau dinspre ea, de-a lungul gâtului său de struţ. Inima începu să lumineze, aşa că o acoperi imediat cu mâna.

— Uite-aşa, zise Mary, aşa e mai bine. Se dădu un pas înapoi şi îi vorbi lui Elliott.

— Să ai grijă de ea, să nu mâncaţi dulciuri neambalate, să nu vorbiţi cu străinii…

Michael apăru şi el, cu un costum modificat de terorist.

— … şi să nu mâncaţi mere, pentru că ar putea să aibă lame de ras ascunse în ele, şi să nu beţi punci, că ar putea să aibă LSD.

Mary se aplecă şi-i sărută pe cei doi băieţi, apoi sărută şi spiriduşul; genunchii lui de raţă mai că se muiară de tot, iar circuitele subcutanate păliră; lumini mai frumoase decât cele ale lui Orion se aprinseră în mintea lui.

— Bine, zise Mary, distracţie plăcută…

Elliott fu nevoit să-l tragă pe spiriduş după el, căci extraterestrul rămăsese transfigurat în faţa lui Mary, ca şi cum ar fi privit naşterea unei stele. Se împiedică spre uşă în papucii lui moi, dar reuşi să arunce o privire înapoi.

— Pe curând, iubire.

„Pe curând, iubire”, zise şi el în sinea lui, cu capul plin de ecourile dragostei.

Îl traseră pe aleea din faţa casei înspre garaj. Gertie îi aştepta acolo în cearşaful ei, cu transmiţătorul de alertă, cu umbrela strânsă şi cu celelalte piese puse într-o cutie. Îl privi şi se întrebă în treacăt dacă vrea să-l folosească într-adevăr. Nu ar fi mai fericit în dulap, lângă Mary pentru restul zilelor sale?

— Hai, E.T., sari!

Îl ridicară în coşul bicicletei, prinseră comunicatorul în portbagajul de pe roata din spate şi ieşiră în stradă.

Mergea în coş, cu picioarele îndoite sub el, şi se zgâia la

parada de copii pământeni care treceau pe stradă: prinţese, pisici, clovni, câini, piraţi, diavoli, gorile, vampiri şi Frankensteini. Pământul era un loc de-a dreptul minunat!

— Ţine-te bine, E.T.!

Elliott simţi greutatea fiinţei din coş: o creatură mică, dar semnificativă, pierdută de stele. În seara asta avea de îndeplinit o misiune şi asta îi dădea lui Elliott o senzaţie pe care nu o mai avusese niciodată. Ţinând ghidonul bicicletei, pedalând zdravăn şi purtându-l pe E.T. prin lumea lui, realiză că nu e un prost cum crezuse şi cum crezuseră şi cei din jurul său. Se descotorosea de crusta asta care-l inhiba, lăsând-o în urmă, mâncată de întuneric; ştia că fusese făcut pentru misiunea asta, în ciuda faptului că era miop, superficial şi depresiv. O dată cu învârtirea roţilor, se simţea fericit şi liber, atins de o mână din cosmos. Îl privi pe Michael, iar Michael îi zâmbi, cu aparat dentar cu tot. O privi şi pe Gertie, iar Gertie flutură mâna spre el, chicotind de cât de haios era E.T., îndesat în coş, cu papuceii pufoşi ieşind de sub cearşaf.

„O să-l trimitem acasă la el”, se gândea Elliott, privind spre Calea Lactee. Aceasta strălucea prin firele de telefon şi poluarea oraşului, cântând, parcă. Ce era încă şi mai ciudat, părea că lumini ţâşnesc din ea pretutindeni şi pânze de lumină ajungeau până la el şi îl străpungeau, apoi dansau mai departe şi tot mai departe.

*

— Ăsta e cel mai incredibil costum pe care l-am văzut vreodată, zise bărbatul din hol. Nevasta lui era lângă el, cu ochii larg deschişi de uimire, cu copiii în jur, uluiţi din cale-afară.

E.T. înlăturase cearşaful. Cu pălăria de cow-boy şi papucii pufoşi, cu ochii lui incredibili, cu burtica până la pământ şi cu picioruşele ca de raţă, ridicase noi ştachete în materie de costume de Halloween. La fiecare casă la care poposiseră stârniseră aceeaşi reacţie, iar E.T. devenise centrul atenţiei. Se bucura din plin. Stătuse închis în dulap săptămâni întregi! Acum întindea coşuleţul său de Halloween şi primea o grămadă de dulciuri.

— … pur şi simplu extraordinar, îngăimă bărbatul, conducându-i spre uşă, cu ochii lipiţi de mâinile lui E.T., lungi, ca nişte liane târâte pe covor.

E.T. păşi pe trotuar cu coşuleţul plin. Ce mai comoară de

alimente nutritive: napolitane şi dropsuri, suficiente pentru câteva zile de zbor cosmic. Avea grămezi de M&M şi o ciocolată nemaipomenit de hrănitoare numită Milky Way („Calea Lactee”), aparent tocmai bună pentru voiaje mai lungi.

— E.T., eşti un mare succes, îl admiră Elliott, mergând pe lângă bicicletă. Extraterestrul tropăia în pas cu el şi Elliott se simţi foarte fericit. Elliott înţelegea ce înseamnă să fii un ciudat şi toată lumea să râdă de tine; aşa fusese întotdeauna, ca şi cum nasul lui arăta ca o cireaşă turtită. Dar nu se mai simţea aşa. Se simţea maturizat, mai înţelept, conectat cu lumi îndepărtate; avea gânduri măreţe care veneau şi dispăreau ca nişte comete, purtând după ele foc şi minunăţii. Cât despre posesorul cireşei turtite, acesta observase că unii copii priveau prin geamurile altor oameni. Îl trase de mânecă pe Michael, atrăgându-i atenţia asupra dorinţelor sale.

Trecură peste o peluză şi priviră şi ei pe fereastră. Un bărbat se plimba prin casă în tricou, cu o cutie de bere în mână şi un trabuc în dinţi. Extraterestrul zâmbi în sinea lui, cu bărbia pe pervazul ferestrei. Dacă ar fi putut să iasă în oraş cu prietenii lui în fiecare seară şi să se uite pe ferestrele oamenilor, viaţa pe Pământ ar fi meritat, într-adevăr, să fie trăită.

— E.T., vino cu mine, şopti Gertie. Hai, vino…

Îl conduse în tăcere după colţul casei, la uşa din faţă. Apăsară butonul soneriei şi o rupseră la fugă.

Papucii lui pufoşi lipăiau prin iarbă, iar până la urmă unul din ei îi scăpă, şi pe deasupra mai pierdu şi pălăria de cow-boy. Strigă de fericire. Trăia cu adevărat – era un om obişnuit.

— Mai repede, mai repede, îl îndemna Gertie; se ascunseră după nişte tufişuri, gâfâind, iar din degetele lui E.T. ieşea abur. Călătorul era aşa de entuziasmat, încât degetele îi funcţionau de capul lor, făcând semne care reprezentau cele mai ascunse secrete ale evoluţiei în univers. Tot tufişul se legănă, apoi înflori brusc. Dar botanistul plecase deja spre următoarea casă, pentru a inspecta geamurile.

În felul acesta se mutară din cartier în cartier. Cu toată nebunia, mâncaseră o grămadă de dulciuri aşa că extraterestrul îşi exprimă dorinţa de a mai lua nişte bomboane.

— Bine, zise Elliott. Hai să încercăm la casa de acolo. Elliott îi conduse spre uşa de la intrare, sigur că grozăvia de lângă el va fi

luată drept un puşti în costum de cauciuc. E.T. nu se mai simţea urât şi ciudat. Începuse să se gândească la forma lui străină ca la o costumaţie pe care o îmbrăcase special pentru seara aceasta, dar înăuntrul căreia se ascundea un om, mâncând bomboane, sunând pe la uşi şi ţipând: „Ne daţi sau nu ne daţi”, strâmbând din nas.

Dar când uşa se deschise dinaintea lor, ochii lui reflectară spaima din sufletul său, pentru prima oară în acea seară, pentru că în spatele uşii era un tip răutăcios, cu părul morcoviu, pe care-l recunoscu imediat ca fiind Lance, cel pe care îl suspectase dintotdeauna.

La rândul său, Lance îl suspecta pe E.T.

— Cine-i ăsta? întrebă el, fără să pice în cursă şi să creadă că făptura din fata lui este îmbrăcată în cauciuc.

— E… e vărul meu, se bâlbâi Elliott, gata să-şi tragă una că nu recunoscuse casa lui Lance, unde se găseau acum blocaţi, căci Lance tot înainta spre ei.

— E extrem de ciudat, zise Lance, păşind şi mai aproape, atras de o forţă pe care nu o putea înţelege, dar care era pe aceeaşi fază cu musafirul interplanetar.

„Băiatul ăsta, gândi cosmologul, este un tocilar.”

Se dădu înapoi, Elliott urmându-i exemplul. Lance persistă, avansând în timp ce ei se depărtau, sărind pe bicicleta lui când ei săriră pe a lor.

— Zi „repede”, spuse E.T., iar Elliott dădu din pedale cât de repede putea, supărat pe el însuşi că fusese atât de sigur, atât de îngâmfat, arătându-l pe E.T. întregii lumi. Dar cum oare să ţii un secret ca E.T.? Vrei să-l arăţi întregii lumi, vrei să-i vezi pe toţi rămaşi mască.

Dar nu ar trebui să-l arăţi unui tocilar ca Lance, căci tocilarii nu pot fi păcăliţi. Un tocilar recunoaşte întotdeauna un extraterestru atunci când vede unul!

E.T. încerca să rămână în coşul bicicletei, cu capul plecat, dar picioarele îi ieşeau din coş. Ce va face Lance? Se va duce la autorităţi? O să ajung împăiat, după toate acestea?

Elliott privi peste umăr, în întunericul din spatele lor. Nu era nici urmă de Lance, care probabil că nu putea să pedaleze la fel de repede.

— L-am pierdut.

Dar nu-l pierduseră. Lance gonea în noapte pe scurtături ştiute numai de tocilari, mereu în preajma lor. Cum ştia el când să întoarcă sau cât de mult să se aplece ca să nu cadă? Ceva îl trăgea după ei în mod telepatic. Era pe frecvenţa lui E.T.; pedala ca un maniac, mai repede decât şi-ar fi închipuit vreodată. Cu părul morcoviu lipit de cap, cu urechile iţite caraghios din cap, gonea ca un nebun în lumina lunii, stradă după stradă, pe urmele lui Elliott.

Becul de la bicicletă era stins şi numai ochii de pisică jucau în noapte, însă nu avea cine să îi vadă. Lance era înfierbântat şi îi era răcoare în acelaşi timp, totul avea sens pentru el pentru întâia oară. În viaţa lui scurtă şi plicticoasă, nimic nu-i ieşise vreodată cum trebuie, trăia de pe-o zi pe alta jucându-se singur pe computer. Dar astă-seară… astă-seară, bicicleta lui părea că fierbe din cauza vitezei şi el lua curbele ca un ciclist profesionist. Dinţii îi clănţăneau de emoţie. Vântul îi trecea prin părul scurt. Noaptea era atât de generoasă cu el!

Lovi o piatră mai mare şi săltă brusc de pe şosea, apoi ateriză din nou cu un scrâşnet şi îl văzu pe Elliott înainte, ochiul de pisică din spatele bicicletei lui Elliott prinzând lumina unui felinar de pe stradă, aproape de marginea oraşului.

„Se îndreaptă spre dealuri”, gândi Lance şi zâmbi pentru sine căci bicicleta lui zbura pe sub lămpile străzii, tăcută şi rapidă, comandată de un ciclist care nu putea să piardă urma, chiar dacă ar fi încercat; se apropia, iar fruntea îi zbârnâia de emoţie.

Se aplecă pe ghidon, picioarele impulsionând pedalele. Gânduri adânci despre spaţiul cosmic licăreau în mintea lui şi simţea că aproape zboară spre cer. Zâmbi din nou; copiii râdeau de el pentru că nu mânca decât brânză elveţiană. Şi ce dacă? Ce mai conta asta acum, acum când plutea cu o putere incredibilă?

Lăsă în urmă ultima lampă şi apucă drumul spre dealuri.

Elliott privi înapoi, dar nu putu să-şi vadă duşmanul. Părăsi şoseaua şi o luă pe drumul forestier în sus.

Extraterestrul sălta în coş, cu burta lipită de sârmă, ţinându-se bine de margini. Acum că era atât de aproape de locul unde aterizaseră, mintea lui căuta soluţii cu febrilitate. Trebuia să monteze transmiţătorul şi să înceapă semnalizarea. Spaţiul e vast şi timpul e nesfârşit; nu mai avea niciun moment de pierdut. Dar cât de greu înainta acum Elliott, parcă de-abia se mişcau…

— Elliott…

— Da?

— Zi: „ţine-te bine”. Călătorul execută o mişcare cu degetele şi desenă în aer o formulă de gravitaţie joasă: bicicleta se ridică imediat de pe pământ şi începu să zboare.

Trecu razant peste tufişuri, apoi peste vârfurile copacilor şi zbură mai departe, deasupra pădurii.

„Mai bine, aşa e mult mai bine”, se gândi bătrânul botanist şi se aşeză mai comod în coş.

Elliott îngheţase cu mâinile pe ghidon, cu gura căscată şi cu părul măciucă în vârful capului. Roţile bicicletei se învârteau încet în adierea vântului, iar mintea i se învârtea mult mai repede, cu ochii pironiţi pe pădurea de jos. Putea să vadă drumul forestier şi cărările printre copaci. Deasupra lui, în spate, era luna, strecurându-se printre nori argintii.

Dedesubt, tocmai se trezea o bufniţă, întinzându-şi aripile, somnoroasă. Clămpăni din cioc, cu gândul la şoricei sau poate la un liliac, cu care să se desfete. Se ridică în văzduh şi bătu din aripi fără nicio grijă. Deodată, ochii ei rotunzi ieşiră din orbite şi intră într-un picaj vertiginos.

„Ce naiba!…”

Elliott, călare pe bicicleta lui, cu un spiriduş de pe altă planetă în coş, navigară pe lângă bufniţa speriată, care strânse aripile de tot şi se lansă spre pământ, unde se ghemui mută de uimire. În acel moment, Lance apăru în viteză, îndreptându-se direct spre ea, iar bufniţa se răsuci în loc, la un pas de fi călcată de bicicleta în plină viteză.

„Ce-a ajuns pădurea asta? Era un loc aşa de civilizat!” se întreba pasărea, dar Lance nu avea timp să-i răspundă; ţâşnea ca o săgeată înainte, bicicleta hurducându-se peste rădăcini. Capul îi forfotea de semnale electronice, cu un vag ecou, şi parcă ştia încotro să meargă, apropiindu-se tot mai mult de ţintă. Pădurea îl primea în întunericul ei, cărările ei deschizându-se blând, iar băiatul trecu prin locuri unde pădurari cu experienţă s-ar fi putut rătăci. Dar unde era Elliott?

Razele lunii cădeau în mănunchiuri prin acoperişul de frunze, peste care plutea Elliott, ascuns de Lance şi de lume, observat doar de liliecii speriaţi care săgetau ici şi colo pe lângă bicicleta care le călca teritoriul. Picioarele lui Elliott pedalau încet de tot,

nervoase, lanţul zăngănind în spaţiu, întotdeauna simţise că bicicleta asta putea să zboare, mai ales atunci când traversa în goană creasta unui deal, dar ultimul suflu magic îi fusese dat în seara aceasta. E.T. era acea vrajă, iar magia lui era o ştiinţă a spaţiului atât de avansată, încât numai civilizaţiile străvechi o ştiau. O foloseau navele lor şi, mai mult ca sigur, putea să transporte o bicicletă cale de vreo doi kilometri – la terenul de aterizare.

Naufragiatul privi din coşul lui de sârmă cum cobora bicicleta în poieniţă. Controla coborârea astfel încât bicicleta ateriză uşor în iarbă, căzând pe o parte, dar în ultimul moment degetul extraterestrului se prinse în spiţe.

— Uf…

Bicicleta alunecă pe o parte, oprindu-se deasupra lui E.T. Ieşi din coş, prea excitat ca să simtă durerea din deget. Elliott se ridică şi el şi începu să descarce transmiţătorul.

Călătorul cercetă poieniţa să vadă dacă cei care îl urmăriseră în prima lui seară pe Pământ erau prin preajmă. Radarul său sensibil cerceta pădurea; dădu peste Lance şi trecu mai departe. De ce? Pentru că emanaţia tocilarului nu era chiar aşa de diferită de a lui E.T. – cea a unui marginalizat, a unui singuratic, a unui neadaptat – aşa că E.T. trecu mai departe, fără să simtă vreo ameninţare.

Se întoarse iar spre Elliott şi îi semnală că trebuie să înceapă să monteze transmiţătorul.

*

Lama circulară se învârtea ca o farfurie vrăjită, pe lângă care dansau furculiţa şi cuţitul, trecând mereu la alţi dinţi de metal. Ce făcea farfuria să se rotească? O armătură cu un arc ataşat la un capăt fusese legată cu sfoară de un copac subţire.

Când vântul legăna copacul, sfoara se întindea, ridicând sistemul furculiţă-cuţit; dinţii zumzăiau, rotind lama de metal pe care zgâriau agrafele, activând programul de transmitere a mesajului. Ce făcea să funcţioneze maşinăria de vorbit? Sute de sârme pe care botanistul le dusese în copaci; aceste sârme erau în venele frunzelor, în ramuri, în rădăcini, transformând energia vieţii în electricitate. Cum erau posibile toate acestea? Numai botanistul ştia. Dar Elliott simţea viaţa pădurii cum curge prin sârme, convergând, alimentând transmiţătorul.

Umbrela întoarsă pe dos, acoperită cu folie de aluminiu, strălucea în lumina lunii. Dar se reflectau mai multe în staniolul ăsta. Semnalul calat de receptorul UHF era transmis de forma parabolică direct în spaţiul cosmic.

…Glipl dupl zwak-zwak snaf olg mmnnnin…

…cu aproximaţie. Adevăratul sunet care ieşea din aparat era mult mai elegant, dar alfabetul nostru nu poate să traducă subtilitatea acelor sunete pe care E.T. le smulsese din jucăria lui Gertie.

Elliott se scălda în şuvoiul semnalului, rugându-se pentru reuşita sa, dar părea un far atât de mic, atât de slab, căutând cu înfrigurare în imensitatea de deasupra.

Extraterestrul, simţindu-i îndoiala, îl atinse pe umăr:

— Am găsit o fereastră.

— Serios?

— Însăşi frecvenţa noastră este acea fereastră. O să ajungă la Ei.

Statură cu transmiţătorul o vreme, în tăcere. Stelele păreau că ascultă şi ele… bineînţeles, tocilarul din tufişuri asculta şi el.

*

Între timp, Mary încerca să reziste voiniceşte în faţa trupelor de spiriduşi care îi asaltau casa.

— Da, da, intraţi. Vai, dar ce mă speriaţi…

Îi cântară, îi dansară. Bomboane lipicioase le săreau din gură din când în când, în mijlocul unei melodii, şi erau călcate, intrând în covor; gesticulaţii în ritmul muzicii cauzau lipirea acadelelor ude de tapet, care luau hârtia cu ele o dată ce erau smulse. Harvey muşcă unul dintre spiriduşi. În timp ce fiorosul Cerber era implicat în molestarea unui copilaş perfect inocent, o fereastră fu deschisă la etaj în dormitorul lui Mary şi un agent guvernamental intră, purtând cu el un instrument electronic a cărui licărire şi ac îl ghidară pe hol.

Instrumentul începu să se agite când intră în camera lui Elliott şi o luă razna când fu dus în dulapul lui E.T. După câteva treceri, agentul fu satisfăcut, aşa că o luă înapoi pe coridor şi din nou afară pe geamul din dormitorul lui Mary, ieşind nevăzut, în timp ce la parter lui Harvey i se legau fălcile, iar copilul cuprins de o criză de urlat fu mituit cu ciocolățele.

*

…Glipl dupl zwak-zwak…

Elliott şi E.T. stăteau aşezaţi lângă transmiţător, ascultând, privind cerul nopţii, pe când Lance îi urmărea din umbră. Cerul era mut şi nu părea să aibă de gând să răspundă.

După mai multe ore, Elliott căzu frânt. Lance trebuia să fie acasă până la ora nouă, aşa că navigatorul rămase singur lângă instrument.

Urmărea semnalul care se deschidea ca un evantai în întuneric.

Nu se simţea chiar bine. Mâncase prea multe dulciuri?

O luă spre pădure să viziteze plantele. Paşii lui păreau ceva mai grei decât de obicei. Poate că i se trăgea de la săpunitul ferestrelor şi de la goana nebună din uşă în uşă. Nu era obişnuit cu aşa ceva.

Se plimba până când ajunse la un pârâiaş şi se aşeză pe mal. Şipotul apei era încântător; îşi vârî capul în apa cristalină. Rămase aşa ore în şir, ascultând, ascultând sunetul sângelui Pământului alergând prin artere. În final adormi cu capul sub apă.

— Cred că are cam un metru douăzeci, sau pe-aici, îi explică Mary poliţistului. Un băieţel costumat în cocoşat.

Începu să plângă.

— A mâncat o lamă de ras, zise ea. Sunt sigură.

— Ei, ei… o linişti poliţistul. Foarte mulţi copii se rătăcesc de Halloween. Sunt sigur că Elliott nu a păţit nimic.

Zorii cenuşii înconjuraseră cartierul. Gertie şi Michael ajunseseră acasă de la zece. Patul lui Elliott era gol. Mintea lui Mary era chinuită de tot felul de scenarii, care mai de care mai grozave. Din nou. Se uită la poliţist printre lacrimi.

M-am purtat aşa de urât cu el în ultimul timp. L-am pus să-şi facă curat în cameră.

— Asta nu e ceva chiar atât de ieşit din comun, zise poliţistul.

Harvey încercă să dea alarma, dar încă mai avea botul legat. Aşa că îşi puse labele pe uşă şi scânci.

— Elliott! Mary sări în picioare. Elliott venea prin curtea din spate. În semn de recunoştinţă, îi dezlegă botul lui Harvey, iar câinele trase un urlet de fericire, clămpănindu-şi fălcile ca să le trezească din amorţire.

— Acesta e băieţelul care a dispărut? zâmbi bonom poliţistul, îşi închise carneţelul şi lăsă familia să se bucure de regăsire.

*

— Trebuie să-l găseşti, Mike. În pădure. Undeva pe lângă poieniţă…

Mary îl țintuise pe Elliott în pat. E.T. era cel care se rătăcise acum. Michael se duse în garaj să-şi scoată bicicleta. Câteva minute mai târziu, pedala pe stradă, cu o maşină după el.

Privind peste umăr, zări trei siluete în maşină, toate privindu-l concentrate. O tăie abrupt pe un pasaj strâmt între două case, scăpând de maşină şi se îndreptă spre dealuri.

Îl găsi pe E.T. cu capul în apa pârâiaşului. Călătorul nu arăta bine deloc, dar insista că se simte bine, doar ascultase.

Gesticulă spre pârâu, spre cer şi spre multe alte lucruri, dar lui Michael i se păru palid, iar pasul său era lent şi greoi.

10

— Nu a funcţionat decât pentru puţin timp, încercă Michael să îl încurajeze. Trebuie să fii optimist.

— Nu-mi spune mie, spune-i lui asta, zise Elliott, arătând spre dulap, unde se afla extraterestrul.

Bătrânelul ştia că este absurd să aibă rezultate imediate. Sau un rezultat oarecare. Dar nu putea să se abţină. Visa nava; imediat ce închidea ochii, o zărea, coborând, ca un glob pentru bradul de Crăciun. Dar când se trezea, era singur, cu o cutie de Oreo pe jumătate mâncată şi cu un Muppet idiot, cu ochii goi.

În altă parte a casei, Mary îşi vedea de treburile ei casnice, întrebându-se dacă viaţa îi mai pregătea şi alte surprize pe lângă adidaşii găsiţi în frigider. Dădea obosită cu aspiratorul, ridicând bucăţi de corzi de chitară şi seminţe ciudate – îi era teamă să nu fie de marijuana. Elliott şi Michael se purtau foarte ciudat în ultima vreme, până şi Gertie o lua pe urmele lor. Oare înnebunise întreaga familie?

Se gândi la tatăl lor, un tip bun de nimic. Fugit. În Mexic.

Se gândi că nu i-ar strica nişte ore de gimnastică aerobică.

Oricum, o să-şi cumpere o pereche nouă de pantofi.

Oare viaţa îi mai pregătea vreo surpriză?

Totul va rămâne la fel, doar că îi vor mai apărea riduri şi va trebui să cumpere creme din ce în ce mai scumpe ca să le şteargă, creme din placentă sau cine mai ştie ce.

Închise aspiratorul şi realiză că se auzea soneria de la intrare.

Nu se ştie din ce motiv, îi reveni speranţa. Era o nebunie, îşi dădea seama de asta, dar toată casa părea cuprinsă de nebunie zilele astea. Se duse spre uşă, cu ideea că fermecătorul ei soţ o aşteaptă acolo, de dragul zilelor frumoase din trecut. Sau poate altcineva, de dragul zilelor care vor fi. Cineva înalt, brunet şi devastator de frumos.

Deschise uşa.

Era cineva scund, cu părul morcoviu şi cu o alură plictisitoare.

— Elliott e acasă?

— Numai puţin, Lance… oftă şi se întoarse, urcând scările spre camera lui Elliott, care era încuiată ca de obicei. Ce naiba făceau acolo? Ce lucruri oribile care o aduceau tot mai aproape de vârsta când va trebui să folosească crema de placentă…

Ciocăni.

— Elliott, te caută Lance.

— E un tocilar, spune-i să se care.

— Nu pot să fac asta, Elliott. Mă duc să-i spun să urce.

Coborî scările, dezamăgită, plictisită de viaţă. Oare o mai aştepta ceva nou?

— Mulţumesc, spuse tocilarul, trecând pe lângă ea spre scară. Pe Lance îl lovise ceva total neaşteptat şi nu se lăsa, urmărea acest lucru pe trepte, spre sursă. Urechile lui depărtate de cap, pe care mama lui i le lipea de ţeastă noaptea, păreau şi mai răsucite ca înainte, spulberând toate speranţele de îndreptare. Ciocăni în uşa lui Elliott.

— Lasă-mă să intru.

— Cară-te…

— Vreau să-l văd pe E.T.

Zâmbi foarte satisfăcut de efectul pe care simţea că îl aveau cuvintele sale în camera deodată tăcută, de dincolo de uşă.

Uşa se deschise larg. Trecu pragul în maniera lui enervantă, plin de curiozitate nepoliticoasă.

— Uite ce e, lasă-mă să-mi clarific poziţia de la început. Recunosc că am greşit. Cred în extratereştri. Am văzut unul aseară, în pădure, cu tine.

— Ţi-am spus, zise Elliott, era vărul meu.

— Atunci ai o familie incredibil de urâtă. Elliott, l-am văzut cu ochii mei.

— Nu, nu l-ai văzut.

— Nu vreau să fac pe durul, dar e un tip pe stradă care bate pe la uşi, punând o groază de întrebări de genul: „A văzut cineva ceva neobişnuit prin cartier…?”

— Da, şi?

— Şi aş putea foarte simplu să mă duc la el şi să-i spun tot ce ştiu. Şi ştiu foarte multe. Lance îl privi pe Elliott direct în ochi, tenul lui de brânză elveţiană strălucind de bucurie. Nu era un om rău, ci pur şi simplu era scârbos din naştere. Genul lui totdeauna

apare exact în zilele când oamenii se simt rău, iar el îi face să se simtă şi mai rău. Sau pot să fac pe mortu-n păpuşoi. E alegerea ta.

Elliott oftă, iar Lance ştiu că a capitulat. Începu să turuie:

— Elliott, unde l-ai găsit? Ştii de unde vine sau ce rasă e? E din sistemul nostru solar? Vorbeşte? Are puteri supranaturale?

Michael îi întrerupse tirada.

— Dacă sufli o vorbuliţă, o să te dezintegreze, o să te topeşti în neant.

— Chiar poate să facă asta? A făcut-o deja?

Elliott se duse spre dulap, îl deschise şi păşi înăuntru.

Cosmonautul îl privi confuz, pentru că auzise vocea familiară a lui Lance, iar mintea lui telepatică nu îl lăsă baltă: Lance constituia o ameninţare.

— E un tâmpit, zise Elliott. Dar nu o să-ţi facă niciun rău. Îţi promit.

E.T. îşi acoperi faţa cu mâinile şi clătină din cap. Nu mai era Halloween. Chipul lui nu era ceva ce poate fi arătat chiar aşa oamenilor.

Fu salvat de clopoţel – soneria uşii. Elliott şi Michael simţiră ţârâitul până în măduva oaselor, de-a lungul nervilor tensionaţi, ca o sârmă ce se încinge deodată. Elliott ieşi din dulap, la timp pentru a-l vedea pe Michael furişându-se pe hol.

Fratele cel mare păşi fără zgomot pe covorul din hol, apoi coborî puţin pe scări, de unde putea să observe tot ce se petrecea la parter.

Soneria o scoase pe Mary de după canapea, unde găsise o rezervă de gume de mestecat scuipate cât să ajungă pentru o viaţă de om şi o revistă ce părea să fie dedicată în întregime comportamentului sexual al unor voluptoase nimfe extraterestre.

„Copilaşii mei, se gândi ea obosită, băieţaşii mei inocenţi.”

Merse după sunetul insistent al soneriei, fiind absolut sigură că de cealaltă parte a uşii nu va fi cineva înalt, brunet şi devastator de frumos.

Deschise uşa de la intrare.

Bărbatul era înalt, brunet şi devastator de frumos.

Dar… era sărit de pe fix.

— … investigând zvonuri despre OZN-uri…

Privi inelul de chei pe care îl avea prins de curea. Oricine ar fi

fost, avea de deschis multe uşi în viaţă.

Apoi îi arătă ceea ce părea să fie o insignă de-a guvernului. Poate că o luase dintr-o cutie cu cereale pentru micul dejun, ca premiu.

— Îmi pare rău, i se împiedicară cuvintele, dar nu înţeleg…

— Destul de aproape de cartierul dumneavoastră, a aterizat un OZN. Avem motive întemeiate să credem că unul dintre membrii echipajului s-a rătăcit…

— Cred că glumiţi.

— Vă asigur… privirea lui o sfredeli… că nu.

Îl privi înmărmurită. Iat-o pe ea, divorţată, cu trei copii de crescut, singură, frustrată, gândindu-se să ia lecţii de dans – când, din senin, apare în pragul ei un bărbat atrăgător, probabil necăsătorit, căutând farfurii zburătoare.

Era puţin dezamăgită, doar puţin, jucându-se cu marginea cârpei de praf.

— Îmi pare rău, dar nu am văzut nimic nelalocul lui.

O cercetă, apoi îşi trecu privirea pe lângă ea, spre interiorul casei, ca şi cum deja ştia aproape totul despre casă, despre ea, şi acum numai finaliza un plan laborios. Dacă ar fi încercat să-şi facă loc pe lângă ea, l-ar fi pocnit în cap cu mătura, apoi l-ar fi oblojit până şi-ar fi revenit.

Dar acum bărbatul îşi cerea scuze pentru deranj şi se îndepărta pe alee. Îl privi depărtându-se pe trotuar şi se întrebă dacă nu cumva tipul citise prea multe cărţi de benzi desenate când era mic. Sau poate căzuse în cap?

Apoi observă o limuzină elegantă, evident a guvernului, trăgând lângă trotuar în dreptul lui. Şoferul îl salută, iar bărbatul se urcă în maşină, alăturându-se altor bărbaţi pe bancheta din spate.

Căzuseră cu toţii în cap?

Se îndepărtă de fereastra holului şi îşi reluă conversaţia intimă cu cârpa de praf. Poate că îl judecase greşit. Poate că era o persoană serioasă, cu o misiune serioasă.

Da, sigur, era un extraterestru la ea în dulap.

Deschise dulapul din hol, aranjă în ordine pantofii, hainele, pălăriile şi mănuşile împrăştiate alandala. Umbrela nu era nicăieri. Ştia că Michael şi Elliott o luaseră; spera doar că nu fusese folosită în scopuri pornografice.

Michael se strecură înapoi în camera lui Elliott.

— Tipul investighează. I-a arătat mamei o insignă. Zicea că au fost zărite OZN-uri…

Lance ţopăi în sus şi-n jos de parcă era pe arcuri:

— Ai văzut un OZN? Cred că eşti cel mai norocos om de pe lume.

Elliott îl întrerupse:

— I-a zis ceva?

— Nu.

— Tipul ştie de transmiţător?

Lance mai sări o dată:

— Asta era! L-a adus de pe altă planetă? E ca o maşină din viitor?

— E făcut din agrafe de păr.

— Agrafe de păr? Lance se opri o clipă asupra ideii, apoi trecu mai departe, în maniera proprie tocilarilor. Încearcă să îi contacteze pe cei de pe planeta lui? O, Doamne, Elliott, încearcă să aterizeze aici? Unde? Când? Apoi, simţind că pierde teren, repetă ameninţarea: Arată-mi extraterestrul chiar acum sau o să îi spun tot tipului cu insigna. Pe bune!

— Ştii că eşti un ratat?

— Nu mă pot abţine.

Elliott, ştiind că nu are de ales, deschise uşa dulapului.

Monstrul păşi spre ei, din nou calm, pierdut în propriile sale gânduri, molfăind un Oreo. Privi drept spre tocilar.

Braţele lui Lance căzură moi pe lângă corp. Culoarea îi pieri din obraji, lăsându-i de culoarea brânzei americane învelite în folie de plastic. Sub fruntea lui se năpustiră o varietate de bipuri, aceleaşi sunete pe care le auzise în timpul goanei sale sub cerul cu luna şi stelele.

— Aş putea să mor şi să ajung în Rai, zise el în şoaptă.

— S-ar putea să ţi se îndeplinească dorinţa, zise Michael. O să faci un jurământ, cu sângele tău.

— Orice vrei, spuse Lance, nemaiştiind nimic de Michael, Elliott sau restul lumii. Pentru că înaintea lui se găsea cea mai incredibilă fiinţă de pe Pământ. Am… visat… despre tine… toată viaţa… zise el încet.

Michael îl apucă pe Lance de încheietura mâini:

— Spune după mine: „Jur că nu voi spune nimănui ce am văzut

astăzi.”

Michael îşi crestă degetul cu briceagul, apoi degetul lui Lance, în timp ce Lance murmura:

— Jur…

Sângele ţâşni din degetele lor, iar Michael îşi lipi degetul său de al lui Lance. Călătorul îi privea nedumerit, îşi ridică propriul deget care începu să strălucească cu o lumină roz.

— Nu, zise Elliott, lasă-i.

Era prea târziu. Lumina roz se desprinse din vârful degetului şi îi atinse pe Michael şi pe Lance. Sângele se opri, pielea se lipi la loc, iar tăieturile fură vindecate fără urmă.

11

Tot personalul îl numea Keys. Avea un nume, dar cheile erau adevărata lui semnătură: cheile unui depozit ce arăta foarte normal, dar care avea o grămadă de camere extraordinare înăuntru, ale căror chei se găseau pe inelul de la curea.

În acest moment, se găsea într-una din aceste camere, în faţa hărţii operaţiunilor pe care erau descrise cercuri concentrice, din ce în ce mai mici, focalizându-se într-un singur punct.

Se adresă asistentului său, aproape în şoaptă, fără să-şi dezlipească ochii de pe hartă:

— Am ascultat nişte fanatici religioşi la radio mai ieri. Vorbeau despre OZN-ul nostru. Ei spun că nava este o manifestare satanistă.

Asistentul bea cafea neagră şi continua să lucreze la lista dinaintea lui. Era o listă de nume, dintre care majoritatea aveau un titlu ştiinţific înainte: doctori, biologi, specialişti de toate felurile.

— Îţi dai seama, nu-i aşa, că o dată ce îi aducem pe toţi oamenii aceştia, şansele tale de a te face de râs cresc uimitor?

— E timpul să îi aducem aici, zise Keys, cu ochii pe hartă, pe punctul ce reprezenta casa lui Elliott.

Asistentul îşi ridică privirea de pe listă:

— Dar dacă puştimea doar şi-a imaginat toate acestea? Să zicem că am înregistrat conversaţia unui copil care se joacă?

— Nava a aterizat în acest loc şi Keys arătă unul dintre cercurile mai mari. Degetul său trasă drumul spre un cerc mai mic. Am prins conversaţia despre un membru al echipajului ce s-a rătăcit aici. Apoi puse degetul pe punctul care era casa lui Elliott. E prea aproape ca să fie o coincidenţă.

Keys întinse un braţ pe spate şi apăsă butonul unui casetofon, iar vocea lui Elliott se auzi clar:

„... de undeva, de departe, din spaţiul cosmic, Michael, dintr-un loc pe care nici nu putem să-l înţelegem. Trebuie să-l

ajutăm…”

Keys apăsă butonul stop, iar camera operaţiunilor fu cuprinsă din nou de tăcere. Simţise măreţia navei atunci când aceasta aterizase, o văzuse apropiindu-se pe ecranul radarului: o putere nemaipomenită, ruptă din stele, care apusese la orizont. Mişcările navei se conformau tiparelor pe care agenţia lui le cunoştea din alte cazuri de apariţii de OZN-uri. Numai că de această dată, nava fusese luată prin surprindere.

Asistentul se ridică de la birou şi i se alătură lângă hartă.

— Bine, zise el, lovind lista cu un deget, aceştia sunt toţi cei pe care îi vrei. Parcă ar fi lista cu invitaţii la decernarea premiului Nobel.

— Convoacă-i pe toţi.

— Vrei să mă asculţi un pic? Înainte să ne aducem pe cap toată lumea ştiinţifică? Asistentul se întoarse spre hartă. Dacă un membru al echipajului extraterestru ar fi fost lăsat pe Pământ, nu prea pare posibil să se fi ascuns în casa cuiva.

— De ce nu?

— Pentru că este o fiinţă extraterestră. S-ar ascunde ca un luptător dintr-o trupă de comando pe dealuri. Asistentul indică terenul pe care el îl considera ca fiind cel mai probabil loc de adăpost pentru fiinţa pe care o căutau. Crezi că ei nu sunt antrenaţi să supravieţuiască? Crezi că inteligenţa lor nu i-a făcut să se pregătească pentru asemenea situaţii?

— Dar i-am prins nepregătiţi, zise Keys liniştit.

— Poate că da. Dar dacă tu ai fi în locul lui, te-ai duce să baţi la uşi prin vecini?

— E în casa asta, sunt sigur.

— Hai să aflăm cu certitudine înainte să-i sunăm pe toţi tipii ăştia. Asistentul lovi din nou lista cu degetul. O să fie o circăraie când or să vină toţi ăştia pe cap. Nu vom mai putea să ţinem informaţiile de gura presei. Şi dacă te-ai înşelat, dacă în casa asta nu sunt decât nişte puşti caraghioşi care se joacă de-a invadatorii din cosmos, tu o să-ţi pierzi slujba, pentru că ai cheltuit zece milioane de parai după cai verzi pe pereţi. Guvernul tocmai se pregăteşte să ne reducă bugetul; de-abia mai funcţionăm.

Keys arătă spre listă:

— Adună-i.

Asistentul oftă:

— Dacă greşeşti, ne putem lua adio de la viaţa de acum, o să ajungem nişte amărâţi de funcţionăraşi care caută probe pentru cazurile de divorţ. Cine ştie ce unitate de cazare a unei agenţii de detectivi… Era pe punctul de a pleca, dar se întoarse, indicând cele mai mari cercuri de pe hartă, pădurea şi dealurile. „Omul” tău, dacă e pe undeva pe aici, îşi duce traiul de pe-o zi pe alta pe dealurile astea.

— Robinson Crusoe sau cam aşa ceva?

— Aha. În niciun caz nu stă confortabil în bucătăria cuiva, bând un milkshake.

*

E.T. era, de fapt, în bucătărie, bând un milkshake cu paiul. Era de părere că paiul este una dintre cele mai nemaipomenite invenţii ale pământenilor, făcând actul de a bea atât de uşor.

— Îţi place, nu, E.T.? îl întrebă Elliott de pe partea cealaltă a mesei.

Extraterestrul dădu din cap aprobator, suflând prin pai, agitând lichidul din pahar.

Toţi cei de pe listă fură convocaţi: un grup divers de specialişti care fuseseră mai întâi cercetaţi, dotaţi cu coduri de securitate şi apoi rugaţi să se înscrie într-un grup tare ciudat; făcură toate acestea cam în bătaie de joc, fără prea mare tragere de inimă, fără să creadă că într-o zi cineva va avea nevoie de expertiza lor. Aşa că fură tare surprinşi să fie chemaţi la telefon. Puseră receptorul în furcă în mare linişte, întrebându-se oare cine era mai nebun: ei sau guvernul?

12

În locul său ascuns, lângă locul unde aterizase nava, transmiţătorul continua să emită un semnal constant, departe în spaţiu, cât mai departe. Nu avea autorizaţie, nu era patentat, părea mai mult o grămadă de fiare vechi. Dar apropiindu-se, Elliott simţea energia care îi dădea putere: maşinăria, în ciuda aparenţelor, era de înaltă clasă.

Se lăsase întunericul, iar băiatul era singur cu aparatul. Rotiţa zumzăia slab în iarbă, ca un greieraş metalic strigând un altul.

Elliott se lăsă pe spate în iarbă şi privi cerul înstelat. Stătu aşa un timp, un puşti şturlubatic, cu o minte mai mult plină de lucruri nefolositoare – dar ajunsese să îndrăgească lumina aştrilor. Câteodată, luna părea că se deschide cu o lumină galbenă ca un ochi de pisică şi atunci un voal diafan subjuga stelele. O voce lină rostea un cuvânt de neînţeles… sau poate că era vântul?

Ascultă truda transmiţătorului, codul care îl depăşea, dar care trecea prin el oricum; umbrela întoarsă care strălucea în razele lunii, lumina ei străpungându-l.

În mintea lui, o auzea pe Mary întrebându-se unde o fi, ce căuta pe străzi la o oră atât de târzie, dar blocă gândul acesta undeva în creier şi îşi întinse braţele în iarbă. Stele îşi suflau vălurile lor de lumină, şipote ireale de frumuseţe, mişcându-l, hipnotizându-l. Stătu întins ore în şir, prins în mreaja unor forţe cărora nu le putea rezista, forţe de care nu ar fi trebuit să ştie, de care nimeni de pe Pământ nu ar fi trebuit să afle.

Elliott tremura, dar nu de frig, ci din cauza sentimentelor care începuseră să îi încolţească în inimă. Singurătatea cosmică îl pătrunsese până în măduva oaselor lui de om.

Gemu în iarbă sub povara cea grea, căci pământenii nu erau pregătiţi să ducă dorul stelelor.

Vocea îi şopti toate acestea, deschizându-i mintea fragedă, orizonturile sale devenind din ce în ce mai largi.

„Captivi pe planeta lor, pământenii nu ştiu cum să se descurce

cu acest dor de dragoste universală”, îi spuse şoapta aurie, reverberând în meandre fără sfârşit.

Elliott rămase cu ochii pironiţi în cerul nopţii şi părea că iese din sine, în strălucirea aceea străveche, atât de atrăgătoare, dar ale cărei secrete sunt ascunse de oameni – tot răul spre bine. Se rostogoli în iarbă cu trupul aprins de focul rece al stelelor. Mesajul trecea prin toată fiinţa sa – un mesaj făcut să fie purtat de o creatură mult mai evoluată decât el, o creatură a cărei structură interioară o făcea capabilă să iubească o stea şi să fie iubită de forţa ei solară.

Muzica sferelor îl devora, luându-i micul său suflet de pământean, copleşindu-l cu extazul cosmic, împotriva căruia pământenii sunt imuni din naştere.

Se reculese cât de cât, se ridică în picioare şi se îndreptă împleticindu-se spre bicicletă. Nu putea să mai suporte, nu putea să facă faţă imaginilor care începuseră să cadă ca o cascadă peste el, imagini de spaţiu-timp, ale insuportabilei, inimaginabilei curbe.

Pedală, reflectoarele de pe spiţe rotindu-se cu viteză, ca şi cum la fiecare picior ar fi avut câte o lună. Hurducăni în jos pe drumul forestier, tremurând din tot corpul.

*

Biroul lui Keys avea numai fotografii pe pereţi; mica explicaţie de sub fiecare fotografie identifica poza ca aparţinând Aviaţiei. În timp ce unele cadre erau doar nişte lumini neconturate, comete superbe mişcându-se pe orizontală sau pe verticala pe cer, altele erau suficient de clare pentru a-l face pe un om să creadă în OZN-uri, mai ales că fotografii erau piloţi de recunoaştere ai Aviaţiei cu o predispoziţie scăzută spre halucinaţii şi fără niciun fel de înclinaţii spre magie în laboratorul fotografic.

Pe masa lui Keys era un model din ghips al urmei lui E.T., luat din pământul moale al locului de aterizare. Lângă mulaj se găsea o mapă ce conţinea analiza reziduurilor de combustibil lăsate de navă la locul aterizării.

De aceea, Keys nu era un beţivan urlând la lună, niciun nebun frustrat sau un specialist în poveşti cu zâne. Era un angajat al guvernului, plătit rezonabil de bine, care, în acest moment, vorbea la telefon cu o persoană aflată mult deasupra lui pe scara ierarhică, căreia îi dădea toate asigurările că agenţia pe care o

conduce avea să dea rezultate.

— O să ne mai ia câteva zile… întârzierea este inevitabilă… urmăm directivele iniţiale; specimenului i se asigură un sistem complet care să-l ţină în viaţă…

Keys ascultă, aprobă din cap, bătu darabana cu degetele şi îşi linişti superiorul încă o dată:

— Zona este supravegheată şi nimeni şi nimic nu poate trece de noi… da, foarte bine…

Puse receptorul în furcă. Era noapte, liniştea dinaintea furtunii. Bău puţină cafea. Dacă greşea, dacă înconjurau punctul acela cu toate forţele şi în final nu găseau nimic, era mai mult ca sigur că îşi va pierde slujba. Dar ar fi fost două ore glorioase din viaţa lui.

Uşa se deschise şi asistentul său păşi înăuntru.

— Unitatea de Carantină şi Contaminare este enormă. Va trebui acoperită toată casa.

— Şi?

— Cum şi? Ai văzut vreodată un cort de plastic de mărimea unei case? O să fim chestia cea mai ciudată cale de cinci state şi un milion de oameni or să apară pe capul nostru!

— Nu o să ajungă până la noi.

Asistentul lui Keys privi mulajul piciorului lui E.T.

— De ce nu intrăm fără tămbălău, luăm extraterestrul şi dispărem în ceaţă? O operaţiune pe şest.

— Eu prefer varianta ta, zise Keys, dar ei nu vor să facă lucrurile aşa. Arătă spre telefon.

— Sigur, pentru că ei vor să se asigure că au publicitate dacă extraterestrul este într-adevăr aici. Dar dacă nu este, dacă trecem valvârtej prin cartierul ăsta cu echipamentul pe care-l avem aici, bătu cu degetul într-un maldăr de hârtii, vom traumatiza o grămadă de oameni. Care vor da în judecată guvernul. Ţine cont de asta. Asistentul se răsuci pe călcâie şi plecă.

Keys ţinu cont de asta. Dar această posibilitate era întotdeauna într-un colţ al minţii sale. Pentru că ştia că extraterestrul era acolo. Îşi aprinse o ţigară, suflă fumul spre tavan şi aruncă chibritul stins în mulajul de ghips al urmei lui E.T.

*

Vehiculele guvernului erau în plină activitate; un depozit îşi deschise larg porţile şi paznici în uniformă duseră echipamente în

pântecul voluminos al clădirii.

Keys verifica tot şi îi bifă pe cei care răspundeau de reasamblarea şi de funcţionarea echipamentului. Interiorul depozitului începu să semene cu un spital de campanie.

*

E.T. deschise uşa dulapului şi Elliott căzu înăuntru, pe perne. Ochii îi erau umflaţi, buzele îi tremurau, şoptind vorbe de-ale aştrilor pe care nu ştia cum să le pronunţe. Se aşeză pe jos, plângând în faţa extraterestrului.

E.T. îl atinse pe frunte. Influenţa cumulată a atâtor galaxii se retrase ca un vârtej ce se topeşte într-o gaură, redată din nou vastelor spaţii interstelare. Elliott se lăsă moale, oftând din rărunchi. În câteva minute adormi buştean, închis într-un cocon în care vraja stelelor nu putea să pătrundă.

Călătorul privi copilul adormit şi simţi o emoţie dulce-amară, o durere şi o bucurie pe care nu le putea înţelege; dar apoi le pătrunse sensul: iubea acest copil.

„Sunt învăţătorul şi protectorul său, dar spre ce l-am îndemnat? Spre nebunia neagră a nopţii. Şi ce l-am învăţat?

Cum să fure de la magazinul de unelte.

Dar Elliott – iarăşi atinse fruntea băiatului – lumina inimii mele este mai aprinsă pentru că tu exişti. Tu eşti învăţătorul meu, îndrumătorul şi protectorul meu. Oare a mai existat vreodată un copil ca tine? Atât de generos şi de săritor? Să fii binecuvântat de toate stelele cu cunoaşterea lor, pe care o vei primi, folosi şi înţelege."

Din mâini, orientă razele de lună şi de stele, îndoindu-le ca o pavăză în jurul lui Elliott.

Un pufăit prin crăpătura dintre uşă şi podea îl dădu de gol pe Harvey, venit pentru plimbarea lui nocturnă cu E.T.

Spiriduşul deschise uşa şi Harvey se furişă înăuntru, nu prea sigur pe el. Îl adulmecă pe Elliott cel adormit, apoi se învârti în jurul unei perne de câteva ori, apoi se aşeză în faţa lui E.T.

E.T. îl privi, iar câinele îi întoarse privirea reticent, însă privirile lor continuară să fuzioneze. Încetul cu încetul, Harvey scoase limba afară, lăsă o ureche pe spate, căci în mintea lui zări marele Os Cosmic zburând prin supa spaţiului. Îşi trecu limba peste colţi şi scânci uşor.

E.T. îi dădu şi alte indicaţii, telepatic, de la minte la minte,

despre tot felul de lucruri pe care un câine ar trebui să le ştie când urlă la lună.

13

Mary stătea în faţa fişetului, căutând printre dosare. Era numai unsprezece, dar picioarele deja o dureau. Se uită spre maldărul de foi ce trebuiau arhivate. Aşa îşi dorea să le arunce pe geam şi să provoace o furtună înspăimântătoare de corespondenţă.

— Mary, când ai puţin timp, vrei să treci pe la departamentul de vânzări să le duci hârtiile astea?

„Când am puţin timp?” îşi privi şeful. Era un tăntălău, un tiran, un sadic şi un ţăcănit. Dacă ar fi fost necăsătorit, l-ar fi luat ea de bărbat. Numai ca să poată să stea pe scaun un minuţel.

— Sigur, domnule Crowder, trec pe la ei cât de curând pot.

— Şi dacă tot faci treaba asta, ai putea…

— Sigur că da.

— Dar nu ţi-am spus ce să faci încă. O încruntare nedumerită apăru pe fruntea domnului Crowder.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Crowder, am crezut că fişetul era cât pe ce să se răstoarne. Se mai întâmplă uneori.

— Da?

— Dacă deschizi toate sertarele în acelaşi timp.

Crowder fu derutat pe moment, rămânând cu privirile pe fişet. Mary se întrebase de multe ori cum, fără niciun fel de calificări, Crowder ajunsese la poziţia pe care o avea în cadrul corporaţiei, dar şi mai des se întreba cum de ea rămăsese pe poziţia ei, fără să înnebunească. Se gândea să-şi dea demisia. Poate că astăzi era chiar ziua potrivită; o să se ducă să muncească la o benzinărie. Mecanicii păreau să fie nişte băieţi de treabă, cu simţul umorului, mai ales când lucrau la maşina ei.

— Zici că se întâmplă dacă deschizi toate sertarele? Crowder examina fişetul.

— Nu v-aş sfătui să o faceţi.

— Dar ar trebui să… să-l prindem de perete cumva, nu?

— Posibil. „Mult mai interesant ar fi domnul Crowder prins de perete, gândi Mary. Folosit ca avizier.”

— Trebuie să le spun celor de la întreţineri despre asta. Crowder se depărtă, fără s-o mai roage nimic. Mary îşi petrecu prânzul pe o bancă în parc, mâncând un sandviş cât un submarin, masându-şi tălpile picioarelor. Lângă ea, pe bancă, o doamnă în vârstă purta o conversaţie cu cineva ascuns în sacoşa ei.

Mary o privi cu compătimire; probabil că femeia fusese secretară la viaţa ei.

„Aşa o să ajung şi eu, aşa o să-mi sfârşesc zilele. Având o relaţie solidă cu o sacoşă.”

Îşi întinse picioarele în faţa ei şi oftă. Numai de-ar apărea domnul Perfect odată, cu tot cu propria lui carte de credit, închise ochii şi încercă să şi-l imagineze.

Tot ce vedea era imaginea cuiva nu mai înalt decât o umbrelă, legănându-se spre ea cu o bomboană în mână.

*

— Călătoriţi în scop de afaceri? întrebă pasagerul vecin la înălţimea de zece mii de metri.

— A, mda, zise microbiologul. O convenţie…

*

Elliott descuie dulăpiorul lui din subsolul şcolii şi îşi aruncă înăuntru cărţile, hârtiile ieşind dintre pagini aiurea, notiţele luate în clasă picând care încotro. Privi descumpănit dezordinea, vrând cu adevărat să facă un efort să înveţe, dar lecţiile pentru şcoală nu se comparau cu strălucirea stelelor – erau mai mult o pălăvrăgeală prostească. Trânti uşa dulapului şi o luă pe coridor. Pereţi cenuşii ai şcolii erau la fel de veseli ca aceia ai unei închisori. Iar Lance, Tocilarul Anului, venea direct spre el.

Adusese cu el o oglindă cu rama imitând chenarul revistei *Time*. Încadră faţa lui Elliott în oglindă.

— „Băiatul Anului, prieten cu preşedinţi şi regi şi – Extratereştri”. Îşi încadră şi chipul său în oglindă. Bineînţeles, o să mai fie cineva pe copertă cu tine. Ştim cine, nu, un tip cu faţa roz, cu ochi albaştri?

Discursul acesta de prost gust, specific unui tocilar ca Lance, avu efectul scontat, acela de a-ţi face pielea de găină. Aşa păţi şi Elliott, dar în plus apăru şi dorinţa de a-l lovi pe Lance unde îl durea mai tare.

Lance zâmbi, simţind că în final ajunge şi el cineva pe lumea

asta. Cu faţa pe coperta revistei *Time*, putea să ajungă din clasa a cincea direct în programul aerospațial, dând consultanţă în comunicarea cu extratereştrii, că doar capul îi zumzăia continuu cu asemenea mesaje!

— Elliott, îmi vorbeşte tot timpul. Mă place.

— Oare de ce?

— Simte că îi pot fi de folos. Elliott – Lance îl apucă de mânecă – îţi dai seama că suntem cei mai importanţi din toată şcoala în acest moment? Pentru că suntem conectaţi. Ochii şi aşa mijiţi ai lui Lance deveniră şi mai mici, ca ochii unei veveriţe nocturne prinse în lumina zilei.

Elliott privi ochii aceia apoşi ca nişte mărgeluţe şi fu nevoit să recunoască – strălucirea lui E.T. era şi acolo. Nu putea să-l lovească pe Lance, oricât de mult i-ar fi plăcut.

— Da, Lance, cum zici tu. Suntem conectaţi. Hei, mă cam grăbesc…

Se îndepărtă pe coridor, iar Lance merse pe drumul său, amândoi zumzăind, Elliott în special, şi nu de fericire; singurătatea cosmică îl regăsise, îl împresurase din nou într-un val ce trecea prin pereţii şcolii. Urmărindu-l până la sursă – asta nu era dificil: din peretele şcolii, în celălalt capăt al oraşului, ia-o la dreapta, apoi în sus spre dealuri, spre mica adunătură de case de acolo, într-una din ele; în dulapul de la etaj unde un extraterestru bătrâior stătea aşezat cu muşcata sa, cuprins de deznădejde.

*

— … extraterestră, mormăi microbiologul, fiind escortat de-a lungul coridorului spre sala de şedinţe. Se întoarse spre un coleg care mergea în pas cu el.

— Acum îmi pare rău că m-am pus pe lista asta blestemată.

— Eh, tot aveam nevoie de o vacanţă, îi răspunse colegul său.

— Guvernul, zise microbiologul, vine cu atâtea idei cum să irosească timpul nostru…

Intrară în sală, unde locurile din jurul mesei erau deja ocupate, fumul de ţigară se încolăcea pisiceşte deasupra personalului ştiinţific, militar şi medical adunat acolo, iar glasurile lor erau unite într-un murmur încet.

Clinchetul uşor al unor chei anunţă intrarea şefului de echipă care merse până în capul mesei. Imediat se lăsă tăcerea.

— Doamnelor şi domnilor, nu vă vom reţine prea mult. Ştiu că sunteţi obosiţi după călătoria dumneavoastră, mai ales că mâine trebuie să vă treziţi o dată cu soarele. Sistemul de carantină pe care îl utilizăm este foarte elaborat şi va lua un timp considerabil pentru pregătire…

*

Ce fel de om este acest Keys, acest om liniştit aflat în mijlocul unui ciclon care se rotea din ce în ce mai tare?

Când era mic avusese un vis ciudat: un extraterestru vine pe Pământ şi îl alege pe el ca gazdă pentru toată cunoaşterea sa avansată. Crescând mare, el va dărui această cunoaştere semenilor săi.

Dar visurile copilăriei arareori se îndeplinesc. Visul lui Keys îl conduse în cele mai tainice locuri de unde putea să supravegheze, până când ajunsese unul dintre cei care căutau lucrurile cele mai obscure – o lumină fulgerând cerul, o urmă de vapori la orizont, o formă îngrijorătoare pe ecranul radarului.

Keys deveni un om familiar cu deşerturile şi piscurile muntoase, petrecuse luni de-a rândul în pustietăţi, cu toată harta stelară desfăşurată deasupra capului, prin care navigau mistere, înnebunitor de distante.

Dar ca orice vânător conştiincios, Keys descoperi că mişcările vânatului său urmau un tipar anume. Keys era depăşit în toate privinţele: conducea un jeep în timp ce prada lui avea sub comandă o cometă; trebuia să se mulţumească cu tehnologia pământeană, pe când nava de deasupra lui se mişca cu o graţie inumană. Dar obiceiul pare să fie o meteahnă universală, iar Keys descoperi că şi căpitanul celest avea unul, unul care avea de-a face cu ciclul vegetaţiei de pe Pământ.

Încetul cu încetul, Keys ajunse la următoarea concluzie: nava venea pe Pământ atunci când totul înflorea.

Aşa că urmări florile – iar acum, avea pe peretele biroului o fotografie a navei, luată de foarte aproape în momentul când decola de pe dealuri, din spatele casei lui Elliott.

În afara biroului său, depozitul zbârnâia de activitate căci veneau din ce în ce mai mulţi specialişti şi tehnicieni, şi echipele lor de asistenţi. Era o capcană care se închidea încet, mult prea încet pentru Keys, dar fiecare lucru trebuia să fie la locul său, ca trofeul să nu fie atins în vreun fel.

În depozit se aflau toate sistemele de menţinere în viaţă posibile – căci un extraterestru mort nu prea mai era un premiu. Premiul ar fi fost un trofeu viu şi Keys făcea tot ce îi stătea în putere ca să se asigure că extraterestrul va fi prins în viaţă. Orice şoc ar fi suferit stând un timp atât de îndelungat în acest mediu străin lui, Keys avea antidotul. Tot ce crease ştiinţa medicală, Keys avea în depozit. Orice avea de oferit Pământul îi va oferi extraterestrului rătăcit de echipajul său.

Keys nu considerase că prea multă expertiză ar fi periculoasă, dar nu luase în calcul nici faptul că extraterestrul pitic care trăia cu M&M nu avea nevoie de nutriţie administrată intravenos sau de un posibil transplant de organe.

Dar Keys era cel care strângea năvodul în jurul lui, singurul pe care îl concepea – unul gigantic, fiecare nod al năvodului fiind un expert, putând pe de-a întregul să readucă la viaţă un mastodont mort şi rece dacă era nevoie şi putând să trezească orice organ, să întinerească orice tip de celulă, să ţină în viaţă orice fiinţă, din orice atmosferă imaginabilă din univers.

— Nu vreau un extraterestru mort, fu ordinul care trecu roată printre colegii săi şi prin echipa care se aduna încă.

Dar deja fusese asamblată o cantitate sufocantă de echipament; dacă fiecare dintre firele de testare care acum atârnau ar fi fost puse pe corpul lui E.T., săracul de el ar fi arătat ca o centrală telefonică. Şi toată lumea din depozit dorea cu disperare să se înlănţuie de creatura despre care doar auziseră până acum. Cine nu ar fi dorit?

Giganticul năvod al lui Keys era electric, incandescent, gata să fie înfăşurat în jurul fiinţei de numai un metru care se ascundea în dulap. Prin nu se ştie ce modalitate, fiinţa ştia de toate acestea.

*

Muşcata pălise, ca şi E.T., care-şi lăsase capul în jos şi mâinile îndoite în poală ca o pereche de caracatiţe moarte. Toate speranţele lui pentru transmiţător îl părăsiseră. Funcţionase săptămâni în şir, fără să primească vreun răspuns. Echipajul Marii Nave era departe, hăt departe, accelerând mereu, dispărut fără să mai poată fi contactat.

— Stăpâne, sunt pe moarte, îi şopti pierit muşcata, dar botanistul nu mai putea face nimic; floarea îi absorbea emoţiile,

iar pe acestea nu le putea controla. Singurătatea cosmică îl ajunsese până în măduva oaselor.

Se sprijini de Muppet şi se împinse în capul păpuşii ca să vadă mai bine pe ferestruica dulapului. Privirea lui se pierdu în cer, focalizându-se telescopic prin albastru, dar un era nici urmă de navă, niciun halo de energie, nicio dâră de vapori. Un avion trecu pe cer, trăgând după el o reclamă pentru mall-ul din apropiere, unde o pereche de urangutani vor fi expuşi pentru cumpărătorii din acea după-amiază.

Se întoarse de la fereastră. Peste puţin timp şi el va ajunge să fie expus mulţimilor. Împăiat, dat cu lac şi pus pe un raft. Poate că nişte prăjiturele Oreo vor fi puse lângă el ca să vadă lumea cu ce se hrănea creatura.

Deschise uşa dulapului şi păşi în camera lui Elliott. Îşi făcu obosit o cărare printre lucrurile împrăştiate ale copilului. Trist până în străfundurile fiinţei sale, ieşi pe hol.

Deznădăjduit, coborî scările lipăind din labele lui de raţă pe covorul moale.

Se opri în holul de la parter, simţind pulsul casei. Era un loc haotic, nebunesc, dar iubea casa aceasta. Cum îşi mai dorea să îi aducă bogăţii şi să împlinească dorinţele tuturor, dar tot ce putea să realizeze era să facă mobilele să plutească prin casă, şi la ce folosea? Cu atât mai greu te-ai fi urcat pe un scaun.

Se legănă pe hol, cu silueta lui aproape cât coşul de umbrele de înaltă. Era complexat de ea, dar cu toate celelalte probleme ale sale, ce mai conta?

Intră în bucătărie şi deschise frigiderul.

Ce ar putea să mănânce un extraterestru astăzi?

Avea o poftă teribilă de brânză elveţiană.

— Muuu, zise brânza.

— Muuu, îi răspunse bătrânul oaspete şi îşi făcu un sandviş, cu muştar.

„Ce aş putea să beau cu invenţia asta a mea?” se întrebă el şi alese într-un final o sticlă viu colorată.

Limba făcu o analiză rapidă a compoziţiei băuturii: orz încolţit şi hamei, rude ale orezului şi porumbului. Nu prezenta niciun pericol.

O bău pe toată şi îi plăcu atât de mult, încât mai bău una.

Soarele îşi împrăştia lumina pe masa din bucătărie. Se uită pe

fereastră. Părea că se roteşte uşor, întâi la stânga, apoi la dreapta.

„Ce senzaţie ciudată!”

Mai deschise o sticlă şi şi-o turnă fără oprire pe gât, bucurându-se de clipocitul pe care îl făcea.

Apoi se ridică şi descoperi uimit că nu e în stare să meargă.

„Trebuia să se întâmple odată şi odată, îşi zise el ţinându-se de marginea mesei. Gravitaţia Pământului mi-a venit de hac.”

Genunchii îi cedară, exact cum se temea că vor face atunci când va sosi clipa, când presiunea va deveni prea mare pentru trupul său. Picioarele mergeau în direcţii opuse, iar gleznele erau moi ca untul. Se lovi de aragaz, ricoşă şi se turti de uşă.

Mâinile îi fluturară slab prin aer, încheieturile mâinilor părând să aibă aceeaşi soartă cu a gleznelor.

Se împletici până în camera de zi, măturând covorul cu stomacul. Îşi dori să fi avut roţi sub stomac; şi le imagină, câte una pe fiecare parte, cu mici cerculeţe reflectorizante.

Deschise televizorul.

— … să întinzi mâna, intonă aparatul… să întinzi mâna şi să atingi pe cineva.

Privi ecranul ca un prost, clipind încet.

Sună telefonul. Întinse mâna ca o caracatiţă un tentacul şi prinse receptorul, aşa cum îl văzuse făcând pe Elliott, şi răspunse la apel. Din receptor venea o voce de femeie a cărei undă vocală era ca a lui Mary, numai că ceva mai în vârstă, mai cicălitoare şi ceva mai ţăcănită.

— Alo, Mary? N-am decât un minuţel, dar vroiam să-ţi dau reţeta asta care ştiu că o să-ţi placă la nebunie, şi are nişte lucruri de care ai nevoie, cu dieta ta proastă…

— … atinge pe cineva, cânta televizorul, atinge pe cineva şi spune-i bună.

— Zi „bună”, vorbi spiriduşul beat.

— Elliott? Tu eşti, îngeraşul meu? Ce faci acasă când tu trebuie să fii la şcoală? Eşti bolnav? E bunica ta la telefon, dragul meu.

— Zi „mecanic”.

— Elliott, ar trebui să fii în pat. Fugi în pat chiar acum. Roag-o pe mama ta să mă sune mai târziu.

— Sune mai târziu.

— Să te faci bine, dragul bunicii. Să te îmbraci bine. Bătrâna cu

mintea aiurea îi trimise bezele prin telefon.

Botanistul îi răspunse cu aceeaşi monedă şi puse receptorul în furcă.

Mai deschise o sticlă de bere, îşi puse picioarele pe canapea şi continuă să se uite la televizor.

Cântându-şi singur, bătea ritmul lovindu-şi picioarele unul de altul. Uitase cu totul că mintea lui telepatică rămăsese deschisă pe toate canalele, la maximum, şi că din creierul său murat emanau unde bete criţă.

Dădură ocolul încăperii, se ciocniră de pereţi şi o tuliră peste oraş, rotindu-se şi împleticindu-se, până când ajunseră la şcoală, unde se opriră o clipă, apoi loviră din plin.

Elliott tocmai se apleca peste masa din laboratorul de biologie când deodată fu lovit de valul făcut praf şi pulbere.

Profesorul vorbea.

— Acum fiecare din voi are în faţă un tub de sticlă. O să vin la voi şi am să pun o bucată de vată înmuiată în eter în fiecare tub, apoi vom pune broasca în borcanul respectiv, aşteptând să expire.

Elliott ameţi, se lăsă în faţă şi-şi puse buzele pe marginea sticlei. Începu să scoată tot felul de sunete aiurite, nedefinite dar confuze, ca acelea pe care le făcea extraterestrul în acel moment – gargară, bâlbâieli şi behăituri.

— Rog comediantul să facă linişte, zise profesorul.

Elliott chiar încercă să-i urmeze sfatul, dar laboratorul începu să se învârtă cu el. Încercând să se adune, o privi pe colega sa de laborator, o anume Peggy Jean, care părea că se distrează pe seama sunetelor scoase de Elliott. Fata îi zâmbi uşor, iar el îi răspunse, simţindu-şi buzele de parcă erau făcute din plastilină.

— Foarte bine… profesorul pregăti vata, înmuind-o în eter.

Elliott se concentra din nou asupra broaştei din sticlă.

Broasca îl privea şi, pentru prima dată, Elliott îşi dădu seama că şi E.T. arată ca o broască, un călător prin spaţiu, mic şi turtit, închis într-un clopot de sticlă, privind neajutorat afară.

— Sper că nu aveţi de gând să omorâţi creatura asta lipsită de apărare! răbufni Elliott.

— Ba chiar asta am să fac, zise profesorul.

Între timp, în faţa televizorului, călătorul mic şi turtit se uita la o telenovelă. Harvey intrase în casă prin uşiţa lui specială şi se

aşezase lângă E.T., sperând în maniera lui de căţel prostuţ că monstrul va împărţi cu el cunoaşterea despre spaţiu-timp şi sandvişul din mână.

Pe ecranul televizorului, eroul serialului tocmai o aplecase uşor pe eroină şi îi lipise un sărut pasional.

E.T. se uită la Harvey.

Harvey mârâi speriat.

Monstrul îndrăgostit se întinse spre el, îl luă în braţe şi îl pupă în bot.

Elliott se întoarse spre Peggy Jean, o lăsă pe spate peste masă şi îi lipi un sărut pasional pe buze.

Profesorul o luă razna, cât de cât justificat de astă dată, căci acum Elliott fugea de la sticlă la sticlă şi elibera prizonierii holbaţi, care nu ezitară să ţopăie pe uşă afară.

— Vindecaţi! ţipă Elliott, scos din minţi, vorbind biblic. Poate că recepta alte unde, de la canalele de televiziune de specialitate. În orice caz, alerga prin clasă, ţipând în gura mare: Afară cu voi, o, demoni otrăvitori, în numele lui Dumnezeu, ieşiţi afară! Ultimele broaşte urmară imediat acest sfat, catapultându-se pe fereastră.

Tyler îşi întinse picioarele sub masă şi clătină trist capul. Pentru prima dată de când îl ştia pe Elliott, îi era milă de el; Elliott se schimbase, nu mai era un şobolan enervant cum fusese odată. Aproape că era un tip de treabă. Numai că îşi ieşise din minţi.

— Domnule, domnule, sări Tyler, încercând să-i distragă atenţia profesorului de la Elliott, o broască tocmai a sărit în pachetul dvs pentru prânz.

Profesorul fu oprit în plină lansare, luă punga şi o scutură peste masă; sandvişul său căzu, iar umplutura dintre felii pică în soluţia de formaldehidă: şunca şi brânza se scufundau, murate instantaneu. Însă nici picior de broască. Ultima dintre ele era ajutată să sară de pe fereastra din spatele clasei de Greg, care avea spume la gură de emoţie. Broasca pluti prin aer, urmată de un balonaş perfect, radios în lumina soarelui.

Elliott fu scos afară din laborator de profesorul furios. Steve îşi scoase şapca lui cu urechi, şi-o puse pe cap şi agită urechile.

— Sigur e suspendat, declară el şi se cufundă în gânduri negre despre ce ţi se mai poate întâmpla dacă surioara ta îţi vine de hac.

Dar lui Elliott îi venise de hac altcineva care, beat turtă,

schimba canalele de la televizor. E.T., beat de nu mai ştia de el, se aşeză cât mai confortabil în fotoliul din camera de zi, cu picioarele lui prea scurte de-abia iţindu-se peste marginea pernei. Veniră ştirile, stricând atmosfera amiezii cu o descriere a unei prăbuşiri într-o mină.

— … s-a prăbuşit tunelul de sud, spunea în microfon un salvator acoperit de praf. Cred că am scos pe toată lumea afară, dar toţi aceşti bărbaţi sunt în stare critică.

Un prim-plan al minerilor răniţi fulgeră în lumina amiezii. În fotoliul său, spiriduşul beat ridică un deget care începu să strălucească cu o lumină trandafirie.

Bărbaţii accidentaţi săriră de pe tărgi. Se îmbrăţişară, plângând de uimire, căci braţele şi picioarele lor erau perfect vindecate.

Extraterestrul mai deschise o sticlă de bere.

*

Profesorul lui Elliott îl trase pe acesta pe coridorul şcolii, săturat de hachiţele lui. Viaţa unui profesor de biologie nu este chiar perfectă; hoardele de adolescenţi plini de coşuri cu care avea de-a face zilnic îi cam dărâmaseră nervii; câteodată, îi venea să-şi bage propriul cap în borcanul cu formol. În mod sigur şi-ar fi dorit să bage capul lui Elliott în formol. Luptându-se cu această nevoie de a comite o crimă, se mulţumi să-l ducă pe Elliott la directorul şcolii, cu speranţa că directorul îl va pedepsi pe măsură. Bineînţeles, asemenea lucruri nu se fac într-un sistem de învăţământ modem, aşa că profesorul de biologie, tremurând tot de enervare ieşi val-vârtej din biroul directorului, convins că puştimea câştigă întotdeauna, având viziuni despre cum l-ar fi sacrificat pe puşti pe masa din laborator, cu vată în nas şi cu o incizie sângerie de-a lungul pieptului.

În biroul directorului, moderaţia, aşa cum am arătat mai sus, era la mare rang. Directorul, un educator cu o minte deschisă, scoase din sertar pipa, o aprinse şi încercă să inducă o atmosferă de încredere deplină, reciprocă.

— Ia spune-mi, fiule, care e problema? Marijuana? Ecstasy? Cocaină?

Stinse chibritul şi pufăi uşor.

— Generaţia ta, băiete, o să fie o nebunie. Trebuie să-ţi asumi răspunderea pentru propria ta viaţă…

Directorul abera; îi plăcea să se asculte, ca oricui altcuiva dintre noi, iar faptul că avea un public captiv, Elliott, care nici nu îndrăznea să se mişte, îi dădea încredere. Îl înnebuni pe băiat cu clişee, din zeci de clişee, auzite pe la televizor, luate de prin ziare, reviste plicticoase de specialitate, scoase de prin colţurile propriei sale minţi strălucite.

— … trebuie să înţelegi că în zilele de acum, trebuie să te ţii pe propriile picioare…

Din când în când, pufăia norişori de fum din pipă. Lumea era la locul ei. Tineretul rebel o să vadă în curând că nu e bine să faci valuri. „… nu poţi să te lupţi cu sistemul, nu te duce nicăieri. Nu are sens…” Sublinia ideile importante gesticulând cu pipa. Predecesorul său în această poziţie fusese un pedofil, pensionat înainte de vreme după ce câteva incidente din magazie deveniseră publice. El făcuse valuri. Acum însă, biroul directorului era un mediu stabil; domnea o atmosferă calmă. Stâlpii educaţiei erau de neclintit; pământul fusese îmblânzit. În final, sistemul câştiga.

Numai că Elliott începu să plutească, ridicându-se uşor de pe scaun.

Bineînţeles, era vina lui E.T. Vibraţiile lui bete îşi făceau de cap, lovindu-se de pereţii biroului directorului, ridicându-l într-un final pe săracul Elliott ca pe un dop de plută.

Elliott se prinse cu mâinile de braţele scaunului şi se ţinu de el din toate puterile; reuşi să coboare din nou pe scaun; directorul nu observă, crezând că băiatul viermuieşte în scaun de nerăbdare şi tinereţe.

— …ţi-ai tratat viaţa şi prietenii într-o manieră foarte idealistă şi asta te-a costat timp, timp preţios. Vezi unde vreau să ajung? turui mai departe, fără a-l lua în seamă pe Elliott, captivat de propriul său discurs… lumea este o entitate cunoscută, fiule. Nu mai umbla după cai verzi pe pereţi. Nu mai visa la lucruri care nu există. Aceasta este, în opinia mea, rădăcina tuturor problemelor tale.

Rădăcina tuturor problemelor lui Elliott era însă alta: el era dezrădăcinat din câmpul gravitaţional al Pământului. Unda beată criţă trecuse din nou pe sub el, ridicându-l jucăuş cu o forţă care zădărnici toate eforturile lui Elliott de a se ţine cu orice preţ de scaun. Fără alte comentarii, băiatul zbură spre tavanul biroului

directorului.

Directorul tocmai îşi curăţa lentilele ochelarilor, ridicând ochelarii în lumină din când în când pentru a verifica dacă i-a curăţat cum trebuie, turuind în continuare fără a observa cele ce se petreceau.

— ...un comportament previzibil, băiete. Ştii ce progrese fenomenale s-au înregistrat o dată ce oamenii au descoperit că materia se comportă într-un mod previzibil?

Privi spre scaunul lui Elliott.

Dar Elliott nu mai era acolo.

Băiatul plutea aproape de tavan, un fapt observat şi de director o clipă mai târziu; ochii directorului ieşiră din orbite în mod considerabil când făcu această descoperire. Se înfundă temeinic în fotoliul său de director, strângând braţele capitonate, spărgând o lentilă de la ochelari din neatenţie. O viaţă de clişee păru că se abate asupra lui ca o grindină zgomotoasă, de parcă se spărsese un luminator deasupra lui. Nasul i se umflă îngrijorător – poate că o să-i curgă sânge din nas – şi avu senzaţia că mintea lui se întorsese pe dos, ca o şosetă. Făcu semn să fie linişte, dar nu vorbea nimeni. Era doar un băiat plutind spre tavan care îi făcea urechile să sune de parcă ciocane cădeau peste nicovale chiar în capul lui, ca şi cum era la un concert şi o mare de oameni urla, ca şi cum tocmai fusese călcat de un marfar, care zăngănea din roţile suprasolicitate.

Se afundă şi mai adânc în scaun, scâncind precum Harvey, căţelul.

Elliott ateriză la loc, pe scaun.

— Domnule, pot să plec?

— Da, da, te rog, eşti liber... Directorul îi făcu semn cu mâna întărind cuvintele sale şi se roti cu fotoliul spre fereastră, unde dănţuiau razele de soare. Apoi se roti iarăşi cu faţa spre birou, deschise sertarul în care ţinea drogurile confiscate de la elevi şi înghiţi un pumn de Ecstasy.

*

Înapoi la sursă, beţia atingea cote maxime, căci extraterestrul se fâţâia de colo-colo prin casă, beat mort. Terminase şase sticle de bere; pentru un pământean nu era mare lucru, dar pentru bătrânelul extraterestru, cu mintea lui ascuţită şi inocentă, era ca o tonă de cărămizi.

Lovindu-se de mobila de prin casă, răsturnând lucruri pe jos, se bâţâia din cameră în cameră, cu Harvey după el, urmându-l plin de devotament.

Chiar şi Harvey nu era prea în formă, din cauza legăturii telepatice cu monstrul; mersul său săltăreţ era acum redus la o împleticeală pe patru picioare; săracul animal alunecă sub un scaun, ieşi de acolo cu mare greutate, apoi căzu cu picioarele în toate direcţiile sub canapea.

— Ce ai păţit? îl întrebă monstrul. Nu poţi să mergi drept? Mergi ca mine… E.T. Făcu o demonstraţie, împiedicându-se de o pernă, căzând cât era de lung… sau nu prea.

De obicei, câinilor le place o atitudine mai caraghioasă, le plac clovnii, dar Harvey era chinuit de viziuni cu oase pentru supă care pluteau în jurul său, laolaltă cu mici nave spaţiale inscripţionate Tain; încerca să le prindă în gură, dar clămpănea în gol, din ce în ce mai frustrat.

E.T. se rostogolea pe pernă când pe o parte, când pe alta, apoi se ridică şi încercă să facă vreo câţiva paşi disco pe care îi învăţase de la Gertie, cântând:

— „Accidente se mai întâmplăăăă…"

Cânta bine în cheie, dar făcuse ceva cu tonul, căci aerul zumzăia de ecouri radioase. Harvey scânci, auzind sunetul peşterilor sculptate în piatră dintr-o lume depărtată, unde mici monştri circulau în toate direcţiile:

— Dar e numai rock'n'rolliiiiiii…"

Monstrul se bâţâia încercând să-şi mişte burtica în ritmul muzicii. Spectacolul ar fi continuat dacă Mary nu s-ar fi întors acasă. Intră pe uşa din faţă, răsfoi o revistă de pe măsuţa din hol unde ţinea corespondenţa, apoi o luă spre bucătărie.

Eroul spaţial decise că acesta este momentul potrivit pentru a-i declara dragostea pe care i-o poartă. Putea să o audă, putea să-i simtă gândurile; era pregătită pentru o fiinţă matură, aşa, ca el.

Păşi în hol.

Harvey, deşi chinuit de visuri ciudate, realiză că asta ar fi o nebunie.

Sări după E.T., exact când Mary se întoarse cu faţa spre ei. Câinele încercă să-l camufleze pe extraterestru, ridicându-se pe labele din spate între monstru şi Mary, făcând sluj, cu limba scoasă afară.

Cum am spus şi mai devreme, E.T. nu era o fiinţă prea voluminoasă, cam cât suportul de umbrele de înalt, iar Harvey reuşi să-l acopere.

— Harvey, zise Mary, habar n-aveam că poţi să faci sluj aşa de frumos. Elliott te-a învăţat?

Câinele aprobă din cap.

— Dar ştii că încă nu e ora ta de masă. Mary o luă pe hol şi ieşi în grădină.

Harvey căzu din poziţia inconfortabilă; nu era unul căruia să-i placă să-şi solicite prea mult mintea sau trupul. Privi spre monstru.

Monstrul îi întoarse privirea, apoi privi pe lângă el spre uşa ce dădea în grădină. E.T. hotărâse că era iraţional să continue să-şi ascundă înţelepciunea şi că acum sosise momentul să o cucerească pe Mary cu cântece, poveşti şi semnale cosmice mai intime.

Îl împinse pe Harvey într-o parte.

Câinele zbură prin aer şi ateriză nevătămat la doi paşi în dreaptă monstrului, pe când Mary tocmai intra din nou în casă, cu un buchet de flori în braţe.

Harvey sări în faţa lui E.T. şi dădu din coadă cu toate puterile sale. Îl surprinse pe E.T. în plin pas, cu un picior în aer; dezechilibrat în acest fel, şi beat pe deasupra, extraterestrul se rostogoli, printr-o uşă deschisă afară din hol.

Harvey îşi luă din nou poziţia de cerşetor, cu genunchii dârdâind de efort, dar ţinându-se aşa în ciuda tuturor chinurilor. Mary se opri, acoperită de flori, fără să observe tărăşenia de mai-nainte.

— Harvey, eşti tare activ astăzi, îi zise ea privindu-l. Ţi-a pus Michael vreun drog în mâncare?

Câinele dădu din cap.

Mary trecu pe lângă el şi puse florile pe masa din bucătărie, de unde luă un braţ de haine pe care le adusese de la curăţătorie, le aruncă pe un umăr şi o luă pe scări în sus. „Chiar am văzut câinele dând din cap sau mi s-o fi părut?”

E.T. se ridică în picioare, ţinându-se de un scaun. Avea senzaţia că se loveşte de toţi pereţii din casă, ca o bilă de biliard, fără să ajungă nicăieri. Era mai rău decât navigarea printr-o centură de asteroizi. Se legănă, inspiră adânc şi îşi reluă

misiunea.
Cine putea să ştie? Astăzi putea să fie ultima lui zi pe Pământ. Dacă gravitaţia îi solicita în asemenea hal genunchii, nu mai ajungea să prindă seara. Nu avea voie să moară fără să-i mărturisească afecţiunea adâncă pe care o avea pentru ea.
Se opinti înapoi în hol şi o luă pe scări. Harvey se repezi după el, cu limba scoasă, mârâind nervos, lovind cu coada în balustrada scării.
Mary era la ea în dormitor şi era în primele faze ale pregătirii pentru duşul de după-amiază la care ţinea atât de mult. În acest intermezzo călduţ, îşi aduna din nou forţele pentru a face faţă lumii pentru încă o zi.
La ora asta, chiar dorea un extraterestru sub duş cu ea? Cu apa până la glezne, privind-o cu ochi bulbucaţi şi blânzi?
Era puţin probabil. Dar probabilitatea creştea văzând cu ochii, căci E.T. urca scările, cântând ca pentru sine, „... e numai rock’n’rollliiiiiii...”
Mary fu cruţată de această ofrandă muzicală, căci dădu drumul robinetului de la duş. Apei calde îi lua câteva secunde ca să vină din boiler, iar între timp Mary se dezbrăcă.
E.T. tocmai trecea pe lângă dormitorul lui Mary. Se uită înăuntru, iar plantele din dormitor căzură pe o parte, moi ca nişte cârpe, bete turtă şi confuze. Ce făcea stăpânul florilor? Plantele simţiră o vibraţie ca aceea a legendarelor roiuri de albine de pe Venus, o roială venind din creierul stăpânului.
Acesta merse mai departe pe coridor spre baie, cu zumzăit de albine anunţându-i venirea.
Harvey se lipi de podea cu lăbuţele peste bot, căci nu avea voie să intre în baie de când mâncase covoraşul de acolo. Dar uşa trântită şi sunetul cheii învârtindu-se în broască îl liniştiră.
E.T. se opri în hol, în faţa uşii; roiul de pe Venus se învârti o dată, semnaliză cu o lumină puternică, apoi se topi în văzduh.
Bătrânul extraterestra se târî până în dulapul său şi căzu pe perne, pierzându-şi cunoştinţa.

*

Keys nici nu bănuia că deja îşi sufoca premiul, că armata de elegante aparaturi medicale fusese reperată de E.T. şi că acest semnal îi îngreuna inima bietului extraterestru. E.T. nu putea să discearnă cu exactitate ce însemna semnalul, cu variaţia lui de

lumini, acest lanţ de probe care îi asaltau sistemul periferic. Dar îl aruncase într-o stare de melancolie, de depresie, îi umpluse corpul cu un milion de senzaţii confuze pe care nici beţia lui nu le risipise. Întins în dulap, fără să aibă forţa să-şi ridice capul măcar, putea să simtă braţele mecanice care se îndreptau spre el, ridicându-l, ţinându-l strâns. Dormi cu întreruperi, visele lui fiind tulburate de viziuni îngrozitoare.

Sursa acestor viziuni întunecate, un anume depozit din vecinătate, era în fierbere din cauza pregătirilor pentru misiunea de capturare. Keys era exuberant, exaltat de viziunea triumfului ce se apropia. Echipa se învârtea în jurul lui plină de emoţii, căci se apropia un moment important pentru istoria Pământului. Keys ştia exact cât era de important, pentru că reuşise într-un fel să atingă câmpul telepatic al civilizaţiei ce crease şi condusese nava. Avusese visuri miraculoase, mult mai splendide decât cele pe care le avusese în copilărie – şi o dragoste ciudată se înfiripase în el, o dragoste pentru această inteligenţă frumoasă ce flirta cu Pământul.

Echipa lui era pregătită, în aşteptare, şi numărătoarea inversă începuse. Dar toată această activitate era cumva umbrită de senzaţia pe care o avea: i se părea că este împreună cu nava şi cu echipajul ei. Puterea lor era un gând constant ce nu îl părăsea, monitorizându-l. Simţea că nu-şi putea dori mai mult în ceea ce priveşte compasiunea şi pregătirea lui. Făcuse tot ce îi stătea în puteri ca să le protejeze colegul naufragiat.

Autovehiculele sclipeau şi acolo unde se mai deschidea câte o uşă, puteau fi văzute interioarele care şi ele sclipeau – ecrane semnalizau, ace dansau, circuite complete străluceau.

Aducea toate acestea în faţa fiinţei rătăcite ca o ofrandă.

*

Elliott se întoarse acasă, cu Lance lângă el.

— Ce ai păţit la ora de biologie? Ai luat-o razna azi, ştiai?

— Ştiu.

— Un comportament tare ciudat, Elliott. Nu crezi că nu e bine sa atragi atenţia asupra ta, mai ales acum? Tăntălăul îl ţintui pe Elliott cu o privire semnificativă, ca un şoarece privind în stânga şi-n dreapta când mănâncă o bucată de brânză.

Elliott îi întoarse privirea şi iarăşi rezistă impulsului de a-l lovi unde l-ar fi durat mai tare, dar, ca şi mai-nainte, ochii

enervantului reflectau ochii lui E.T., luminiţe apărând şi dispărând în apele lor ca nişte mici focuri de artificii.

Elliott oftă şi merse spre scări, cu Lance după el, ca o bucată de gumă lipită îndărătnic de talpa pantofului.

— Trebuie să recunosc că i-ai făcut-o prafului, Elliott. Toţi copiii din ora următoare au zis că au venit în clasă şi l-au găsit terminat, zăcând în propriul lui eter. Ştii cum sunt ăştia care zac în eter, nesincronizaţi, împleticiţi? Aşa l-au găsit…

Intrară în camera lui Elliott, făcându-şi loc prin dezordinea generală şi deschiseră dulapul, unde îl găsiră pe E.T. întins pe perne, cu degetele de la picioare în aer.

Lance era indignat.

— Îl laşi aşa, singur? Eşti nebun? Ăsta e cel mai valoros lucru din lume! Oricine ar putea să intre aici şi să-l răpească, sau s-ar putea accidenta singur sau mai ştiu eu…

Elliott ridică extraterestrul de pe perne:

— E mangă!

E.T. deschise ochii:

— Zi „bere”.

— Ai băut destul, E.T.

Pelerinul din stele făcu nişte obscure semnale cosmice, îşi roti ochii şi sughiţă. Lance o ţinu tot pe a lui, peste măsură de şocat:

— Oricum, de ce vrei să-l ascunzi? Ştii câţi oameni plătesc o căruţă de bani ca să-i vadă pe cei de la KISS? E mult mai tare decât KISS, e mai tare şi decât New York Yankeys! Elliott, ai aici o veritabilă mină de aur. Du-l la plimbare.

Lance gesticulă ca să arate că are toate calităţile necesare unui bun manager. Părul lipit de cap, roşu morcoviu, dădea impresia că scalpul îi fusese prins într-o cursă de şoareci şi că de-abia şi-l trăsese afară, rămânând cu el alungit; un impresar bun l-ar fi aruncat pe scările din dos cu gunoiul. Dar, fiind un tăntălău, Lance nu ştia asta. Împinse lucrurile mai departe:

— Tu, eu şi E.T. o să facem o afacere legală.

Elliott îl sprijini pe E.T., dar călătorul se lăsa când într-o parte, când în alta.

— Zi „migrenă”, Elliott.

— E mahmur, se plânse Lance. Elliott, ai nevoie de cineva care să se ocupe de toate astea. Habar n-ai cum să ai grijă de un extraterestru.

Elliott continuă să-l sprijine pe E.T., dar îi simţi trupul greu: cuprins de o sfârşeală, o greutate pe care nu o simţise niciodată până atunci.

— E.T.! Îl scutură şi E.T. îşi întoarse privirea către el, dar ochii lui purtau imagini ale cosmosului cum Elliott nu mai văzuse, în toate săptămânile cât E.T. stătuse la ei. Erau semnalele cele mai îndepărtate pe care şi le putea imagina. Îl loviră pe Elliott din plin şi copilul îşi însuşi toată greutatea extraterestrului.

— E.T., ce… se întâmplă…

Bătrânul călător căzu cu faţa-n jos. I se schimba densitatea. Era ca sâmburele unei stele pe punctul de a colapsa, simţind din greu gravitaţia Pământului. Se transforma într-o gaură neagră.

Şi Lance simţi efectul ciudat, statura lui îngreunată, astfel încât se făcu şi mai mic şi se ghemui ca un şobolan sub braţul lui E.T.

— Uite, comunică prin tine. E al tău. Dar trebuie să fie totul legal. Tata e avocat. Vine el cu ceva. O să fim milionari, o să mergem peste tot. Toţi or să vrea să ne cunoască pentru că o să fim cei mai faimoşi din toată lumea. Toţi or să vrea să-l întâlnească pe E.T., iar el e numai al nostru!

Dar E.T. nu era al nimănui, doar al gravitaţiei. Îşi revenise complet din beţie, neutralizase alcoolul din sistem dintr-o lovitură. Dar implozia aceasta nu o putea schimba.

„Vai de mine…”

Se legăna înainte şi înapoi, prins în mrejele contracţiei. Era sfârşitul vieţii lui stelare. Înăuntru se micşora până la un vârf de ac. Timpul lui se sfârşise, ajunsese la capătul firului…

Dar nu trebuia să îl ia şi pe băiat cu el. Şi totuşi asta se întâmpla: gaura neagră era deschisă şi nimic nu putea să-i scape. Piloţii care zboară prea aproape vor fi înghiţiţi – asta era legea spaţiului.

— Zi… „plecaţi…”

Încercă să-i împingă mai departe. Dar se ţineau scai de el, le simţi dragostea scurgându-se în el sub fiecare braţ. „Copii neastâmpăraţi, nu vreţi să veniţi cu mine. Eu sunt E.T. Minţile voastre nu pot să mă urmeze acolo unde mă duc. Eu sunt un călător experimentat în neant, iar voi nu sunteţi decât nişte puişori…”

Harvey se furişă în cameră, cu botul în pământ, mârâind. Mary venea încoace, câinele o simţea apropiindu-se şi vroia să-l

avertizeze pe Elliott. Mârâi la uşa dulapului, iar aceasta se deschise.

Harvey îl privi pe extraterestru, iar mintea lui de câine zări o forţă întunecată, cavernoasă, din care cădeau oase de lumină, unul după altul. Sări înapoi, simţind senzaţia până în măduva oaselor.

— Lasă-mă… zise E.T. încercând să-şi ridice braţele, dar Marea Teorie prinsese viaţă în el şi forma lui concentrată de energie, atât de potrivită pentru alte medii din cosmos, cădea în sine.

Trebuia să găsească o cale să moară singur. Dar chiar şi atunci, forţa ar putea fi atât de mare, încât să tragă în ea şi forţele din jur. Oare era posibil ca el, un singur extraterestru, să producă implozia întregului Pământ? Oare moartea lui va întoarce Pământul pe dos?

— Zi… „pericol”…

Trecu în revistă toate nivelele cosmice, dar nu găsi o formulă corectă pentru neutralizarea acestui efect. Era ţinut bine, strâns în chingi, iar nava lui era la ani-lumină distanţă.

— E… atât de greu… şuieră cu greu Lance, în timp ce se împleticeau prin cameră. Îl ridicară cu mare greutate şi-l lăsară pe patul lui Elliott exact la timp, căci se auzeau paşii lui Mary venind pe hol.

O clipă mai târziu deschise uşa.

— Bună, băieţi…

Harvey sări în faţa ei, cerşind cu laba. Avea părul zbârlit, magnetizat, interpunându-se între Mary şi Elliott care tocmai îl acoperea, ajutat de Lance, pe E.T. cu o pătură.

— Ce i-aţi făcut lui Harvey? întrebă Mary, în timp ce câinele se măscărea în faţa ei. L-aţi drogat? Zi-mi adevărul.

— Harvey, stai cuminte, zise Elliott.

E.T. cădea, cădea, din ce în ce mai jos. Simţi prezenţa femeii zvelte, mama copiilor, şi realiză că şi ea va fi trasă de forţa vâltorii – nu mai dorea intimitatea, pentru că drumurile lor se despărţeau. Cosmosul ei şi al lui se anulau reciproc. Nu ar fi ştiut niciodată unde se află dacă pica în adâncimea ameţitoare. Conştiinţa ei s-ar fi dezintegrat, ca şi cea a băieţilor…

„Dacă nu mă ridic… ridic… zi «ridic»…”

Dar nu putea să se mişte; doar asculta limba străină a pământenilor.

— Cum a fost la şcoală?

— Bine, ca de obicei.

— Vreţi ceva de mâncare?

— Coborâm imediat, zise Elliott.

— Aveţi cumva… brânză elveţiană? Lance avea nevoie de drogul lui de zi cu zi. Capul îi stătea ciudat pe umeri dintr-o dată. Se simţea picând prin ceva mai adânc decât îşi putuse imagina vreodată. Era ca în noaptea aceea, pe bicicletă, dar pe dos: atunci simţise că ar putea să zboare, acum se simţea încurcat în fuioare de întuneric, substanţe lipicioase de care numai brânza elveţiană îl mai putea scăpa.

— Cineva a terminat deja toată brânza elveţiană, zise Mary, privindu-l suspicioasă. Ştia că se petrece ceva cu puştii ăştia – intuiţia ei de mamă îi semnala clar asta, dar nu vroia să întindă coarda prea mult. Şi deodată o apucă o durere cumplită de cap. Dă, Doamne, să nu fie o menopauză timpurie. Numai asta îi mai lipsea!

Ieşi din încăpere. Elliott se întoarse repede spre E.T. Braţul călătorului se iţise de sub pătură. Elliott fu cuprins de groază căci braţul devenise cenuşiu; fu tras cu repeziciune într-un vârtej de coşmar care îl luă prin surprindere.

Se lăsă pe pat, luând mâna bătrână într-a lui:

— E.T., vindecă-te…

14

Se lăsase seara. Elliott adusese toate medicamentele pe care le găsise în dulăpiorul farmaceutic al familiei, dar acestea rămăseseră împrăştiate ca nişte pastile pentru păpuşi, inutile pentru durerea creaturii întinse în pat.

E.T. se afla în vâltoarea ameţitoare a forţei gravitaţionale. Visul său despre viaţa pământeană şi cel despre lumina stelelor fuseseră curmate. Soarele lui era numai soarele negru.

Şi toate acestea pentru că nu putea să reziste… să tragă cu ochiul pe la ferestre…

Într-un fel sau altul trebuia să împiedice ca dezastrul său personal să-i cuprindă şi pe aceşti pământeni inocenţi, sau chiar întregul Pământ, dar nu ştia – nu exista o ecuaţie pentru această planetă – cum să nu atragă după sine nenorocirea, pentru că trupul său păstra un mare secret atomic. Toate plantele din casă muriseră. Până şi pereţii păreau că îi cad în cap cu fiecare respiraţie.

— Vindecă-te, se ruga de el Elliott, pentru că simţea că bătrânul geniu era în stare de orice. Dar există anumite lucruri pe care nici zeii mai vârstnici nu le pot realiza.

E.T. clătină încet din cap.

— Atunci dă-mi mie durerea ta, se rugă Elliott, fără să ştie că, de fapt, el avea deja prea multă, avea deja puterea să se piardă într-o lume străină. Dar era o putere atât de străveche şi de rapidă, încât nu ar fi putut niciodată sa o ţină sub control, iar trecerea în cealaltă dimensiune i-ar fi rupt conştiinţa în două.

— Du-mă… departe… şopti E.T.… şi lasă-mă…

— E.T., zise Elliott, n-am să te părăsesc niciodată.

Călătorul pierdut se trase din nou la suprafaţă, ca să-i vorbească, să-l roage, să-l convingă.

— Pentru tine… sunt un mare pericol… Ridică vârful degetului: … şi pentru planeta ta… îşi ridică privirea spre cerul înstelat, cu ochii strălucind în lumina lunii.

— Dar transmiţătorul nostru… zise Elliott. Încă mai funcţionează.

— O rablă, spuse E.T.

Ochii îi fulgerară în întuneric. În ei, Elliott citi linii de o incredibilă complexitate ţesând arabescuri de lumină, ochii înţelegând forţa care năruia totul. Tavanul pârâi deasupra lor. Harvey scânci într-un colţ, iar ochii nepământeni continuară să privească misterele materiei pe care niciun botanist al stelelor nu putea să le schimbe.

— Dar nici măcar nu încerci! zise Elliott, temându-se de acei ochi, dar fiind irezistibil atras de ei. Te rog, E.T.

Noaptea trecea pe la fereastră. Corpul lui E.T. devenea din ce în ce mai rigid, cenuşiu aproape în întregime. Buzele se mişcau, dar nu ieşea niciun cuvânt, doar sunetul furtunii interioare, a compresiei materiei stelare. Masa corpului lui E.T., deşi nu mai mare decât un suport pentru umbrele, era de o densitate incredibilă. Imensa energie era absorbită de nucleu. Totul era compresat în el, apăsând sâmburele său stelar.

Corpul lui Elliott părea că e făcut din lanţuri, lanţuri de fier care îl ţineau pe loc. Se simţea din ce în ce mai greu; ţeasta i se crăpa şi depresia neagră atârna pe el ca o sută de mii de tone de plumb. Când, într-un sfârşit, apăru şi lumina cenuşie a zorilor, se ridică şi-l privi pe E.T. Monstrul parcă era stors, culoarea cenuşie se pierduse, lăsându-l în urmă alb, un pitic alb.

Elliott se târî până în hol, apoi spre camera lui Mary. Deschise uşa împingând-o, depresia de fier şi singurătatea cosmică devenind tot una pentru el acum. Se simţea ca un extraterestru, se simţea înstrăinat de el însuşi şi era foarte speriat.

Mary deschise ochii şi se uită la el:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic… nu are valoare, zise el, simţind căderea interioară, colapsul, plecarea.

— O, puiule, nu e bine să gândeşti aşa, zise Mary, cu toate că şi ea simţea la fel; visase toată noaptea că este sub apă şi că nu poate să ajungă la suprafaţă.

— Am ceva minunat, spuse Elliott, dar l-am întristat.

— Toată lumea mai trece prin asta din când în când, zise Mary, încercând o platitudine mai potrivită situaţiei. Dar dacă pe ea n-o ajuta cu nimic, de ce-ar fi fost bună pentru Elliott? Îi făcu semn să

stea lângă ea, pe pat. Căldura era mai bună decât cuvintele, dar trupul ei era rece în răsăritul cenuşiu, îngheţat până în măduva oaselor, şi mai rece când Elliott veni lângă ea.

Ce se întâmpla în casă? Simţea că era ceva la mijloc, fără de nume, oribil, ceva care strângea totul în el însuşi.

— Poţi să-mi… spui? întrebă ea.

— Mai târziu… Elliott se cuibări lângă ea, dar avea acelaşi sentiment de cădere, mai jos, mai adânc în vârtej, acolo unde nimeni nu putea să-i ajungă – pentru că nu exista nimeni.

— Dormi, îl linişti Mary, mângâindu-i fruntea. Dormi…

Elliott adormi şi visă o minge de fier, când mai mare, când mai mică, şi apoi din ce în ce mai mică, iar el călărea pe ea prin neant.

*

Când se auzi ceasul sunând la şapte şi jumătate, Mary fu singura care se trezi, lăsându-l pe Elliott cufundat în somnul său adânc. Ştia că băiatul poate să se prefacă bolnav, dar acum nu părea să fie o păcăleală. Îmbrăcându-se cu halatul de casă, pleoapele i se îngreunară, închizându-i ochii. Deschise ochii, scutură capul ca să se trezească şi îl privi pe Elliott dormind. Da, ceva era în neregulă cu el astăzi. Era mahmur? Îşi urma tatăl de la o vârstă atât de fragedă? Găsise şase sticle de bere goale…

Uşa se deschise şi intră Michael.

— Unde e Elliott?

— Nu-l trezi, zise Mary şi îl scoase pe Michael afară din cameră, pe hol. Ştii ce-l supără? Mary îşi strânse halatul în jurul ei. Pare foarte deprimat.

— O fi ceva cu şcoala, zise Michael. Şcoala e deprimantă. Fratele mai mare privi de-a lungul coridorului, spre camera lui Elliott. Ceva nu era în regulă cu E.T., ceva nu era în regulă cu Elliott, iar pe el îl cuprinsese o durere de-i crăpa capul.

— Vreau să se odinească, spuse Mary.

— Lasă-mă să stau cu el, o rugă Michael. Azi nu am ore decât până la prânz. Te rog, mamă…

Mary scoase o jumătate de aspirină din buzunarul halatului.

— Bine. Poate reuşeşti să-l pui pe picioare. Merse spre capul scărilor, încercând să se scuture de amorţeală. Luase Valium din greşeală aseară? Avea capul ca un balon de plumb.

15

— Trezeşte-te acum, bine? Michael stătea pe pat lângă Elliott. Ridică una din pleoapele lui Elliott, dar ochiul avea o privire cum nu mai văzuse la fratele său până atunci. O privire de piatră.

Michael gemu şi-l scutură pe Elliott:

— Elliott, te rog, trezeşte-te…

Elliott îşi reveni încet, iar Michael îl ajută să meargă până la el în cameră, cei doi fraţi împleticindu-se pe hol. Michael se simţea de parcă ar fi dus o minge de fier cu el. Ce era forţa asta teribilă care-l trăgea în jos? Ce i se întâmplase fratelui său? Ce se întâmplase cu casa lor? Se năruia sau ce?

Michael atinse un perete ca să se asigure de propria lui percepţie, dar peretele se undui în alte dimensiuni, fibrele lui fiind încărcate cu un dans subtil de lumină întunecată.

— Elliott, revino-ţi…

Îl trase pe fratele său în dormitor; Elliott era ţeapăn, ca un lanţ, ca fierul.

Iar E.T. era întins pe pat, acoperit cu o pătură, alb ca hârtia.

Michael îl lăsă pe Elliott, cuprins de frică, o mie de visuri negre convergând într-un centru îndepărtat.

E.T. respira foarte lent, pierdut în coşmarul său atomic. Zeul trebuia să plece. Scăpase de sub control.

„Salvează-mă, îi strigă el Căpitanului său aflat undeva, departe, în noapte, conducând nava celei mai Depărtate Lumini. Vino, Căpitane, vino în ajutorul botanistului tău! Plantele mele mor. Şi eu, mi-e teamă că şi eu sunt pe ducă.”

— Elliott, trebuie să spunem cuiva, zise Michael. Avem nevoie de ajutor.

Elliott se întoarse spre Michael, cu ochii ca nişte meduze în lună, înotând în pericol, cu tentacule sclipitoare.

— Nu, Michael, nu poţi. Nu…

Elliott ştia că restul lumii nu trebuie să ştie de ei. Armata nu ar fi înţeles. Nici guvernul nu ar fi înţeles. Vor pune mâna pe

creatura miraculoasă şi îi vor face tot felul de teste.

— O să-l împart în jumătate… cu tine. Elliott se lupta să respire. Mai mult nu pot…

Michael îşi şterse faţa, încercând să se gândească ce înseamnă această jumătate în limitele morale ale jocului lor. Puterea ce emana dinspre pat îl dezechilibra, îl împingea prin cameră ca pe o marionetă şi ştia că este mai mult decât pot ei să ducă, oricum ar împărţi-o între ei. Îi depăşea cu mult. Pereţii pulsau întunecat şi Michael zări o mie de forme ca a lui E.T., cu un foc cosmic arzând în spatele lor. Va arde extraterestrul întreaga lume?

— Elliott… Michael se îndepărtă împleticindu-se, încercând să se protejeze de dansul nebun al atomilor supraîncărcaţi. O să-l pierdem dacă nu cerem ajutor. Elliott, te vom pierde şi pe tine…

Ochii lui Elliott erau roşii, cu tentacule roşii ondulând în privirea lui. În spatele lor era o putere care depăşea orice putere de înţelegere pământeană. Elliott strălucea ca o bucată de fier într-un furnal. Putea să se prefacă bolnav cu febră oricând, dar asta…

Michael îl apucă pe Elliott cu o mână şi pe E.T. cu cealaltă.

Mike era destul de mare, dar greutatea acestor două fiinţe în braţele sale…

Se opinti cu cei doi, cu mingea de fier a lui Elliott şi cu soarele cosmic al lui E.T. Degetele îi zvâcneau de încordare, mişcate de forţa lui E.T. Atingerea lui E.T. era magică, electrică şi pulsa în ritmul a zece milioane de ani de cunoaştere a spaţiului.

Zboruri spre lumi uitate, unde învăţase atât de mult…

Michael îi duse până în baie şi îi lăsă sub duş. Trebuia să stingă focul ăsta, să îl răcorească pe Elliott…

Apa ţâşni din duş, udându-i pe cei doi.

Călătorul scutură capul sub bătaia apei. Da, duşul, unde dansează femeia cea zveltă.

E.T. o simţi pe Mary, simţi minunea câmpului ei, dar el se transforma în puzderie de comete. La revedere, micuţă salcie…

Căzu cu faţa în jos, sub cascadă, dar era o cascadă de pe Venus, într-o grotă ascunsă, unde râuri secrete dansau în întuneric. E.T. închise ochii şi se îmbăie acolo. Toate acestea, pe care credea că le va vizita oricând, nu vor mai fi.

Aruncase totul, curiozitatea venindu-i de hac, după cum spunea şi vechiul proverb: „Poţi să tragi cu ochiul dintr-o dimensiune în alta, dar să nu te laşi prins de moarte.”

Aruncase imortalitatea ca un idiot ce era. Deşi avea multe mile la bord, făcuse o greşeală.

Iar acum, un ultim duş…

…pe care unii preferă să-l ia pe Venus, alţii pe Marte…

…dar numai un lunatic cosmic s-ar lăsa prins pe Pământ.

Dădu din picioarele lui de răţuşcă şi cântă încetişor, într-un subsol din întunericul cosmic, prin străvechi camere de reverberaţie…

„… Accidente se mai întâmplă…”

Se prăbuşi, cu genunchii de plumb, cu tone de plumb în rotule.

Elliott se prăbuşi o dată cu el, tras pe fundul căzii.

— E.T., vindecă-te singur… Elliott simţea puterea cum ţâşneşte din el, dar nu putea să îi direcţioneze forţa; era doar un foc nebun care îi tremura în muşchi, iar raza lui vindecătoare era îngropata sub valuri de foc.

La parter se deschise uşa, iar Mary intră în casă, cu Gertie după ea.

— Du-te să-l înveseleşti pe fratele tău, zise Mary trimiţând-o pe Gertie spre etaj.

Mary puse pe podea pungile cu cumpărături, migrena reîntorcându-se o dată cu intrarea în casă. Parcă era o lamă de cuţit, chiar în mijlocul frunţii.

Îşi mişcă uşor capul înainte şi înapoi, încercând să localizeze punctele de durere, apoi îşi masă tâmplele. Avu brusc o imagine a doctorului ei, completându-i o reţetă pentru medicamente pe care nu le voia…

Paşii tunători ai lui Michael coborâră scările, fiecare dintre paşi ca o minge de plumb.

— Mai uşor, dragule, zise Mary, să nu treci prin podea.

— Mamă, am să-ţi spun ceva. Mai bine ai lua loc…

Mary se lăsă moale pe un scaun. „O, Doamne, te rog, nu mă lovi cu alt dezastru de-al copiilor, nu astăzi, nu, fără ştiri despre cine ştie ce bătaie sau altă bazaconie…

Se lovi greu de scaun şi-l simţi trosnind, ca nişte tendoane care ating punctul de plesnire.

— E ceva grav?

— Mai grav decât îţi poţi imagina.

Sări în picioare, capul i se învârtea, conştientă de ceva teribil:

— Ţii minte spiriduşul?

„Să nu fie un criminal”, îşi zise ea. Ce păţise familia ei? Ochii lui Michael erau ca nişte moluşte.

Pe scară se auziră paşii lui Gertie, şi Mary simţi cum se cutremură casa – din cauza unui copil de cinci ani.

— Mami, ţipă fetiţa, au dispărut! Nu mai sunt în dulap!

— *Ei?* Mary îl privi pe Michael.

— Mai bine îţi arăt, zise Michael.

O duse la etaj, la baie.

— Dar trebuie să-mi promiţi, cea mai trainică promisiune…

— Michael… Mary îşi pierdea răbdarea şi minţile o dată cu ea, iar Michael vorbea de parcă se jucau Dungeons & Dragons. Ce este?

Michael trase perdeaua de la duş. Mary clipi, rămase cu ochii închişi o secundă, ezitând, căci i se păruse că a văzut un nod de reptile în cada duşului. Deschizând ochii îl văzu pe Elliott şi…

— Suntem bolnavi… Elliott ridică mâna. Suntem pe moarte…

Apa curgea peste ei, peste Elliott şi peste fiinţa asta monstruoasă, turnuleţul ăsta de coşmar înalt de un metru. De la turnuleţ veni un semnal. Buzele creaturii se mişcau, iar Mary auzi ecouri întrepătrunse, spărgând spaţii cavernoase:

— Fiin… ţa… zvel… tă…

— E de pe Lună, lămuri Gertie.

Mary îl apucă pe Elliott şi îl trase afară de sub duş. Nu se putea gândi decât la fugă, fuga de orice era acel lucru din cadă care un minut mai devreme îl ţinuse pe Elliott, un reptilian ud, prea monstruos pentru ca privirea să zăbovească mai mult asupra lui.

— La parter, cu toţii, zise ea, înfăşurând un prosop în jurul lui Elliott, împingându-i înaintea ei, spre scări. Mintea nu îi mai lucra raţional, ci funcţiona oarbă, bazându-se pe un fel de simţ periferic. Chestia din cadă putea să rămână acolo; ea fugea împreună cu copiii. Mai mult de atât, nu mai avea idei.

— Nu putem să-l lăsăm singur, protestă Elliott.

Mary doar îi împinse înainte. Acum, ea avea Puterea Absolută, generată de groaza copleşitoare şi de nevoia fugii, îi mişca pe cei trei copii spre uşă ca pe nişte păpuşi de cârpă. Deschise uşa – şi ultimele urme de raţionalitate o părăsiră, căci în pragul uşii se afla un astronaut.

Ochii lui priveau printr-o cască de sticlă. Corpul îi era îmbrăcat într-un costum spaţial. Femeia îi trânti uşa în faţă şi alergă prin

casă spre altă ieşire. Cealaltă uşă tocmai se deschidea şi un alt astronaut păşea în casă.

Mary o rupse la fugă spre fereastră. O folie de plastic căzu peste fereastră şi Mary privi cum un alt astronaut o lipea de rama geamului.

Apoi, câteva momente mai târziu, o folie imensă de plastic fu aruncată peste casă, exilându-i de restul lumii.

*

Până la lăsarea serii, casa fu transformată într-un imens pachet, învelit în vinilin transparent, cu ţevi de aerisire uriaşe ţâşnind din acoperiş, înconjurând toată structura. Lumini puternice, ridicate pe schele înalte, luminau casa din toate părţile. Accesul pe stradă fusese blocat, iar în faţa casei erau parcate tiruri şi camioane.

În casă se intra printr-una dintre dubiţe.

În dubiţă era Keys care tocmai se îmbrăca în costumul său. Deschise uşa din spate a maşinii şi păşi într-una din ţevile gigant. Merse până la capăt, unde era un izolant pneumatic; îl deschise şi intră în casa aflată în carantină.

— … extraordinar… pur şi simplu extraordinar…

Microbiologul sceptic vorbea de unul singur în casca sa, cu vocea sugrumată de emoţie, cu faţa ca a unui caras portocaliu care suferă o traumă într-un magazin de acvarii, aşa cum rămăsese ca trăznit în zona unde lucra echipa lui de specialişti: bărbaţi şi femei care examinau lamele cu probe de ţesut şi cu tot felul de alte probe luate de la E.T., al cărui sistem îi încurcase de-a dreptul; de-abia acum îşi mai reveniseră şi încercau să se descurce cumva.

În altă zonă a casei, o echipă de doctori lucra cu membrii familiei. În camera de zi devenită sală de urgenţe, lui Mary i se lua o probă de sânge.

— Au apărut schimbări de mediu de când… a fost sechestrat în casă? Temperatură, umiditate, intensitatea luminii?

Mary îl privi ca pe un nebun, fără să poată sau să vrea să vorbească. Lângă ea, un alt doctor îi lua tensiunea lui Michael.

— Aţi observat schimbări superficiale în culoarea pielii sau în respiraţia fiinţei? Căderea părului, transpiraţie?

— N-a avut păr de la început, zise Michael.

— Se pare că, zise un doctor către altul, aceşti copii au reuşit

să comunice cu extraterestrul printr-un sistem lingvistic primitiv. Şapte, opt cuvinte monosilabice.

— Eu l-am învăţat să vorbească, îi zise Gertie doctorului care tocmai îi tăia o şuviţă de păr.

Un psihiatru îngenunche în faţa fetiţei:

— Tu l-ai învăţat să vorbească?

— Cu jocul meu „Zi pe litere”.

Era clar că psihiatrul nu folosise unul niciodată.

— L-ai văzut pe prietenul tău emoţionat? A râs sau a plâns vreodată?

— A plâns, zise Gertie. Voia să se ducă acasă.

Şeful întregii activităţi trecu prin încăpere spre sufragerie, care era ocupată de o echipă de radiografie ce studia structuri osoase care le dădeau mare bătaie de cap. Keys deschise uşa de plastic şi intră în altă cameră, unde carantina fusese impusă foarte strict. Întreaga încăpere era acoperită de plastic şi în ea fusese construită o altă cameră: o cameră sterilă portabilă, de trei metri pe trei, din plastic transparent. Înăuntru erau Elliott şi E.T., cu o echipă de medici specialişti în jurul lor.

— Am un semnal acum, dar nu este un EKG uman.

— Vreo undă Q, R sau X?

— Nu.

— Orice fel de undă?

— Nu… nu ştiu.

Măsurătorile pe care specialistul le obţinea nu fuseseră pomenite în niciunul dintre manualele lor. Dar doctorii sunt nişte ţipi simpatici; acordă-le câteva minute şi poţi fi sigur că vor conecta la maşinăriile lor orice ciudăţenie născocită de viaţă, calmul lor molipsindu-i şi pe cei din jur.

— Asta e ciudat… era tot ce spunea unul dintre ei, deşi era mai mult decât ciudat. Tot ce ţinea de creatura întinsă pe masă sub ochii lor se bătea cap în cap – părţi din ea erau ca visurile liniştite ale legumelor, iar altele aveau densitatea pietrei, destul de joasă ca să paralizeze aparatele.

— Sonar, ai localizat inima creaturii?

— Greu de făcut.

— Măcar are inimă?

— Tot ecranul e luminat. De parcă tot pieptul său ar fi… o inimă.

Îl tot împungeau, îl îndoiau în toate direcţiile. Acele îi înţepau pielea în căutarea venelor, alte ace căutau să-i afle reflexele. Îi găsiră urechile externe, cochiliile lor delicate deschise. Ochii săi care cercetau lumea, suprasensibili la lumină, erau expuşi sub lumini puternice, iscoditoare. Echipa lucra febril, încercând să-l descopere din toate unghiurile analizate deodată, chinuindu-i silueta torturată cu toate analizele posibile create de medicina modernă ca să descopere secretele care îi dădeau viaţă.

Doctorul care conducea echipa încerca să-şi şteargă fruntea, dar îl oprea casca de sticlă. Era frustrat, dezorientat, începuse să-l privească pe E.T. ca pe o creatură scoasă de pe fundul mării, un monstru inconştient, o formă neomenească a cărei menire, scop şi secret îi vor scăpa până la urmă.

Minunat, da, era minunat, dar urâţenia lui de nedescris îi răpea doctorului blândeţea lui obişnuită. Mintea lui obosită nu vedea decât pterodactili, şopârle primordiale, grozăvii care nu ar fi trebuit să existe niciodată şi care, din fericire, dispăruseră de mult. Acest lucru dinaintea lui se număra printre aceştia, rece şi nesimţitor, o creatură de coşmar – monstrul deformat de care ţi-era întotdeauna frică că ar ieşi din pântecele vieţii. Era ceva natural să urăşti un asemenea obiect şi să-ţi doreşti să nu fi apărut niciodată.

— E viu, zise tehnicianul de lângă el, dar nu respiră…

— … pulsul rămâne constant…

Bătrânul călător stătea întins, nemişcat, ca o lună moartă. Luminile fluorescente prea puternice îl chinuiau, o strălucire hidoasă, pământeană, pătrunzându-i până la nervi. Văzu că era prins în mrejele lor, ale acestor doctori de pe Pământ care lucrau cu echipamente dintre cele mai primitive prin comparaţie cu *scanner*-ele delicate de pe Marea Navă.

„A, medicina”, oftă el, semnalizând nopţii, acolo unde erau doctorii rasei lui.

— Corpul pare să fie de tip marfans.

— Scrie: exoftalmie comparativă.

— Reflexele picioarelor dovedesc babinski lateral.

— … a respirat. Doar o dată…

Încercă să-şi simtă drumul către navă, spre ţelul său suprem, pentru care era el necesar în univers. Oare va pierde totul?

„Ah, oftă E.T. pentru el, acum te-au prins.”

Lanţurile de fier ale Pământului îl ţintuiau aici. Era legat şi încătuşat, iar greutatea aceasta era groaznică, în timp ce forţa lui vitală continua să se scurgă.

— Îţi apare vreun tip de elemente radioactive?

— Am stabilit pragul radioactiv. Dar nu există nicio dovadă de arsuri superficiale pe membrii familiei, nici oase atacate.

— Doppler, ai dat de circulaţie sanguină?

— Cred că ceea ce vedem în zona inghinală este sânge.

— Au apărut sistalize în plus – măsurătorile creaturii şi, simultan, ale băiatului.

Din nou, medicul-şef îşi şterse casca, nervos. Băiatul şi monstrul erau legaţi cumva, ca şi cum monstrul se hrănea cu viaţa copilului. Copilul îşi revenea şi iar leşina, halucina, vorbea aiurea, scufundându-se iarăşi. „Aş tăia coarda ce îi leagă, se gândea doctorul, dacă aş şti unde şi ce îi leagă.”

Cercetă mai adânc şi îşi şterse din nou casca de sticlă. Era sigur că fiinţa e pe moarte; grija lui era acum băiatul. Bătăile inimii erau neregulate, pulsul era slab şi toate acestea erau sincronizate cu monstrul, cei doi fiind conectaţi cu legături ascunse, dintre cele mai diabolice.

„Fir-ar să fie, gândea doctorul, aruncând o privire în afara camerei, oare şi-a dat cineva seama ce se întâmplă?”

Văzu căştile de sticlă mişcându-se asupra aparatelor şi ştiu că nimeni nu are un răspuns pentru ceea ce se întâmplă.

Îşi întoarse privirile spre faţa monstruoasă. Dacă a existat vreodată în univers vreo creatură mai nesimţitoare, mai detaşată, mai rece şi mai lipsită de dragoste, aceasta era. Prin nu se ştie ce miracol îşi dezvoltase inteligenţa – pentru că fusese văzută nava – dar creaturile care o conduceau erau nişte paraziţi, nişte animale de pradă, incapabile de simpatie, blândeţe sau de orice alt sentiment frumos, omenesc. Era sigur de toate acestea, cum mă vezi şi cum te văd, şi vroia din toată inima să-l sugrume. Era periculos; nu putea să spună de ce, dar tot corpul său ştia că este periculos pentru ei toţi.

Un ac străpunse pielea lui E.T. Pe masa de lângă el, Elliott se strâmbă de durere, ca şi cum acul ar fi intrat în corpul său. Se întoarse spre singura faţă familiară, spre Keys.

— Îl răneşti. Ne omori…

Keys era cu ochii pe extraterestru. Viziunea pe care o avusese,

a unei creaturi nobile venite din spaţiu, se spulberase în faţa urâţeniei lui E.T.; dar mintea lui Keys încă mai ardea. Chestia asta de pe masă, aşa urâtă cum era, era de pe navă, iar nava avea puteri infinite. Misiunea lui Keys era să o servească.

— Încercăm să-l ajutăm, Elliott. Are nevoie de multă atenţie.

— Vrea să stea cu mine. Pe voi nu vă cunoaşte.

— Elliott, prietenul tău este o fiinţă foarte rară şi preţioasă. Vrem să-l cunoaştem mai bine. Dacă reuşim să-l cunoaştem mai bine, putem să învăţăm o grămadă de lucruri despre univers şi despre viaţă. Tu l-ai salvat şi ai fost bun cu el. Nu poţi să ne laşi şi pe noi să contribuim la asta?

— Dar el vrea să fie cu mine.

— O să fie. Oriunde merge, ai să mergi şi tu. Îţi promit.

Dar acolo unde se ducea extraterestrul, nimeni nu putea să-l însoţească. Puterile învolburate ale trupului său se strângeau într-un singur loc. Bătrânul simţea enormitatea acestei puteri, aceea a balaurilor străvechi. Rasa lui stăpânise această flacără, această viaţă. Se va sfârşi într-un cataclism? Va distruge el planeta asta?

„Nu, plânse înăuntrul său, nu trebuie să se ajungă la asta. Ce soartă mai rea aş putea să am decât distrugerea unui lucru atât de minunat cum e Pământul? O să fiu blestemat pe veci de tot universul.”

Dar balaurul din el dansa, cu ochii luminoşi ca nişte sori arzători, străfulgeraţi de misterele terorii şi ale groazei. O forţă uriaşă va fi descătuşată, aruncându-i pe toţi doctorii, cu maşinile lor, cu prietenii şi duşmanii lor laolaltă, toată lumea, pe toţi, prin acoperişul spaţiului.

— Băiatul şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

— Aduceţi-o pe mama lui.

E.T. se ţinea pe marginea vidului, de ultima fărâmă de energie. În urechi îi răsuna un bubuit înfiorător, iar gura balaurului era larg căscată sub el; limbi negre de foc cosmic se prelingeau spre el, nerăbdătoare să consume o planetă, un sistem solar, orice i-ar fi ieşit în cale. E.T. simţi cum îi plesneşte pielea şi cum cunoaşterea stelelor se scurge din el, din ce în ce mai repede.

— Tensiunea scade.

— … şi pulsul.

— Mai mult oxigen.

— Oscilaţia asta e dreaptă.
— Linie dreaptă sau? Cum poţi să-ţi dai seama fără Q, R sau X?
— Pur şi simplu linie dreaptă.
— Ardeţi-l!
Un instrument electric fu pus pe pieptul lui E.T. Încercară să-l resusciteze cu şocuri electrice, îi injectară adrenalină, îi făcură masaj cardiac.
— Nimic… nu-mi iese nimic…
Măsurătorile EKG ale extraterestrului erau doar o linie solidă, orizontală, fără nicio reacţie a inimii. E.T. era mort – dar Elliott se mişcă, toată puterea lui fiind reîmprospătată de îndată ce călătorului îi stătu inima. E.T. găsise măcar una dintre formulele de care avea nevoie, aceea a unui scut, aruncat în urma sa pe drumul morţii pentru ca băiatul să nu-l poată urma.
Elliott se ridică brusc în patul lui, ţipând:
— E.T., nu pleca!
— Niciun răspuns, zise un doctor. Nu respiră.
— Poate să-şi ţină răsuflarea, ţipă Elliott.
Doctorii clătinară capetele. Creatura pe care încercaseră să o salveze era moartă, iar sensibilităţile lor indignate începură să se ivească din nou: de ce munciseră atât?
Nici nu observară căderea momentană de tensiune, nici nu simţiră cutremurarea casei, a văii. Aceasta era menită altor oameni, cu alte echipamente, cei care monitorizau problemele ascunse adânc, în miezul Pământului…
Keys, ca un copil care nu crede că moartea chiar există, stătea aproape de extraterestru şi-i şoptea:
— Cum să-i contactăm pe ai tăi?
Elliott nu simţi mâna lui Mary pe umărul său, nu simţi decât pierderea imensă.
— El era… cel mai bun, plângea Elliott, privind cu ochii îndureraţi la prietenul său. În spatele lui, intrară Gertie şi Michael, în ciuda protestelor medicului-şef.
Gertie se duse până la masă şi se ridică în vârful picioarelor, uitându-se la monstru.
— Mami, e mort?
— Da, iubito.
— Nu putem să ne dorim să se întoarcă?
Ultimul lucru pe care şi-l dorea Mary era ca monstrul să se

întoarcă. Privi forma aceea hidoasă, gura oribilă, degetele lungi şi înfiorătoare, stomacul grotesc – era atât de urât şi aproape că-l omorâse pe Elliott.

— Îmi doresc, zise Gertie, îmi doresc, îmi doresc să…

„Îmi doresc, se gândea Mary”, repetând mecanic versul fetiţei, din motive pe care nu le putea înţelege.

Camera sterilă fu golită de oameni, inclusiv Elliott, care stătea acum afară, privind cum E.T. este pus într-un sac de plastic şi acoperit cu gheaţă din dioxid de carbon. În spatele lui, celelalte camere erau eliberate de maşinării şi de acoperământul protector de vinilin.

Fu adus în camera sterilă un sicriu micuţ de plumb. Agenţii puseră extraterestrul în sicriu.

Keys se opri în spatele lui Elliott şi-i puse o mână pe umăr:

— Vrei să-l mai vezi o dată, pentru ultima oară? Keys le făcu semn cu mâna să iasă celorlalţi agenţi şi îl trimise înăuntru doar pe Elliott, închizând uşa transparentă în urma lui.

Elliott rămase în picioare lângă micul sicriu. Şterse faţa lui E.T. de zăpada carbonică. Lacrimile lui se revărsară pe obraji şi picurară pe plasticul care acoperea fruntea ridată a lui E.T.

— Am crezut că o să fii al meu pentru totdeauna. Şi aveam un milion de lucruri să-ţi arăt, E.T., erai ca un vis împlinit. Dar nu era o dorinţă pe care ştiam că o am, doar când ai venit la mine mi-am dat seama. Te-ai dus în alt loc acum? Crezi în zâne?

Giiiiplî giiiiiiiiiiiiiiiiiiplî snnnmmnnnnnnnnn org

O rază de lumină aurie străbătu întunericul cosmic. Istoricii cosmosului au păreri împărţite în ceea ce priveşte direcţia de unde a venit. Era mai străveche decât E.T., mai bătrână decât cea mai veche fosilă. Sunt unii care susţin că este chiar sufletul Pământului, străfulgerând un firişor din toate câte le ştia, ca un gest de diplomaţie faţă de străinul care-l vizita, poate.

„Nu mai trage cu ochiul la ferestre”, ziceau unii că ar fi mesajul.

Alţii spun că Pământul era osândit pieirii şi nu putea să se mai salveze, că forţa salvatoare venise de la o planetă geamănă, pentru a da o mână de ajutor la îmblânzirea balaurului nuclear.

Iar alţii au auzit: *Dniiiiiiplzi zuuuuuuunnnnnnnggggggummmtvîrrrrdsss.*

Chemând din depărtare.

Orice ar fi fost, atinse degetul lui E.T. şi îl făcu să strălucească precum jăraticul.

E.T. se vindeca singur.

Nu ştia cum.

Dar avusese o viziune a Căpitanului său, mai frumoasă decât şi-ar fi putut imagina.

— Bună seara, Căpitane, zise E.T.

— Nu mai trage cu ochiul pe la ferestre, îi răspunse vocea.

— Nu mai fac niciodată, Căpitane.

O strălucire orbitoare erupse din trupul lui E.T. şi el se simţi auriu, pe de-a întregul, dar mai ales în jarul inimii, unde aurul sclipea roşu. Vaporul ce se ridica din zăpada carbonică deveni rozaliu în văpaia luminii. Elliott observă fenomenul şi curăţă pieptul lui E.T. de zăpadă, descoperind astfel strălucirea inimii călătorului.

Se întoarse spre uşă unde Keys încă mai vorbea cu Mary. Acoperi repede inima lui E.T., ca să nu fie văzută de ceilalţi.

E.T. deschise brusc ochii.

— E.T. sun acasă.

— Bine, şopti vesel Elliott. Bine. Îşi scoase cămaşa de pe el şi acoperi cu ea lumina inimii lui E.T. Trebuie să te scot afară pe furiş. Stai cuminte aici…

Elliott îl acoperi din nou cu gheaţă şi trase fermoarul sacului. Apoi, prefăcându-se îndurerat, ieşi prin uşa de plastic, cu faţa în mâini, trecând pe lângă Mary şi Keys. O secundă mai târziu era în bucătărie cu Michael, deasupra unei mese încărcate cu instrumente chirurgicale, măşti şi microscoape. Pe masă se afla şi muşcata pălită a lui E.T. În timp ce Elliott îi şoptea ceva lui Michael, muşcata, ca şi Michael, îşi săltă capul şi, o clipă mai târziu, frunzuliţe verzi ţâşniră din tulpinile moarte. Floarea îmboboci şi îşi etală iarăşi frumuseţea.

Michael dădu un telefon şi ieşi pe uşă.

Elliott era la capătul tubului principal venind dinspre casă; agenţii trecură pe lângă el, purtând sicriul de metal. Deschiseră uşa ermetică, omul cu cheile aşteptând să vină agenţii. Duseră sicriul prin tubul de plastic şi îl depozitară în dubiţă, apoi se întoarseră în casă.

— Mă duc cu E.T., zise Elliott.

— Tu şi cu familia ta veţi merge cu mine, Elliott. Toţi mergem

în acelaşi loc.

— Unde merge el, merg şi eu. Mi-ai promis. Mă duc cu el.

Keys oftă, deschise din nou uşa de plastic şi îl lăsă pe Elliott să treacă. Elliott sări în maşină şi ciocăni în uşa cabinei. Michael, pe locul şoferului, se răsuci spre el:

— Elliott, un mic detaliu: până acum n-am mai condus…

Apoi băgă maşina în viteză, apăsă pe acceleraţie şi porni.

Un sunet oribil de plastic rupt semnală că întregul sistem de tuburi se rupea de casă şi că enormul cort de plastic ce învelea casa se năruia. Dubiţa patină până la marginea străzii, trăgând după ea zeci de metri de tubulatură, ca o coadă de balaur.

Michael claxonă din răsputeri. Poliţiştii se agitară să mute barierele puse pentru gură-cască, iar mulţimea de privitori se dădu înapoi făcând loc maşinii. Elliott era hurducănit în spate în timp ce maşina avea drum liber acum. Numai aşa îi văzu pe cei doi agenţi care erau agăţaţi pe dinăuntru de tubul care flutura în spatele maşinii, încercând să se deplaseze spre el.

Dacă ar fi putut să privească prin celălalt capăt al tubului, ar fi văzut-o pe Mary sărind în maşina lor împreună cu Gertie.

Mary accelera după ei pe lângă vehiculele guvernamentale, urmărind dubiţa şi sperând că furtul acesteia nu era un act criminal având în vedere că erau copii, deşi bănuia altceva.

— Mami, unde mergem? întrebă Gertie.

— Mergem după cremă din placentă, zise Mary, scrâşnind din roţi printre baricadele poliţiei.

— Elliott şi cu Michael au furat dubiţa?

— Da, iubito…

— De ce nu m-au luat şi pe mine cu ei?

— Pentru că eşti prea mică să furi maşini, decretă Mary, gonind pe stradă. Când o să mai creşti, atunci îţi dau voie.

Maşina icni la o curbă, pe urmele dubiţei buclucaşe. Ştia că monstrul era viu, o simţea în toţi nervii ei torturaţi. Fie că dorinţa lor sau norocul chior îl readuseseră la viaţă, era fericită oricum, căci, deşi îi provoca o sumedenie de complicaţii, deşi maşini de poliţie erau pe urmele ei, ştia că el este cel mai bun.

Agenţii săltăreţi se opintiră să urce de-a lungul tubului de plastic, ţinându-se de el cum puteau. La gura tubului stătea Elliott, lucrând ca o albinuţă.

„Hei, îi trecu prin cap unuia dintre ei, puştiul nu încearcă să

desprindă tubul, nu?”

Un moment mai târziu, agentul se rostogolea pe stradă, cu tot tubul grămadă în cap, în timp ce dubiţa fugea mai departe, lăsându-i în urmă.

Michael se lupta cu volanul şi cu pedalele dubitei vitezomane.

— Elliott, asta-i sinucidere curată! strigă el peste umăr. Şi nu o să mai îmi dea niciodată permis.

Se minuna cum de toate maşinile ieşeau din calea lor în ultimul moment; iar dubiţa gonea mai departe. Elliott se ridică lângă sicriul lui E.T., îl deschise şi trase fermoarul sacului de plastic.

E.T. se ridică în capul oaselor, scutură ultimele rămăşiţe de gheaţă carbonică de pe el şi privi în jur.

— E.T. sun acasă.

Ziiiipl ziiipl zwak-zwak.

Ochii lui erau strălucitori, mai strălucitori decât lumina inimii, care îi răspundea lui Elliott cu o văpaie care încălzea toată maşina.

Michael ieşi de pe stradă şi o luă pe un drum ce urca dealul numit Foişorul. Privind în jos de pe Foişor, puteai să-i zăreşti pe castelani, cu balaurii lor cu tot, pe care îi sunase mai devreme. Îi aşteptau, călare pe biciclete.

Dubiţa se opri şi Elliott şi Michael îl ajutară pe E.T. să coboare.

Castelanii, Greg, Tyler şi Steve, rămaseră cu gura căscată, privind ţintă monstrul ce tocmai le era prezentat.

— E un extraterestru, zise Elliott, şi noi îl însoţim înapoi la nava lui.

Precum doctorii ceva mai devreme, la fel de nedumeriţi erau şi castelanii. Dar în joc avuseseră toate rolurile – mercenari, monştri, vrăjitori, cavaleri – şi asta îi ajută să treacă peste ineditul situaţiei. Aşa că, deşi minţile le-o cam luaseră razna, îl ajutară pe E.T. să se urce în coşul bicicletei lui Elliott, apoi o luară la goană, pe unul dintre cele patru drumuri care urcau pe Foişor.

Tyler era în frunte, pedalând de zor. O privire peste umăr îi dezvălui o nouă ipostază a extraterestrului ascuns în coşul lui Elliott şi pedală mai tare din picioare, nerăbdător să scape de el în grabă, orice ar fi fost. Înainte să înceapă să se multiplice.

— Elliott! ţipă Greg. Ce… ce… dar limba i se plimba nărăvaşă în gură, fără să scoată mai mult de atât. În dreptul său, Steve era

aplecat deasupra ghidonului, cu pălăria lui urecheată fluturând în vânt. Şi el aruncă pe furiş o privire spre monstru şi realiză că orice ar fi fost, era clar legat de surioara mai mică şi de obligaţia de a coace turtiţe de noroi. Face el legătura mai târziu. Dar în adâncurile sale se născu un jurământ solemn, că nu va mai avea nimic de-a face cu surioara mai mică a nimănui, nici măcar cu a sa. Se pot întâmpla lucruri ciudate, aşa cum probabil că o să înveţe în ora de educaţie sexuală de la liceu. Se apleca şi mai tare deasupra ghidonului, mintea lui tânără galopând cu întrebări fără răspuns, picioarele zburând pe pedale.

Ineditul grup de ciclişti se făcu nevăzut după deal, dar creasta dealului se umplu din nou cu o armată de vehicule de-ale guvernului, maşini de poliţie şi… Mary. Toate şuierară punând frână, oprindu-se în jurul dubiţei; poliţia sări la luptă, cu armele pregătite. Mary sări şi ea din maşină şi fugi înspre poliţişti, strigând din toate puterile:

— Nu trageţi, sunt nişte copilaşi! Luni de frustrare, frică şi curată nebunie îi răsunară în glas; poliţiştii se retraseră, surprinşi de apariţia femeii care tocmai trecea pe lângă ei. Dacă ar fi fost la fel de convingătoare şi la tribunal, ar fi fost mult mai bogată acum.

Diversiunea de moment mări distanţa dintre biciclişti şi poliţie, care încă se mai ocupa de dubiţă şi de gheaţa care cădea din ea. Dar când deschiseră uşile la maximum, văzură că dubiţa era goală.

În acel moment, din tufişuri ieşi un alt personaj care ştiuse într-un fel sau altul că în această seară Foişorul era cel mai important loc din întreaga lume.

— Au plecat cu bicicletele! strigă Lance. Ştiu încotro se îndreaptă!

Mary îi acoperi gura cu mâna şi îl trase cu ea în maşină. Dar Lance coborî geamul şi strigă spre poliţişti şi agenţi:

— Spre lac, se îndreaptă spre capătul îndepărtat al lacului!

Poliţia dispăru laolaltă cu agenţii în direcţia lacului.

Lance se întoarse spre Mary:

— În pădure… îţi arăt eu.

— Dar… lacul?

— Hei, oi fi eu un tocilar şi-un tăntălău, dar nu sunt prost.

*

E.T. *and company* pedalau pe pavajul întortocheat, spre locul de aterizare. Castelanii se tot uitau la E.T., cu minţile zăpăcite de aspectul lui fizic, dar inimile lor le spuneau cu totul altceva, fără cuvinte, mult mai puternic: acesta era prietenul lor şi acum trăiau Marele Joc, sub forma lui cea mai înaltă. Pedalară mai tare, mai repede, purtându-l spre orice l-ar fi aşteptat.

Maşinile de poliţie înconjurau lacul, trecând pe lângă campinguri, căbănuţe, ghereta celui care păzea parcarea.

— Na, nu fu nimeni p-acilea… paznicul se crucea în faţa automobilelor parcate pe drum. Ce naiba se petrece?

Roţile se învârtiră, cauciucurile scuipară noroi şi pietre în direcţia paznicului, apoi echipa de urmăritori dispăru, înapoi pe marginea lacului, pe şoseaua asfaltată.

„Pe unde s-o luăm?” se întrebă şeful coloanei, un sergent de poliţie, cu un ochi care i se zbătea şi care i zbătuse toată dimineaţa. Urmă semnul ochiului şi o luă la stânga, după un radar interior, numai al său.

Maşinile din spate îl urmară, gonind înapoi pe şosea, cu pedalele de acceleraţie lipite de podea, căci agenţii guvernamentali aveau picioare de plumb. Vânătoarea asta era mare şi nimic nu putea să-i stea în cale.

— Despărţiţi-vă aici… aveţi acoperire mai mare…

Aparate radio comunicau dintr-un capăt în celălalt al coloanei şi poliţiştii se împrăştiară pe toate drumurile, ca un evantai care se tot învârtea şi se tot rotea, deschizându-se şi închizându-se, stradă după stradă.

— … întoarce, întoarce… ochiul poliţistului se zbătea şi roţile maşinii o dată cu el, urmărind un semnal misterios venind de undeva, din faţă, un semnal care ajungea la toţi şoferii chiar de la prada lor, un extraterestru excitat, a cărui frecvenţă de comunicare cerceta cerurile cu o sondă telepatică atât de puternică, încât şi pietrele puteau să o simtă.

E.T. se hurducănea în coşul lui Elliott, ţinându-se bine de margine. Capul îi zumzăia cu semnale.

— *Znacle nerk nerk snacle* – ne auzi?

— Da, Căpitane. Dar te rog grăbeşte-te: *zing zingle nerk nerk.*

Picioarele lungi ale lui Tyler pedalau neîntrerupt, conducând ceata copiilor, cu Michael lângă el, aplecat peste propria lui bicicletă. Vag, Michael auzi sirena.

— Vin! aruncă el o privire spre Elliott.

— Pe drumeag! strigă Elliott, tăindu-le calea, luând-o înainte, cu Greg şi Steve după el. Cauciucurile subţiri şuierară când luară contact cu asfaltul crăpat al drumului; drumeagul acesta era pista lor spre destinaţie, spre dealurile îndepărtate care păreau mai departe decât oricând altcândva.

Bicicletele săreau şi ocoleau crăpăturile, sub privirile mute ale caselor, clipind din ferestre. O mână duse o cutie de bere la gură, dar buzele tremurară o clipă pe după perdelele date în lături. Oare chiar am văzut un monstru într-un coş?

Urmă un râgâit, apoi încă unul, apoi un pas greoi spre barul casei. „Un bărbat are nevoie de niţel curaj după o asemenea viziune. Ar trebui să mă las…”

— Ia-o la dreapta… agentul indică direcţia, iar vârful degetului părea că străluceşte. „Cum de ştiu pe unde să o apuc?” se întrebă în mintea lui. Dar ştiu. Acolo sus… acolo…

Roţile maşinilor se învârteau pe drumeagul pe care o luaseră băieţii. Maşinile de poliţie intrară pe drum din mai multe direcţii, apoi se organizară din nou în coloană peste pavajul crăpat. Maşina din capul coloanei, condusă de sergentul cu ochiul asemenea radarului, ţâşni pe banda îngustă, cu sirena urlând la maximum, cu ochiul cel bun făcând o tură dublă: „Dumnezeu să o ajute pe bătrânica care iese de după cutiile de gunoi pentru o ţigară, gândea el. Pentru că o să dăm peste ea şi ajunge mai repede decât spera în viitor!”

Pe marginea exterioară a evantaiului, agenţii se apropiau şi ei. Un deget luminos le arăta calea, strălucind convingător:

— Uite-i!

Elliott pedală cu viteză, sări de pe bicicletă şi o ridică pe nişte trepte de beton, parcând-o lângă un garaj vechi. Michael şi Tyler erau chiar în spatele lui, sărind împreună cu el într-o curte ascunsă după un gard de lemn pe toate laturile.

Greg răzbătu pe treapta cea mai de sus, cu Steve după el, cu urechile căciulii în aer, oprindu-se să se orienteze, apoi ţâşni pe următorul drumeag.

Tyler era deja acolo, alunecând spre dreapta, Michael alunecând lângă el, cu Elliot şi E.T. între ei. E.T. privi în jur, rotindu-şi ochii de broscoi: „Nu-i lăsaţi să mă prindă – *xierxier nark vmmmmmmnnn* – mă auziţi?”

— *Zerk, nergl vmmmmm znak*: Căpitanul nostru te sfătuieşte să te grăbeşti, pericol! pericol! pericol…

Drumeagul cotea într-un arc peste spinarea dealului, peste care goneau cele cinci biciclete însoţind un monstru spre dealurile înalte, pe drumurile dosnice, bine cunoscute de biciclişti, dar nu şi de alţii. Maşinile se apropiau prea tare una de alta, se blocară, apoi trebuiră să dea înapoi, să întoarcă, pornind din nou.

— Sunt alunecoşi ca nişte şobolani, zise sergentul care conducea coloana, ochiul i se zbătea acum ca o lumină stroboscopică, mai repede decât e normal pentru pleoapele oamenilor. Se dădu îndărăt peste nişte tomberoane, sperând că nu se ascunde nicio bătrânică sau câine sau puşti sau beţiv după sau în ele, căci acum ar fi fost sub roţile maşinii. Acceleră, sirena urlând în văzduh, cu cascheta de sergent trasă bine pe ochi, hotărât. Goni spre capătul îndepărtat al drumeagului şi o luă din nou la stânga, urmând îndemnurile ochiului său.

— Nemernicul ăsta mic… Agentul Keys mormăia de unul singur. Puştiulică ăsta enervant. Faţa inocentă, mincinoasă a lui Elliott îi juca în ochi. Puştiul avea să ajungă departe în viaţă cu o faţă ca asta. Ne-a tras pe toţi pe sfoară, în ultimul moment, când aveam trofeul în mână. Întoarce, întoarce! ţipă el, ştiind drumul, simţindu-l din cap până în picioare. Şoferul îi urmă indicaţiile, înapoi în stradă, exact când Tyler şi Elliott apărură de pe drumeag.

— La naiba, zise Tyler, uite-i…

Ultima stradă din drumul lor, cu ultimele case înainte de pădure, înainte de scăparea lor, era brusc aglomerată cu agenţi la ambele capete, cu poliţişti la mijloc. Portierele maşinilor se deschiseră şi lăsară să se reverse în stradă întregul personal.

Elliott o luă înapoi pe drumeag. Dar şi acolo apăru ameninţător botul unei maşini de poliţie, cu girofarurile ei ameţitoare.

Evantaiul se închisese de tot, prinzându-i pe băieţi în faldurile sale. Prăjina de Tyler se ghemui pe bicicleta lui:

— Hai să încercăm să trecem printre ei. Pedală cu viteză înainte, cu Michael în dreptul său şi cu Elliott urmându-i îndeaproape, bicicletele încordate la maximum. Era puţin loc, un culoar între două vehicule parcate. Tyler le arătă locul, iar Elliott aprobă din cap. Greg şi Steve veneau pe flancuri, Greg cu gura

deschisă, uscată pentru prima dată după mulţi ani.

— N-o să reuşim, zise el, dar se îndârji pe bicicletă, dorindu-şi să poată să-i dea gata cu un balon. Urechile căciulii lui Steve erau lipite de cap de forţa curentului. Dacă se lăsa într-un unghi potrivit, putea să intre direct într-un poliţist şi să-şi petreacă noaptea la închisoare.

Falanga de biciclete gonea spre zidul de poliţişti, agenţi guvernamentali şi paramilitari. Toate coridoarele erau blocate.

„Un ultim accident, gândea Elliott. Asta e tot ce putem să-i oferim."

E.T. ridică un deget şi înălţă în aer bicicletele, făcând goana şi mai interesantă. Bicicletele zburară în aer, pe deasupra maşinilor.

— Să fiu al naibii, spuse şeful poliţiei, cu mâinile în şold, cu cascheta dată pe spate şi gura larg deschisă.

Cinci biciclete zburau peste case.

Keys simţi cum stomacul îi ajunge în picioare, ca şi cum păşise în gol de pe o clădire înaltă. Bicicletele trecură razant peste firele de telefon, apoi peste stâlpii de telegraf, apoi dispărură la apus, lăsând în urmă doar o căciulă cu urechi.

E.T. privi în jos, spre pământ. Da, era mult mai bine aşa, o călătorie mult mai lină. Inima îi era din nou de jăratic şi strălucea prin coşul bicicletei lui Elliott, în apus.

O bufniţă, de-abia regăsindu-şi copacul ei comod, se trezi şi îşi întinse aripile, somnoroasă. Era timpul pentru un şoricel…

Se lansă în văzduh.

„Pentru numele lui Dumnezeu…"

Cinci biciclete trecură razant pe lângă ea, răsturnând săraca bufniţă prin aer şi lăsând-o în urmă, să clămpăne nervos din cioc. Lumina inimii lui E.T. o lovi direct în ochi. Se chiori la spiriduşul bătrân, ai cărui ochi erau mijiţi, cercetând noaptea.

„Liliecii au devenit cam graşi pe aici, se gândi bufniţa. Sau mi-am pierdut eu minţile."

Bicicletele deja dispăruseră în lumina amurgului. Elliott îşi înclină bicicleta, iar ceilalţi îl urmară.

— Spuneţi-mi când s-a terminat totul, bolborosi Greg cu ochii închişi. Lângă el, capul descoperit al lui Steve era doar o masă de păr vâlvoi, căci băiatul se uita îngrozit în jos. Să fiu al naibii, zise el încetişor, doar pentru sine.

Tyler şi Michael erau de o parte şi de alta a lui Elliott, iar E.T. privea spre cerul distant, mai departe de norii de la orizont.

— *Znak zerkle derggggg o:* Căpitane, eşti chiar tu?

— *Znerkle dergggg dergggg…*

O faţă telepatică îi apăru în minte, o faţă în care avea toată încrederea, aparţinând celui mai bun şi mai priceput dintre toţi călătorii intergalactici. Îi zâmbi cu zâmbetul său de ţestoasă, al unei conştiinţe mult mai înalte, apoi dispăru, ascuns în frecvenţe grăbite.

— Pădurea! strigă Elliott, în timp ce bicicletele pluteau prin cer, iar ceilalţi puteau să o vadă înaintea lor – dealurile circulare şi umbrele lor adânci.

Mary, pe pământ, dar ţinând pasul cu zburătorii, manevră maşina pe coasta dealului, sub instrucţiunile tocilarului.

— În sus pe drumul forestier, zise Lance, morocănos. Cea mai fenomenală urmărire din lume şi el nu participa la ea…

Pentru că era… un tocilar.

Gertie era aşezată între ei, cu muşcata lui E.T. în poală. Floarea deschidea noi boboci, petalele lor foşnind mătăsos în timp ce Mary conducea maşina pe drumul forestier.

Lance privi înainte spre vârfurile întunecate ale copacilor.

— Primesc nişte semnale puternice, zise el. Parchează aici.

Parcară, ieşiră din maşină şi intrară în pădure, cu Lance în frunte şi cu Mary ţinând-o pe Gertie de mână în urmă. Cărarea pe care o apucaseră era domoală, dar calea lui Elliott era mai rapidă şi băiatul îi conducea de-a lungul ei cu viteză, spre transmiţătorul ascuns.

— Acolo… arătă E.T. cu degetul, iar bicicletele coborâră, urmându-i gestul. Alunecară uşor, atinseră iarba şi se opriră.

— *Ullll-lipl-liiip…*

Transmiţătorul zumzăia. Când Elliott se apropie, o rază violetă izbucni şi îl scăldă în fotonii ei. Îngheţă prins în mrejele ei şi nu reuşi decât să-l privească pe E.T. Monstrul păşi în lumină lângă el şi priviră împreună în sus.

Marea Navă era chiar deasupra, clipind din luminile ei blânde. Lui Elliott i se părea că un enorm glob de Crăciun căzuse dintr-un pom ascuns în întuneric. Privi vehiculul minunat, scăldându-se în măreţia puterii sale. Era E.T. multiplicat de milioane de ori, cea mai mare inimă-lumină pe care o văzuse lumea vreodată.

Misterele ei se reflectau în el, mesaje de dragoste şi uimire circulându-i în sus şi-n jos prin tot corpul, topindu-l până la nefiinţă. Se întoarse spre E.T.

Ochii călătorului erau şi ei măriţi, captând apariţia preaiubitei sale nave, Regina Căii Lactee. Luminile ei de comandă străluceau pe corpul aparatului, iar E.T. simţi mintea cosmosului dinăuntru, în cea mai evoluată formă a sa. Îşi privi prietenul care îl ajutase să îşi cheme familia aflată la distanţe incalculabile:

— Îţi mulţumesc, Elliott… glasul îi era mai puternic, tonurile sale erau armonizate cu nava, definind forme de energie din ce în ce mai înalte. Promit, zise el spre hubloul luminos, să nu mai trag cu ochiul pe la ferestre.

Dar în acel moment simţi o altă prezenţă în poieniţă: era femeia cea zveltă. O privi în tăcere.

Gertie alergă spre el:

— Uite-ţi floarea, zise ea, întinzând muşcata spre el.

Extraterestrul ridică fetiţa în braţe:

— Fii cuminte!

O umbră se mişcă la marginea poieniţei şi sunetul cheilor umplu noaptea. E.T. o lăsă jos pe Gertie. Se întoarse spre Elliott şi îi întinse mâna:

— Vii?

— Rămân, zise Elliott.

Călătorul îl îmbrăţişa pe băiat şi simţi singurătatea cosmică pătrunzându-l, mai accentuată decât oricând. Îi atinse băiatului inima şi făcu semne complicate pentru a-l elibera pe copil de drogul stelelor.

— Am să fiu chiar aici, zise el, degetul său strălucind peste inima lui Elliott.

Apoi botanistul se urcă pe rampă. Lumina care venea din interiorul navei strălucea deasupra lui şi el simţi din nou conştiinţa a milioane de circuite aprinzându-se în el, până când inima lui, ca a lui Elliott, se umplu, dar nu de singurătate, ci de dragoste.

Şi abia atunci extraterestrul bătrân ca timpul se pierdu în aburul luminos, cu muşcata în braţe.